

Ma Vương Đích Bán Minh Nam Hoan

Contents

Ma Vương Đích Bán Minh Nam Hoan	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	41
10. Chương 10	45
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	57
14. Chương 14	61
15. Chương 15	65
16. Chương 16	68
17. Chương 17	72
18. Chương 18	75

Ma Vương Đích Bán Minh Nam Hoan

Giới thiệu

Thể loại : nhất thụ nhất công, cường công nhược thụ, huyền huyềnEditor : wing. Hắc là Vương của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-vuong-dich-ban-minh-nam-hoan>

1. Chương 1

“Tha ta... Ta chỉ nghe lệnh hành sự, van cầu người, không nên...”

“Muốn ta không giết người... Tốt thôi! Vậy nói, là ai sai người đến ám sát ta?”

“Ta, ta không thể nói... Nếu như ta nói ra, hẳn chắc chắn sẽ giết ta!”

“Người không nói hẳn vẫn như cũ sẽ giết người! Nếu như người hiện tại khai ra, bản vương còn có thể lo lắng tha cho cái mạng chó của người...”

Quỳ trên mặt đất, toàn thân đầy vết thương, hắn để lộ ra dáng vẻ chật vật không cam chịu, cúi đầu lo lắng một lúc, hắn ngẩng đầu lên nhìn nam tử khôi vĩ đang ở trước mặt mình.

“Chuyện này... chuyện này là... A...” Tên kia chưa kịp nói xong đã bị thích khách đứng ở một nơi bí mật nào đó ám sát. Đúng là bọn chúng có thể lợi dụng cơ hội tốt thật.

Nhưng cho dù có vết thương trên người, muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, dù sao hắn đường đường là vua của Ma giới, bọn sát thủ kia trong lòng biết rõ ràng, vậy nên mới không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Qua một hồi lâu sau...

Nam tử thấy toàn bộ sát thủ đã rút lui trong nháy mắt, hắn mới dỡ xuống sự cảnh giác và phòng bị, từ từ ngồi xuống đất, sử dụng ma pháp trị hết vết thương trên tay phải, đang chuẩn bị trị liệu đến vết thương ở bên trái bụng...

Nhưng hắn thật bất ngờ chính là, nơi đây ngô tối chật hẹp hẻo lánh như vậy, thế nào lại có người đi qua...

Ma giới vua không phải con người muốn nhìn là có thể nhìn thấy được, bởi vậy nên hắn chẳng hề để mắt vào nam hài đang đi ngang qua, dù sao nam hài đó cũng chỉ là loài hạ đẳng của nhân loại, làm sao có thể nhìn thấy hắn, kẻ vĩ đại nhất Ma giới.

Thế nên hắn vẫn như cũ tiếp tục trị thương, không hề ngẩng đầu liếc mắt nhìn nam hài kia.

Nhưng mà, cái hắn trăm triệu lần không ngờ tới chính là, nam hài kia đã đi được một đoạn bỗng nhiên xoay người trở lại tiến đến trước mặt hắn, khom lưng cúi đầu nhìn hắn! Sau đó lại tiếp tục làm hắn giật mình khi nam hài mở miệng nói.

“Đã trễ thế này, người như thế nào lại ngồi ở chỗ này, người bị thương a?” Nam hài ngồi xổm trước mặt hắn, gương mặt lộ rõ thần sắc kinh hoàng cùng lo lắng.

“Người thấy được ta?”

Nam hài đứng dậy thay đổi tư thế, nhìn nhìn một chút, sau đó mỉm cười nói.

“Tại ban đầu ta cũng không chú ý lắm, hơn nữa người lại một thân trang phục tối như mực, thế nhưng bởi vì ánh mắt người phi thường đặc biệt, cho dù đang ở chỗ tối cũng như cũ khiến người khác chú ý tới. Còn nữa, ta đương nhiên thấy được người!”

Nam hài lại tiếp tục nói vấn đề ban nãy.

“Người bị thương, có thể đứng lên không? Nhà ta ở ngay gần đây, ta thấy hay là người đến nhà ta nghỉ ngơi một chút, để ta thuận tiện giúp người băng bó vết thương luôn.”

Nam hài muốn đỡ nam tử cao to nọ dậy, bất quá đối với nam hài thấp bé gầy yếu này mà nói, muốn nâng kẻ kia thì cho dù có thêm vài nam hài như vậy nữa cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Thật vất vả y rốt cuộc cũng nâng được kẻ đó đứng dậy tựa vào vai mình, nam hài thở hổn hển mở miệng: “Tên của ta là Thiệu Đề Vĩ, còn người tên gì?”

Thiệu Đề Vĩ trặc trở ngẩng đầu lên nhìn nam tử cao hơn y không dưới hai cái đầu, mà lúc này Ma giới vua cũng đang cúi đầu nhìn y.

Trầm mặc hồi lâu, Thiệu Đê Vĩ thấy hần không trả lời câu hỏi của mình thì không giấu nổi biểu tình thất vọng như trẻ nhỏ, dù vậy y vẫn hướng hần nở nụ cười hiền lành.

“Xin lỗi, ta không nên như thế lỗ mãng, người nếu không muốn trả lời cũng không có vấn đề gì.”

Không biết vì sao trong lòng lại có cảm giác không vui, hần như không muốn thấy nam hài trước mặt lộ ra biểu tình khổ sở, liền mở miệng nói:

“Ám Dạ.”

“Đi? Người nói cái gì?” Thiệu Đê Vĩ gơ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên hỏi hần.

“Người nói người tên là Ám Dạ phải không?” Thiệu Đê Vĩ mừng rỡ hỏi lại lần nữa.

Ám Dạ không hề trả lời mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, tuy rằng thái độ của hần hết mức lãnh đạm, bất quá Thiệu Đê Vĩ vẫn thấy thật cao hứng.

“Người cứ gọi ta là A Vĩ, bằng hữu của ta đều gọi như vậy...” Y dừng lại một hồi, sau đó phi thường lễ phép hướng Ám Dạ mỉm cười.

“Xin hỏi ta phải xưng hô với người như thế nào đây?”

“Ám Dạ!” Vẫn như cũ nói hai chữ ngắn gọn.

“Ám Dạ...” Thiệu Đê Vĩ khẽ thì thào trong miệng vài lần, giống như sợ mình sẽ quên mất cái tên này “Tên của người thật đúng là đặc biệt, bất quá, ta rất thích nó!”

Nói nói, Thiệu Đê Vĩ đối Ám Dạ cười rộ lên, bộ dáng tươi cười ngây thơ của y khiến Ám Dạ phát giác thấy lòng chợt căng thẳng, thiếu chút nữa đã quên hô hấp...

Mà Thiệu Đê Vĩ thấy thần sắc người nọ biến đổi, thân thể lại đột nhiên căng thẳng liền ngay lập tức lo lắng hỏi: “Vết thương rất đau hả? Nhấn nạy một chút nha, sắp đến nhà ta rồi!”

Ám Dạ cúi đầu chăm chú nhìn Thiệu Đê Vĩ đang nỗ lực diu mình đi, không rõ vì sao khi nhìn thấy bộ dáng tươi cười của nam hài thuộc cấp thấp của nhân loại này (trong mắt bạn ý thì con người là bậc thấp nhất của nhân loại =.=), tâm hần lại nổi lên một trận rung động không rõ ràng.

Ám Dạ thu hồi hết nghi hoặc, hần nghĩ việc cấp bách trước mắt hần là phải tìm hiểu vì sao nam hài này lại thấy được hần? Trừ phi y là thiên phú dị bẩm, bằng không là kẻ sắp bị tử thần triệu gặp (tức là sắp ngóm a ;_;) ... Còn một lý do nữa, có thể y chính là sát thủ mà địch thủ của hần phái tới!

Bất quá, Ám Dạ lại lập tức phủ định giả thiết sau cùng, bởi vì hần hoàn toàn không phát hiện thấy trên người nam hài này có một chút ma khí nào của Ma giới.

Vậy thì rốt cuộc nam hài này tiếp cận hần là vì mục đích gì?

Trước mắt cứ tạm thời theo ý y đã.

“Hảo”

Tới nhà Thiệu Đê Vĩ để y giúp hần chữa trị vết thương trên bụng, sau đó sẽ tiện thể mà nhìn luôn xem rốt cuộc y có âm mưu gì. Nếu như người này thực sự chỉ có hảo ý lo lắng cho hần, hần nhất định sẽ giúp y hoàn thành một nguyện vọng. Còn nếu như đây là thích khách do địch quân phái tới, có ý đồ gây rối, hần nhất định sẽ thẳng tay trừng trị...

Trên khuôn mặt Ám Dạ xuất hiện một nụ cười nhạt tàn khốc đến độ có thể khiến cho kẻ khác đông máu khi nhìn vào. Bất quá Thiệu Đê Vĩ, nhân vật hồn nhiên đang ở ngay cạnh hần đây lại chỉ chăm chăm lo lắng cho vết thương của Ám Dạ, hoàn toàn chẳng thèm để ý đến nụ cười nguy hiểm kia.

Mà ngay tại tối nay, theo sự xuất hiện của Ám Dạ, hai người đã được định trước rằng sẽ bị ràng buộc với nhau, vô pháp chia lìa, đồng thời số mệnh của Thiệu Đê Vĩ cũng từ đây mà cải biến...

“Rất xin lỗi, bởi vì ta công tác bề bộn nhiều việc nên không có nhiều thời gian dọn dẹp, gian nhà rất bừa bộn, ghế trên không tiện cho người ngồi, ta nghĩ hay là chúng ta vào phòng ta là được rồi, nơi đó chỉ ít còn có cái giường có thể cho người ngồi.”

Thiệu Đê Vĩ nhìn phòng khách duy nhất vô cùng lộn xộn rồi quay đầu áy náy nhìn Ám Dạ, bởi vì trên ghế ném đầy quần áo của y, nhìn vào căn bản là sẽ không biết được cái gì với cái gì, tóm lại là lộn tuộm đến xấu hổ...

Y nhượng Ám Dạ ngồi ở cái giường nhỏ hẹp của mình rồi xoay người tới tủ thuốc lấy đồ vật cần thiết ra, sau đó trở về trước mặt Ám Dạ ôn nhu hỏi:

“Ám Dạ, người bị thương ở đâu? Có thể nào nói cho ta biết được không?”

Ám Dạ đứng lên, thân thủ nhanh chóng bỏ đi y phục trên người để lộ ra ba vòng cơ thể hoàn hảo, khuôn ngực rắn chắc, cơ thể tám múi săn chắc nở nang hơn hẳn nam nhân bình thường, hơn nữa còn sở hữu một vòng eo hoàn mỹ vô cùng. Nói tóm lại, vóc người của Ám Dạ chỉ có thể nói một câu — không hề có khuyết điểm.

Thiệu Đê Vĩ kinh ngạc hô lên, bất quá không phải bởi vóc người Ám Dạ, mà là vì vết thương lớn vẫn còn đang rỉ máu trên bụng hân.

“Người chảy nhiều máu quá, nhất định là rất đau a!” Thiệu Đê Vĩ rất không đành lòng nhìn Ám Dạ, trong lòng nổi lên một trận thương cảm.

“Chờ một chút ta sẽ dùng nước thuốc tiêu độc giúp người thanh lý vết thương, thuốc này có tính phi thường kịch liệt, có khả năng sẽ gây đau xót, thế nhưng người nghìn vạn lần phải nhẫn nhịn đấy! Bởi vì... cái này là để phòng ngừa miệng vết thương của người đã bị nhiễm khuẩn.”

Ám Dạ nghe xong không khỏi cảm thấy buồn cười, phòng ngừa bị nhiễm khuẩn? Vì khuẩn đối với một Ma giới vua như hân lại chẳng sợ một phép, thế nào có thể đụng vào vết thương của hân được.

Ám Dạ vốn dĩ từ trước đến nay luôn coi con người là động vật cấp thấp ích kỷ và bất trị, thế nhưng hiện tại sau khi gặp nam hài này, có lẽ quan điểm về nhân loại của hân đã có chút thay đổi.

Cái tên Thiệu Đê Vĩ này thực khiến hân cảm thấy hứng thú!

Tuy rằng vết thương ở bụng so với người thường mà nói, có thể coi là một vết thương trí mạng. Nhưng đối với Ám Dạ mà nói, căn bản đó chỉ là một vết thương nhỏ không đáng quan tâm. Nhưng mà, lúc Ám Dạ thấy Thiệu Đê Vĩ cẩn cẩn thận thận xử lý vết thương cho mình thì trong ngực không khỏi mọc lên một cổ tình cảm ấm áp, hân có chút trầm ngâm nhìn vào cái đầu tóc nâu đang lúi cúi liên tục trước ngực mình.

Cho dù ở trong bóng đêm tối tăm, Ám Dạ như cũ vẫn có thể nhìn thấy Thiệu Đê Vĩ thực nhỏ gầy, bất quá rất cuộc nhỏ gầy như thế nào sẽ khó thấy phi thường rõ ràng. Giật mình dừng mắt tại cơ thể gầy gò ốm yếu kia, hân thật hoài nghi loại người này làm sao có thể tồn tại được?

Thậm chí hân còn có thể chắc chắn rằng, hân chỉ cần dùng một ngón tay thôi là có thể đẩy Thiệu Đê Vĩ vào chỗ chết, thực sự! Chỉ cần hân nghĩ muốn...

“Hu...” Thiệu Đê Vĩ rút cuộc thở ra một hơi, y ngẩng đầu nhìn Ám Dạ tươi cười, “Tuy thoát nhìn thấy rất nghiêm trọng, nhưng trên thực tế vết thương cũng không sâu lắm, là để phòng ngừa chắc chắn, ta đã dùng nước tiêu độc và băng gạc thay người xử lý một chút. Nếu ta có làm người đau hoặc băng vải có chặt thì người phải nói ngay cho ta biết nha!”

Dùng một chút, y lại cười cười nói: “Đương nhiên ta sẽ hết sức cẩn thận!” Sau khi nói xong hân liền cúi người bôi thuốc vào vết thương của Ám Dạ, sau đó dùng băng gạc quấn quanh vết thương, rồi lại dùng băng vải khữ trùng tái bao trùm lên băng gạc trên, để thuốc có thể bám chắc vào miệng vết thương, Thiệu Đê Vĩ chăm chú băng vải dọc theo khuôn ngực rắn chắc của Ám Dạ.

Ám Dạ không tự chủ được nhìn lên gương mặt Thiệu Đê Vĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn mà rất thanh tú, tuy rằng không thể gọi là mỹ thiếu niên, nhưng mà nhìn kỹ cũng có thể coi là búp bê phi thường khả ái đi.

Phi thường khả ái? Ám Dạ bỗng nhiên cả kinh!

Thiệu Đê Vĩ hồn nhiên không biết tâm tư của Ám Dạ, một bên vẫn cứ cẩn thận nhẹ nhàng quấn vải cho hân, một bên lại liên tục ngẩng đầu lên khẩn trương hỏi Ám Dạ.

“Có chặt hay không? Ta có buộc chặt làm người đau không?”

Ám Dạ lắc đầu, vẫn như cũ không nói gì.

Thiệu Đê Vĩ thấy vẻ mặt hần không có thần sắc thống khổ gì nên cũng yên tâm một chút. Thế nhưng động tác trên tay vẫn như cũ phi thường mềm nhẹ.

Rốt cuộc, y cũng hoàn thành xong việc băng bó, Thiệu Đê Vĩ vui vẻ ngẩng đầu lên lộ đáng vẻ tươi cười rạng rỡ với Ám Dạ.

“Ta nghĩ, ta vẫn nên cho người uống chút thuốc giảm đau, Dù sao vết thương cũng khá sâu, nhất định là rất đau!” Thiệu Đê Vĩ cảm thấy hai câu nói đó như thể y nói cho chính mình nghe, bởi vậy y lần thứ hai hỏi lại: “Uống thuốc khỏe?”

Ám Dạ như trước không có mở miệng trả lời.

Thiệu Đê Vĩ lơ đãng, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, coi như là đã được Ám Dạ cho phép. Vì vậy y đứng lên đến tủ thuốc kiểm được, đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, một trận lay động khiến Thiệu Đê Vĩ lảo đảo đứng không vững mà ngã nhào về phía trước... Cũng may là Ám Dạ đã nhanh nhẹn bắt được thân thể y ôm vào lòng.

“Người không sao chứ?” Ám Dạ cúi đầu nhìn Thiệu Đê Vĩ.

Ám Dạ lúc này mới phát hiện thấy vẻ mặt trắng bệch của Thiệu Đê Vĩ, trắng bệch như giấy trắng, đây là sắc mặt của con người sao? Đương nhiên không phải, cái loại sắc mặt này chỉ có ở những người đang trong tình trạng gần đất xa trời mới có!

Ám Dạ trong lòng bỗng nhiên cả kinh, lẽ nào nam hài này sắp chết, và đó chính là lý do y có thể nhìn thấy hần?

“Hi, cuối cùng người cũng chịu mở miệng nói, lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay a!” Thiệu Đê Vĩ cao hứng lộ ra vẻ tươi cười khả ái.

Ám Dạ thấy biểu tình vui sướng của Thiệu Đê Vĩ, bất giác cũng nhếch khe khoé môi lên.

Ám Dạ bộ dạng tươi cười rất anh tuấn khiến Thiệu Đê Vĩ trong chớp mắt choáng váng.

“Ám Dạ, người cười rõ lên trông hảo tuấn tú! Trông thấy người cười ta thiếu chút nữa đã bị người mê hoặc rồi chứ đừng nói đến nữ tử a. Người nên cười nhiều hơn đi!” Thiệu Đê Vĩ đưa ra kết luận cuối cùng.

“Người có bệnh đúng không?” Đối với việc này Ám Dạ không chút để ý, trái lại đột ngột hỏi một câu.

“Ách...” Thiệu Đê Vĩ ngây ngốc một lúc, ấp úng không muốn trả lời câu hỏi của Ám Dạ, nhưng lại cảm thấy không trả lời là một hành vi không lễ phép rất không lễ phép.

Bởi vậy nên Thiệu Đê Vĩ vừa cười khúc khích vừa trả lời lầy lẹ. “Không có a! Ta thoát nhìn rất giống người có bệnh sao?”

Lời nói của y, Ám Dạ tuyệt không tin tưởng.

“Ách... Ám Dạ, có thể buông ta ra không? Ta sợ sẽ va chạm vào vết thương trên bụng người mất...” Thiệu Đê Vĩ hiện tại vẫn đang ở trong lòng Ám Dạ.

Nhưng mà Thiệu Đê Vĩ nhỏ xinh gầy yếu ở trong bóng đêm nép vào ***g ngực rộng lớn của Ám Dạ, nhìn không khác cảnh tượng chim nhỏ nép vào người là mấy, nếu ai đó thấy cảnh này sẽ rất khó để không nhìn nhầm thành chuyện thị phi.

Thế nhưng Thiệu Đê Vĩ vốn ngây thơ, tí xiu cũng không có cảm thấy xấu hổ hay mất tự nhiên, y chỉ là rất sợ nếu không cẩn thận sẽ chạm vào vết thương của Ám Dạ mất.

Mà với một kẻ cuồng ngạo như hần, kẻ độc tài đứng ở vị trí cao nhất của Ma giới – Ám Dạ, làm gì có việc phải nhìn vào ánh mắt của người khác mà hành động, chỉ cần hần vui vẻ, chỉ cần hần muốn, tất cả sẽ đều phải làm theo chủ ý của hần!

Ám Dạ không cho Thiệu Đê Vĩ cơ hội né tránh, kiên định trụ chặt cầm y đưa lên đối mặt với hần.

“Không cần vòng vo nữa, ta muốn nghe lời nói thật.”

“Ách... Kỳ thực cũng không phải bệnh gì nặng, chỉ là bệnh cũ mà thôi! Chỉ cần uống thuốc là được rồi, không có gì đáng lo lắng, cảm tạ người quan tâm.”

Đột nhiên, Thiệu Đê Vĩ như là có nỗi lòng gì đó, thở dài nói. “Ám Dạ, người thực sự là người tốt, người đã chịu theo ta về nhà, ta thực sự thật cao hứng...”

“Ta không phải người tốt, hơn nữa ta cũng không phải là con người.” Ám Dạ nhìn vào đôi mắt to trong suốt của Thiệu Đê Vĩ mà thú thật.

Đối với những gì Ám Dạ nói, Thiệu Đê Vĩ không khỏi hơi sững sốt, thế nhưng sau đó y lại khoái trá nở nụ cười.

“Không nghĩ người cũng biết nói giỡn a!” Y tuyệt đối không tin vào những gì Ám Dạ vừa nói.

Thiệu Đê Vĩ nhẹ nhàng gỡ bàn tay Ám Dạ đang đặt trên eo mình ra, sau đó thoát khỏi ngực hắn mà đi về phía tủ thuốc lấy được.

Y đem nước cùng được đưa cho Ám Dạ, thế nhưng hắn lại không có ý cầm lấy, bất quá lúc này đây hắn mới rốt cục mở miệng cự tuyệt.

“Ta không cần cái loại này.”

“Thế nhưng...”

Thiệu Đê Vĩ tái muốn nói cái gì đó, lại bị Ám Dạ ngắt lời.

“Đừng để ta phải nói lại lần nữa.”

Đối với người đang có ý tốt giúp mình lại luôn duy trì thái độ lạnh lẽo như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có mình Ám Dạ.

Thiệu Đê Vĩ như cũ vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười ôn hoà. “Như vậy a! Người không muốn uống thuốc ta cũng không có ý kiến, bất quá nếu như để người khác biết người đường đường là một đại nam nhân mà sợ uống thuốc, nhất định sẽ có người cười đến rụng răng nha! Ám Dạ, người cũng không muốn bị người ta cười nhạo đấy chứ?” Thiệu Đê Vĩ giống như tiểu bằng hữu nghiêm mặt giảng đạo lý, tự cho là mình rất có kỹ xảo dụ dỗ Ám Dạ. (em ý đang nói khích để anh chịu uống thuốc a~ =]])

Ám Dạ thấy y tính trẻ con ngây thơ thì trong lòng không khỏi tràn đầy mỉm cười, thế nhưng trên mặt hắn thì như trước vẫn không biểu hiện bất luận biểu tình gì.

Thiệu Đê Vĩ ngó Ám Dạ vẫn bất động như cũ thì hấp tấp nói tiếp: “Chắc không muốn thế chứ, đương nhiên không ai muốn bị người khác giễu cợt a! Mà nếu không muốn như vậy thì phải uống thuốc thôi, có được hay không?”

Cái này căn bản là giọng điệu dụ dỗ trẻ con mà!

Ám Dạ khinh thường “hừ” một tiếng, thế nhưng trước nỗ lực dụ dỗ của nam hài trước mặt, hắn cuối cùng cũng vẫn tiếp nhận thuốc, không nói hai lời liền nuốt luôn vào bụng.

“Như vậy mới đúng nha! Như vậy sẽ không bị ai giễu cợt nữa!” Thấy hắn rốt cục ăn được, Thiệu Đê Vĩ hài lòng nói.

Giễu cợt hắn? Thế gian này có kẻ dám giễu cợt hắn sao, hắn đường đường là bá chủ của Ma giới, ai dám đối hắn bất kính! Bất quá hắn cũng chẳng muốn tổn nước miếng mà nói cho Thiệu Đê Vĩ những lời này, bởi hắn đã xác định được nam hài này không phải thích khách do quân địch phái tới, qua hôm nay hai người bọn họ rất khó có bất luận cái gì nữa liên quan đến nhau, cũng không dễ có cơ hội gặp mặt lần nữa.

“Oa! Đã hai giờ đêm rồi, trễ quá này!” Thiệu Đê Vĩ nhìn đồng hồ báo thức rồi di chuyển ánh mắt tới trên người Ám Dạ “Ám Dạ, người có thấy đói bụng không? Để ta nấu bữa đêm cho người ăn, được không?”

Ám Dạ lắc đầu.

“Không cần sao, vậy được rồi! Chúng ta liền đi ngủ sớm một chút.”

Thiệu Đê Vĩ nhìn sàn nhà và giường một hồi lâu rồi nói “Tuy hiện tại đang là mùa hè, thế nhưng buổi đêm vẫn sẽ rất lạnh, người lại có thương tích trên người, nếu chẳng may bị cảm lạnh thì rất nguy hiểm. Ta ở đây cũng chỉ có một giường chăn bông thôi, cho nên ta nghĩ người tốt nhất là nên ngủ trên giường đi.”

“Vậy người ngủ chỗ nào?” Âm Dạ đưa ra nghi vấn của hắn.

“Ta ngủ ở sàn nhà, hoặc trên ghế trong phòng khách đều được. Người ngủ trước đi, ta nghĩ đi tắm một chút.”

Thiệu Đê Vĩ đi đến tủ quần áo, lục đục ít phút rồi lấy ra một bộ y phục thùng thình đưa cho Âm Dạ “Y phục của người đã dính máu cả rồi, người thay ra đi, như vậy sẽ thoải mái hơn đây. Ta giúp người tẩy bộ y phục đó, chờ đến mai người tái thay lại. Được rồi, người hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi tắm đây” Dứt lời, liền hướng phòng tắm đi đến.

Nửa đêm, Thiệu Đê Vĩ kiên trì nằm dưới, trong khi đó Âm Dạ lại nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp duy nhất trong phòng, nhắm lại hai tròng mắt, bất quá hắn vẫn như cũ lúc nào cũng đề cao cảnh giác, không ngừng lưu ý đến động tĩnh từ bốn phương.

Bỗng dưng, Âm Dạ mở mắt, ánh mắt lợi hại sáng ngời loé lên trong bóng đêm.

“Ân... không nên... Van cầu các người... Không nên đi... Đừng bỏ ta lại một mình...”

Thiệu Đê Vĩ trong bóng đêm liên tục nói mơ, hồ hét loạn cả lên, mà hai tay lại liều mạng khua khoắng, cứ như đang cố giữ lại một cái gì đó.

Âm Dạ xuống giường, đi tới chỗ Thiệu Đê Vĩ nằm mới phát hiện thấy khuôn mặt y đang tràn đầy nước mắt. Trong lòng hơi chấn động một chút, hắn chưa từng gặp qua nước mắt. Âm Dạ nhẹ nhàng dùng tay lau nước mắt cho y, không hiểu sao khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn này ướt đẫm nước mắt, trong lòng hắn cảm thấy hơi thất lại.

Âm Dạ nắm nhẹ lấy bàn tay gầy của Thiệu Đê Vĩ, sau đó cúi người bên tai Thiệu Đê Vĩ ôn nhu an ủi.

“Ngoan! Không có việc gì, có ta ở cạnh người, ta sẽ không đi đâu cả...” Âm Dạ liên tục dùng những lời nói trấn an thủ thi bên tai Thiệu Đê Vĩ, thẳng đến khi y định chỉ khua khoắng đôi tay, thẳng đến khi nước mắt bị thống của y ngừng rơi.

...

2. Chương 2

Âm Dạ thật vất vả mới làm cho người trong lòng mình bình tĩnh trở lại, rốt cuộc là chuyện gì lại có thể khiến Thiệu Đê Vĩ thương tâm đến vậy?

Hắn đang giơ tay muốn lợi dụng ma pháp để xem rõ quá khứ của Thiệu Đê Vĩ thì, trong phòng đột nhiên xuất hiện ba vị khách.

“Vương, ngài không có việc gì thật sự là tốt quá!” Một vị thoát nhìn nhả nhận tốt bụng, dáng người cao gầy biểu tình vui sướng kêu lên.

“Ta đã nói mà! Người này nào có thể dễ dàng gặp chuyện không hay được. Bảo các người không cần như vậy sốt sắng mà các người đâu có nghe.” Người vừa nói là một nam tử, không biết từ khi nào đã ngồi trên chiếc giường độc nhất trong phòng này.

“Mấy người các người, nói nhỏ giọng một chút.” Âm Dạ thật vất vả mới dỗ cho Thiệu Đê Vĩ ngủ được, hắn không muốn sự xuất hiện của mấy người kia sẽ đánh thức y dậy, cho nên mới trầm giọng đưa ra cảnh cáo.

Bất quá, hình như hoàn toàn ngược lại. Thiệu Đê Vĩ trong lòng hắn bắt đầu nhúc nhích cử động, cái miệng nhỏ nhắn khẽ rên rỉ, có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Ám Dạ thấy vậy vội vàng ghé vào tai Thiệu Đê Vĩ ôn nhu nói: “Ngoan! Tái ngủ nhiều thêm chút nữa.” Tiếp theo, hần nhẹ nhàng vỗ về Thiệu Đê Vĩ, thẳng đến khi y nặng nề chìm vào giấc ngủ lần thứ hai.

Ám Dạ như thể hành động ôn nhu, khiến cho ba người đứng kế bên kinh ngạc trờng lớn mắt, hai mặt nhìn nhau, nói không ra lời.

Ma giới vua nổi tiếng lãnh ngạo, tàn khốc, thị huyết (ham thích máu), lạnh lùng, thế nhưng giờ phút này trên mặt lại lộ ra những biểu tình chưa bao giờ xuất hiện, một chút đau lòng, một chút dịu dàng, lại còn có cả sự ôn nhu cẩn thận che chở. Tuy rằng đương sự chưa từng phát giác, nhưng mấy người bên cạnh thì đã thấy rõ mồn một!

Hơn nữa đối tượng còn là loài người – loài mà Ám Dạ ghét nhất, cái này lại khiến cho ba người kia giật mình lần nữa!

“Dạ, kẻ trong lòng ngươi là ai a? Đường như là bảo bối gì của ngươi hả?” nam tử ngồi trên giường đi tới cạnh Ám Dạ, nhìn Thiệu Đê Vĩ đang ngủ say rồi đưa ra nghi vấn.

“Lỗ Tân Tư, nói nhỏ thôi, bằng không cam miệng ngươi lại, đừng để ta nhắc đến lần thứ hai!” Ám Dạ trầm giọng cảnh cáo.

Lỗ Tân Tư lơ dểnh nhún vai, nhưng khi mà hần nhìn thấy đôi mắt băng lãnh của Ám Dạ, hần cũng chỉ có thể ngoan ngoãn giảm âm lượng.

“Ngươi không phải rất chán ghét nhân loại sao? Lúc này thế nào lại khác thường như vậy? Có thể nào... ngươi đối với tiểu nam hài ốm yếu này có hứng thú hả?” Lỗ Tân Tư nói đến đây không khỏi lại đề cao âm lượng.

Hần đột nhiên đứng lên kêu to “Ngươi không phải là mắc chứng luyến đồng đấy chứ?”

Ám Dạ thấy Thiệu Đê Vĩ lại bất an nhúc nhích như muốn dậy thì hung hăng trờng mắt liếc nhìn Lỗ Tân Tư một cái, sau đó sử dụng bàn tay to vỗ nhẹ lên lưng Thiệu Đê Vĩ, cho đến khi người kia lộ ra vẻ an ổn ngủ tiếp, Ám Dạ mới ngẩng đầu nhìn Lỗ Tân Tư.

“Thật sự là phiền phức! Ngay đến nói cũng phải thống khổ như vậy!” Lỗ Tân Tư vung tay lên, lợi dụng ma pháp phong bế thánh giác của Thiệu Đê Vĩ. “Được rồi, hiện tại có lớn tiếng cũng sẽ không đánh thức y!”

Lỗ Tân Tư vui vẻ tuyên bố, thế nhưng ánh mắt Ám Dạ lại càng thêm băng lãnh.

“Tư, đừng trách ta không cảnh cáo ngươi, lần sau nếu như còn dám sử dụng ma pháp với y, ta sẽ đối ngươi không khách khí.”

Lỗ Tân Tư biết Ám Dạ không phải đang nói giỡn, hướng chỉ hần vẫn còn chưa chán sống, vậy nên hần giờ hai tay lên, tỏ vẻ về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa.

“Dạ, ngươi thực sự đối với tiểu quý ốm yếu này có hứng thú a?” Lỗ Tân Tư vẫn chưa thể tin được nên hỏi lại lần nữa.

“Có vấn đề gì sao?” Ám Dạ cũng không phủ nhận. Vì đây là nam hài đầu tiên làm cho hần thường đến hàm sắp nước mắt, đồng thời khiến lòng hần rung động một cách khó hiểu, hần thế nào có thể không có hứng thú được?

“Vậy ngươi có mang y về Ma giới không?”

“Mang về Ma giới? Ý kiến hay đấy!” Ám Dạ còn không nghĩ tới việc đó, bất quá Lỗ Tân Tư đã nhắc nhở hần.

Lỗ Tân Tư đột nhiên hồi hận, miệng mở rộng làm quai hàm rơi đánh “bộp” xuống đất!

“Vương, nghìn vạn lần không thể làm như vậy!” Nam tử nhả nhận xuất hiện đầu tiên lúc trước đưa ra ý kiến phản đối.

“Y là con người, y không thuộc về Ma giới.” Mặc trực tiếp nói vào vấn đề trọng tâm.

“Viêm, ngươi cũng nghĩ như vậy sao?” Ám Dạ quay đầu hỏi nam nhân dừng mảnh nhanh nhẹn còn lại.

“Đúng vậy, thỉnh vương suy nghĩ kỹ!” Viêm cũng kiên trì phản đối.

“Thế nhưng nam hài này có ân với ta, các người nghĩ nên trả ơn với y thế nào?”

Mặc cùng Viêm đều có chút cân nhắc lưỡng lự khi nghe đến vấn đề này, bởi vì trước mắt chính là nam hài đã cứu Ma giới vua vô cùng tôn quý không gì sánh bằng — Âm Dạ.

Lỗ Tân Tư đứng ở một bên lúc này mới mở miệng: “Dạ, nam hài này sắp chết, người có biết không?”

Âm Dạ gật đầu, suy đoán của hắn quả nhiên không sai, mà kẻ đứng đầu Minh giới (địa ngục) — Lỗ Tân Tư đã lên tiếng, chính là càng thêm chứng thực suy đoán của hắn.

Bất quá, khi nghe Lỗ Tân Tư nói đến chuyện này, Âm Dạ lần thứ hai nổi lên một trận đau lòng. Hắn không biết đây là cảm giác gì, chỉ biết là chính mình phi thường không thích loại cảm giác này. Bởi vì loại cảm giác này làm hắn cảm thấy bản thân thật — yếu đuối!

“Kỳ thực người nếu đối với y thực sự hứng thú thì ta có phương pháp có thể giải quyết chuyện này vẹn cả đôi đường.”

Lỗ Tân Tư nói, ngay lập tức thu hút được sự chú ý của cả bọn.

“Rất đơn giản thôi! Sinh mệnh nam hài này dường như đã sắp cạn, chờ khi y chết nhất định sẽ tới Minh giới nhận thẩm lý và phán quyết, ta có thể đưa y sang Ma giới giao cho người, thẳng đến khi người cảm thấy phiền chán, không hề đối y cảm thấy hứng thú nữa thì, người tái đưa y quay về Minh giới tiếp thu phán quyết là được.”

Lỗ Tân Tư thoáng tạm dừng trong chốc lát, hắn thấy Âm Dạ không có ý kiến gì thì lại tiếp tục nói phương pháp thứ hai: “Nếu không thì dùng chính ma lực cường đại của người ban cho nam hài này sinh mệnh vĩnh hằng, cải biến y trở thành của mình, sau đó đem y mang về Ma giới, làm cho y hoàn toàn trở thành con dân của Ma giới.”

Phương pháp thứ hai này của Lỗ Tân Tư làm cho Mặc và Viêm khiếp sợ. Mặc vội vàng nói: “Vương nhượng y cứu, y còn phải cảm thấy vinh quang mới đúng, làm sao có tư cách hướng Vương yêu cầu báo đáp chứ!”

Mặc cũng tiếp lời: “Đúng vậy! Vương, ta cũng cảm thấy Viêm nói rất có lý. Một nhân loại bậc thấp thế này sao có thể hưởng bậc cao quý như ngài đòi báo đáp được?” Hắn cũng không khách khí nêu ra ý kiến của bản thân.

“Ta thấy các người hình như rất không bằng lòng với ý kiến của ta thì phải?” Lỗ Tân Tư sau khi nghe Mặc và Viêm nói thì nhếch mép cười hỏi.

Bất quá, hắn giống như là hỏi cũng như không, bởi vì ánh mắt của Mặc và Viêm đã có thể cho hắn biết chính mình đang nhiều lời.

“Thế nhưng, quyền quyết định nằm ở trong tay Dạ. Các người ồn ào thì có ích gì chứ?” Lỗ Tân Tư mang ý xấu hổ thượng thêm vài câu.

Nhưng mà, nếu như ánh mắt có thể giết người, có lẽ Lỗ Tân Tư đã sớm bị Mặc và Viêm giết chết vài ngàn lần. Bất quá hắn vẫn như cũ coi như không, bởi vì vốn là kẻ có sinh mạng vĩnh cửu sống cùng năm tháng, nếu như không có chút việc vui làm cho chính mình khoái hoạt, hắn nghĩ mình nhất định sẽ biến thành kẻ đứng đầu Minh giới nhàm chán không thú vị.

Cho nên khi Lỗ Tân Tư phát hiện thấy Viêm cùng Mặc ở chỗ bạn tốt Âm Dạ, hắn liền biết chính mình không phải không có hàn uyên. Nhất là khi hắn trêu chọc Mặc khiến y tức giận đến dậm chân uất hận, hắn liền càng cao hứng.

Lỗ Tân Tư suy nghĩ xong, còn nói: “Lời nói của các người cũng không hẳn là sai, nhưng dù sao nam hài này cũng là ân nhân của Âm Dạ, ta nghĩ chỉ ít cũng phải nói vài câu biểu thị lòng biết ơn...”

“Được rồi, các người cảm miệng hết cho ta. Ta ắt có tính toán của riêng mình.” Rốt cuộc Âm Dạ cũng phải mở miệng, bởi vì nếu hắn còn tiếp tục im lặng nữa thì ba người kia rất có thể cứ như thế liên ồn ào ngắt trời.

Nghe Âm Dạ nói như vậy, Lỗ Tân Tư cùng hai người kia rất nhanh hảo ngoạn ngoạn đóng miệng lại, bằng không chọc giận hắn cũng không phải là việc khôn ngoan đi.

Nhìn thấy ba người bọn họ đều ngoạn ngoạn ngậm miệng, lúc này đôi mày Âm Dạ mới dần ra được một chút.

“Mặc, đi điều tra xem ai đã phái sát thủ đến ám sát bản vương.” Âm Dạ dùng thanh âm băng lãnh cực độ ra lệnh.

“Vương, lần này hành tung của ngài chỉ có vài người biết được, cho nên căn bản không cần điều tra, thuộc hạ cho rằng nhất định là đám người Y Phát Lý kia vọng tưởng mưu phản đã bày ra kế hoạch phản bội này.” Viêm nói ra suy đoán của bản thân.

Mặc ở bên cũng có phụ họa thêm vài câu.

“Phải không? Nhưng ta lại không nghĩ như vậy.” Âm Dạ nguy hiểm nheo mắt lại.

“Vương, vì sao cho rằng không phải bọn họ gây nên?” Mặc khó hiểu hỏi.

“Hừ!” Lỗ Tân Tư hỉ mũi phát ra tiếng cười mỉa, “Đạo lý đơn giản như vậy mà người cũng không hiểu được, người đúng thật là đồ ngốc.”

“Người...” Mặc bị Lỗ Tân Tư chọc giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng là ngại có Vương ngay cạnh nên y không hảo phát tác, bằng không y đã sớm thưởng cho Lỗ Tân Tư một cái tát.

Mặc chính là không hiểu vì cái gì Lỗ Tân Tư luôn thích gây phiền toái cho y? Luôn thích cùng y làm trái lại? Như kiểu một giây đồng hồ không gây sự với y là hắn sẽ chết ngay tức khắc ấy. Mặc trong lòng luôn tự hỏi chính mình, rốt cuộc y đã chọc gì vào hắn? Có lẽ khi nào có thời gian, y phải hảo hảo mà “thỉnh giáo thỉnh giáo” Lỗ Tân Tư một chút mới được!! (ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu =]])

“Người cái gì mà người, để bản Minh vương thay người giải đáp vậy!” Lỗ Tân Tư nhìn vẻ mặt tức giận đến đỏ bừng của Mặc thì trong lòng không khỏi càng vui vẻ.

“Bởi vì, đám người Y Phát Lý kia vốn ngu ngốc căn bản không có đầu óc bày ra kế hoạch ám sát tinh vi như vậy. Dạ, người thấy ta nói có đúng hay không a?” Lỗ Tân Tư xoay người hỏi Âm Dạ.

Lúc này Âm Dạ lại đang nhẹ nhàng đặt Thiệu Đề Vĩ ở trên giường, chỉnh cho y có thể nằm ngủ trong trạng thái thoải mái nhất, đồng thời hắn còn lặng lẽ kéo cái chăn mỏng manh trùm lên trên người Thiệu Đề Vĩ.

Sau khi an trí cho Thiệu Đề Vĩ xong Âm Dạ mới chậm rãi xoay người nhìn chăm chú vào Lỗ Tân Tư, đôi mắt ánh lên sự đồng tình.

Lỗ Tân Tư tiếp tục nói: “Hơn nữa, đám người ngu ngốc kia chính là thủ hạ cũng không có năng lực đấu với công phu của chúng ta, có thể làm cho Ma giới vua – người có ma pháp đứng đầu Ma giới – bị thương như vậy, cho dù đám ám toán đều đã bị hạ... Nhưng mà hiện tại Âm Dạ dĩ nhiên bị thương, điều đó có nghĩa là gì, ta nghĩ các người hắn phải phi thường rõ ràng mới đúng.”

“Ý của người là Y Phát Lý bọn họ có thể cùng với những người khác liên thủ, hoặc không thì chúng ta đã xuất hiện thêm một địch nhân nữa?” Viêm đưa ra ý kiến.

“Chính xác, Viêm quả nhiên chính là Viêm. Không giống như người nào đó...” Lỗ Tân Tư nói xong lời cuối cùng vẫn không quên nói móc Mặc.

Bất quá lần này Mặc đã có thể không đem lời nói của Lỗ Tân Tư cho vào tai, không, có thể nói căn bản là ngoảnh mặt làm ngơ. Trong đầu y lúc này chỉ có mấy lời Viêm vừa nói.

Mặc trong đầu suy nghĩ nhanh chóng, chỉ chớp lát sau, trong lòng y đại khái đã có cách giải quyết. Y quay ra nhìn Viêm, Viêm cũng đang nhìn y, hai người bọn họ nhìn nhau rồi nở nụ cười. Bởi vì đã nhiều năm như vậy cùng hợp tác, lại là bằng hữu tốt của nhau, cho nên không cần ngôn ngữ, bọn họ hai người cũng có thể rõ ràng trong lòng đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Mặc hướng Âm Dạ nói ra kế hoạch của mình: “Vương, chúng ta trước tiên hộ tống người quay về ma cung, sau đó Viêm sẽ đóng ở ma cung bảo vệ người an toàn, còn ta sẽ chuyên tâm điều tra kẻ đứng đằng sau vụ ám sát lần này.”

Âm Dạ lắc đầu: “Ta tạm thời không quay về, ta nghỉ ở chỗ này vài ngày đã. Ta cũng không cần Viêm bảo vệ ta. Còn việc người một mình điều tra vụ này, ta phi thường không tán thành, vẫn nên kêu Viêm cùng người hành động mới có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

“Thế nhưng...” Mặc vẫn muốn đưa ra ý kiến phản đối.

“Liên như vậy quyết định!” Âm Dạ giơ lên tay phải, ý bảo Mặc không cần nói gì nữa.

Thấy Âm Dạ đã quyết như vậy, Mặc cũng không tái nói thêm cái gì. Bởi vì y biết, chỉ cần là chuyện Âm Dạ đã quyết định thì tuyệt đối không có đường thay đổi.

“Ta phản đối!” Lỗ Tân Tư vừa lên tiếng ngay lập tức đã bị Âm Dạ đưa tới ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm.

“Hắc... không nên như vậy xem ta! Trước hết nghe ta nói đã, sau đó nếu nghĩ muốn phát hoạ cũng chưa muộn mà.”

Lỗ Tân Tư có ý vị thâm trường nhìn vào mắt Mặc một chút, sau đó tiếp tục nói: “Ma thành không thể một ngày không có người trông coi, mà ta hiện tại vừa lúc nhàn rỗi có thể bồi Mặc đi điều tra. Như vậy Viêm có thể trở lại ma thành trấn thủ, mà người cũng có thể ở nơi này “tĩnh dưỡng” vài ngày.”

“Ta phản đối, phải cùng với “Minh giới vua vĩ đại” cùng nhau hành động, ta thề rằng chính mình một người.” Mặc trong mắt để lộ ra một tia phản đối vô cùng kiên quyết, y trừng mắt nhìn Lỗ Tân Tư.

Thậm chí trong lòng Mặc còn liên tục chửi bới: gặp quỷ, y vì cái gì muốn cùng tên hỗn đản này cùng nhau hành động?

Viêm mở miệng nói: “Ta lại cảm thấy đề nghị của Minh giới vương phi thường không tồi, vương cũng nhất định sẽ đồng ý đi!”

Mặc sững sốt, không nghĩ tới Viêm thế nhưng cũng đồng ý với đề nghị của tên hỗn đản kia, y không khỏi lâm vào chán nản, nói không ra lời. Đang như vậy uể oải đảo mắt lại nhìn thấy nụ cười đắc ý trên môi Lỗ Tân Tư, y lại càng điên tiết.

Mà Âm Dạ rất cuộc cũng đồng ý nói: “Mặc, cứ theo phương pháp của Lỗ Tân Tư mà làm đi.”

Mặc tuy rằng trong lòng phi thường không muốn, thế nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời nói của Âm Dạ.

“Vương, nếu như không có phân phó nào nữa, ta nghĩ đi trước để điều tra việc này.”

“Hảo, người đi đi! Bất quá nhớ kỹ, nghìn vạn lần phải cẩn thận.”

“Ân, ta biết!” Mặc đối Âm Dạ cúi đầu chào, sau đó không thêm để ý tới Lỗ Tân Tư mà trực tiếp đi ra ngoài.

Lỗ Tân Tư thấy thế cũng muốn lập tức chạy ra ngoài, không ngờ Âm Dạ lại gọi hắn lại.

“Tư, mọi việc không thể nóng vội.”

“Người cũng như vậy!” Lỗ Tân Tư chỉ đối Âm Dạ đưa ra bốn chữ ẩn ý rồi liền vội vã đuổi theo Mặc.

“Vương, như vậy ta cũng muốn quay về Ma giới. Bên ngoài có mười con ma thú, ta để bọn chúng lưu lại bảo hộ ngài.”

Viêm vốn định rời đi, nhưng nghi vấn trong lòng vẫn là ngăn hãm lại, suy nghĩ đã lâu, hắn quyết định hỏi.

“Vương, nam hài này rốt cuộc xử lý ra sao? Ta không hẳn hoàn toàn đồng ý với biện pháp của Vương, ta chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận biện pháp thứ nhất của ngài. Ta nói không thừa, hi vọng Vương ngài có thể hảo hảo mà suy xét. Ta cáo lui!” Nói xong đảo mắt một cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ba người kia đi rồi, Âm Dạ ngồi ở mép giường, ánh mắt dừng tại khuôn mặt đang say ngủ của Thiệu Đề Vĩ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt đi hiện nay đã lộ vẻ ngọt ngào tươi tắn hơn. Y cứ thế ngủ say không phòng bị gì như vậy, ở trong mắt Âm Dạ lại cùng với thiên sứ giống nhau.

Giống như bị cái gì mê hoặc, Âm Dạ chậm rãi cúi đầu hôn lên cánh hoa phấn nộn của Thiệu Đề Vĩ.

Trong phút chốc hần mới giật mình phát giác chính mình đang làm cái gì, liền cấp tốc ngẩng đầu lên, nội tâm đã chịu phải chấn động không nhỏ.

Có thể nào... chính mình đã thích thượng nam hài này?

Không, không có khả năng... Nói cái gì hần cũng không khả năng thích thượng con người thấp hèn như vậy, hần chính là kẻ xưng bá Ma giới vương đi!

Nam hài này chỉ là khiến hần hứng thú thôi, chờ thêm một trận tử, hần nhất định đối y mất đi hứng thú. Đúng! Nhất định là như vậy. Dù sao trước tiên cứ ở lại bên người này vài ngày, nếu chính mình đến lúc đó vẫn như cũ đối y hứng thú có tăng vô giảm, như vậy mới quyết định. Còn nếu đến lúc đó y đối chính mình lực hấp dẫn đã giảm bớt, hần sẽ lấy một cái nguyện vọng báo đáp nam hài này.

Âm Dạ ở trong lòng hạ quyết tâm, nâng nhẹ tay vuốt ve gương mặt non nớt của Thiệu Đề Vĩ. Được bàn tay ôn nhu như vậy âu yếm, Thiệu Đề Vĩ mơ màng phát ra âm thanh nho nhỏ thoải mái.

Âm Dạ lơ đãng nhăn trán một cái mà không phát hiện chính mình đang khẽ mỉm cười.

Sáng sớm, Thiệu Đề Vĩ vội vàng giúp Âm Dạ chuẩn bị tốt bữa sáng, chính mình còn không kịp ăn liền lại vội vội vàng vàng xuất môn làm công.

Dù sao, một người cơ hồ không có nhân thân như y, chỉ có thể dựa vào bản thân để nuôi sống chính mình.

Âm Dạ nhìn chăm chú vào bóng dáng đang vội vã rời đi của y, lúc này mới bắt đầu đi khám phá khắp căn phòng nhỏ.

Âm Dạ đầu tiên là đi tới phòng khách ——

Phòng này nhìn có chút hỗn độn, đồ vật trang trí thì phi thường giản đơn, có một cái trường y, một cái TV đặt trên bàn làm bằng gỗ lim, trên tường lại treo đầy ảnh chụp.

Hần tiện tay với lấy một bức ảnh trên tường, bên trong ảnh là một đôi vợ chồng bộ mặt hiền lành, mà đứng cùng bọn họ trong lúc đó còn có Thiệu Đề Vĩ, trong ảnh này y cười đến phi thường sáng lạn.

Chính là, vì sao phụ mẫu y không cùng y ở cùng một chỗ?

Còn có, Thiệu Đề Vĩ giống như không biết cái gì gọi là phòng nhân chi tâm (đề phòng lòng dạ con người)! Biểu hiện rõ nhất chính là việc nhặt được hần, cũng không hỏi thân phận rõ ràng đã tùy tiện đem người ta về nhà. Nếu hần là người xấu thì sao? Ý rốt cuộc có hay không nghĩ tới điểm này?

Âm Dạ có thể khẳng định ngay: Thiệu Đề Vĩ tuyệt đối không nghĩ đến.

Bởi vì buổi sáng Thiệu Đề Vĩ ở trong lòng ngực hần thức dậy, thế nhưng lại không hề cảm thấy một chút ngưng ngưng hoặc là một tia không thích hợp. Ngược lại chỉ nói “Buổi sáng tốt lành”, tiếp theo liền mơ màng màng bò xuống giường đi đến phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Hần không khỏi hoài nghi Thiệu Đề Vĩ có phải vì quá hiền lành, hay vì trời sinh tính tình đã quá đơn giản.

Mà tổng hợp mọi sự việc xảy ra từ hôm qua đến giờ, Âm Dạ có thể khẳng định Thiệu Đề Vĩ thật đúng là suy nghĩ đơn giản, đến nỗi đủ loại phản ứng cùng năng lực ứng phó của y đều so với người khác chậm chạp vài phần, thậm chí không hề phản ứng.

Nghĩ đến đây, Âm Dạ không tự giác lộ ra nụ cười.

Có thể loại tính cách này của Thiệu Đề Vĩ là bởi vì cá tính khờ dại ngốc nghếch của y tạo thành đi!

Âm Dạ đem ảnh treo lại vào tường, nhất nhất xem qua một lượt ảnh chụp, sau đó hần hướng đến một cánh cửa đang được đóng kín, nhẹ nhàng đẩy một cái liền mở ra.

Gian phòng này hẳn là thư phòng, bởi vì bên trong có đủ loại sách lấp đầy các giá, không chứa một chỗ. Mà trên bàn học còn có một quyển sách nằm yên vị ở đó.

Bỗngưng ánh mắt Âm Dạ bị hấp dẫn bởi một tờ giấy ghi thông tin từ bệnh viện đặt tại cái giá ở trên bàn.

Âm Dạ không nghĩ ngợi nhiều liền cầm ngay lấy tờ giấy chẩn đoán bệnh đó lên —

Thiệu Đề Vĩ tiên sinh:

Từ kết quả kiểm tra của ngài, chúng tôi biết được một chuyện rất bất hạnh. Thực xin lỗi, khối u ác tính trong não ngài đã quá lớn, bởi vì phát hiện muộn nên dù có chữa trị hết cách cũng không thể cứu vãn. Bởi vậy, chúng tôi thực sự cảm thấy phi thường tiếc nuối, cũng cảm giác sâu sắc có lỗi.

Phụ chú: bệnh của ngài mặc dù không thể trị tận gốc nhưng cũng không phải không có hi vọng. Chỉ cần ngài có ý nguyện kéo dài sinh mệnh, bệnh viện khả lợi dụng được vật khổng chế kéo dài sinh mệnh cho ngài. Hết thấy đều dựa vào ý nguyện của ngài, nếu có chúng ta sẽ liên lạc.

U ác tính? Vật gì vậy? Nghe cũng chưa nghe qua, thứ này có thể lấy đi sinh mạng con người sao? Sinh mệnh của loài người thật đúng là yếu ớt đến đáng buồn. Âm Dạ không khỏi lộ ra nụ cười lạnh lùng khinh thường.

Ma vật không có vòng tuần hoàn sinh lão bệnh tử như vậy, bọn họ chính là có sinh mệnh vô hạn, bọn họ có khả năng thực hiện nguyện vọng của chính mình bằng ma lực. Chỉ cần là ma vật cấp cao, không có gì là bọn họ làm không được, thậm chí là cả ước nguyện mà cả loài người khát cầu – trường sinh bất tử, bọn họ cũng có năng lực làm được, bất quá điều kiện tiên quyết phải là, ma vật đó phải sở hữu nguồn ma lực khổng lồ vô hạn.

Mà điều kiện đó ở Ma giới không phải ma vật nào cũng có, tính ra có thể nói là vô cùng ít ỏi, mà Ma giới vua Âm Dạ này, chính là một trong những ma vật ít ỏi có khả năng đó.

3. Chương 3

“A..... Thật có lỗi..... Ta về muộn quá, người hẳn là rất đói bụng! Ta lập tức đi nấu cơm cho người ăn.....”
Thiệu Đề Vĩ thở hổn hển nói.

Tan ca, y liền từ chỗ làm vội vàng chạy về nhà. Thiệu Đề Vĩ hôm nay vốn phải làm ba ca, nhưng bản khoản đến Âm Dạ có thương tích trong người lại phải ở nhà một mình nên y đành phải hướng nhà hàng xin phép.

Mà nguyên bản Thiệu Đề Vĩ trước tám giờ đã có thể về đến nhà (bình thường thì rạng sáng một chút mới về đến nhà), nhưng lại có chuyện ngoài dự kiến xảy ra. Đó là vì hôm nay nhà hàng rất đông khách mà người làm thì lại ít đến đáng thương, Thiệu Đề Vĩ quả thực bị xoay như chong chóng, ngay cả cơ hội để thở dốc cũng không có, chỉ có thể nói là mệt mỏi. Nhưng mà quản lý nhà hàng vẫn không ngừng hét to bắt làm việc, thật sự là không đem y để vào mắt.

Từ chỗ làm về đến nhà chẳng gần mấy, nhưng mà Thiệu Đề Vĩ vì nghĩ tiết kiệm một chút nên quyết định đi bộ về nhà, bởi vậy mới bị muộn thế.

Thiệu Đề Vĩ buồn ba lô xuống, sau đó thì vội vội vàng vàng chạy vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Âm Dạ lẳng lặng nhìn gương mặt tái nhợt của Thiệu Đề Vĩ, người thường chạy học tốc như vậy hẳn là mặt phải đỏ bừng lên, nhưng mặt Thiệu Đề Vĩ một chút cũng không đỏ, ngược lại chỉ thấy tái nhợt, dấu hiệu của bệnh tật.

Trong lòng Âm Dạ không hiểu sao nổi lên một trận đau lòng, hẳn đi đến bên Thiệu Đề Vĩ, từ phía sau ôm lấy y.

Thiệu Đề Vĩ còn không kịp hiểu ra chuyện gì đang phát sinh, cả người đã bị Âm Dạ ôm thẳng đến giường.

“Ách..... Ta còn không nghĩ ngủ a! Hơn nữa ta vẫn chưa nấu cơm cho người ăn.....”

“Không cần, ta đã muốn ném qua. Cho nên người cứ nghỉ ngơi đi.” Âm Dạ đem Thiệu Đề Vĩ nhẹ nhàng đặt xuống giường.

“Nhưng mà, ta vẫn chưa có giúp người đổi được.....” Thiệu Đề Vĩ nghĩ thế lại nhồm dầy.

“Ta có thể tự làm.” Âm Dạ đánh gãy lời nói của y, tiện thể còn kéo y nằm trở lại.

“Chính là ta còn có rất nhiều việc phải làm a! Hơn nữa ta còn chưa mệt, ta còn.....”

“Nói láo! Người mệt đến nỗi mắt còn không mở ra được, còn dám nói không mệt?” Âm Dạ có điểm tức giận gắt gao ấn Thiệu Đề Vĩ nằm xuống đệm, “Người ngoan ngoãn ngủ đi cho ta.”

Đột nhiên, Thiệu Đề Vĩ như vừa phát hiện ra châu lục mới liền kêu to lên: “Âm Dạ, lọn tóc này của người có màu lam a! Hảo hảo kỳ lạ nha!”

Nghe được y tự nhiên như không kêu lên một câu, Âm Dạ không khỏi cảm thấy một trận thất bại, chưa từng có kẻ nào dám coi thường lời nói của hắn, nam hài này chính là kẻ đầu tiên.

Trong khi Âm Dạ đang có cảm giác hảo hảo thất bại như vậy thì, Thiệu Đề Vĩ lại vươn bàn tay nhỏ nhắn của mình lên tò mò vuốt ve lọn tóc màu lam của hắn. “Âm dạ, tóc của người là do nhiễm bệnh hay trời sinh đã vậy rồi?”

Y tò mò sờ sờ nghịch nghịch lọn tóc đặc biệt đó.

Âm Dạ từ trước đến nay vốn chán ghét bất luận kẻ nào đụng chạm đến thân thể hắn, nhất là lọn tóc màu lam đó. Đối với hắn đây chính là hành vi quấy phá sự cao ngạo và tự tôn của bản thân! Bởi vì ở Ma giới có được tóc màu lam như vậy chứng tỏ hắn là ma vật có dòng máu thuần khiết cực độ, hơn nữa còn có được ma lực cùng quyền lực cao nhất. Mấy ngàn năm nay ở Ma giới chỉ một mình Âm Dạ là có được huyết thống vĩ đại ấy.

Trên thực tế thì không có khả năng lại có ma vật thứ hai có được huyết thống siêu phàm này.

Nhưng đáng nói là ở chỗ Âm Dạ không hề chán ghét việc Thiệu Đề Vĩ vuốt ve tóc mình. Chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc vì việc đó.

“Muốn biết sao?”

Thiệu Đề Vĩ dùng sức gật gật đầu, mắt to nhìn thẳng Âm Dạ, chờ đợi đáp án của hắn.

“Vậy người phải đáp ứng ta, sau khi biết đáp án, người sẽ ngoan ngoãn đi ngủ.” Ma giới vương vĩ đại nhất giờ phút này đang ngồi cò kè mặc cả với một con người, nếu Lỗ Tân Tư biết được chắc chắn sẽ cười đến rụng răng mất.

“Hảo!” Thiệu Đề Vĩ nhu thuận gật đầu, nhưng còn chưa đầy một giây sau y đã nói tiếp: “Nhưng trước phải tắm rửa xong ta mới ngủ!”

Âm Dạ cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ đồng ý.

“Tóc ta trời sinh đã vậy.”

“Ta biết ngay mà! Tóc bị nhiễm bệnh sao có thể đẹp như vậy?” Thiệu Đề Vĩ nói như thể đã sớm biết đáp án.

Bất quá vấn đề không phải ở chỗ đó!

Người thường sẽ có tóc màu lam sao? Màu sắc kỳ lạ như thế, người bình thường chắc chắn không thể có được. Cho dù là ai nhìn vào cũng khó tránh khỏi có chút hoài nghi, Âm Dạ nếu là người thì vì sao lại có màu tóc ấy?

Mà Thiệu Đề Vĩ giống như hoàn toàn không ngờ đến điểm này, y chính là đơn thuần cảm thấy lọn tóc màu lam của Âm Dạ rất đẹp thôi.

“Biết đáp án thì mau đi tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi.” Âm Dạ đối Thiệu Đề Vĩ tính tình trẻ con và hành động cùng lời nói vô tư ngốc nghếch thì vừa bực mình vừa buồn cười.

“Được, ta nhất định ngoan ngoãn nghe lời người nói.”

Nửa đêm ——

Cơn đau đầu lại một lần nữa đánh úp vào Thiệu Đề Vĩ, y từ trong đau đớn đột nhiên tỉnh lại.

Đừng có phát tác vào lúc này chứ! Y xoa xoa cái đầu đang đau đớn không thôi, lén lút từ trong lòng Âm Dạ bò xuống giường.

Vì cái gì thời gian phát tác so với lúc trước tới sớm hơn như vậy? Hơn nữa đau đớn so với lần trước còn mãnh liệt hơn rất nhiều, khiến cho y không thể không lấy thuốc giảm đau làm dịu đi cơn đau đầu kịch liệt.

Thiệu Đề Vĩ còn chưa kịp đi đến tủ thuốc, cả người đã đau đớn đến rùng mình..... Y sợ chính mình thống khổ quá phát ra tiếng rên rỉ sẽ đem Âm Dạ đánh thức nên phải tự bịt miệng để ngăn không cho bất cứ âm thanh nào phát ra.

Bất quá, áp lực quá lớn ngược lại khiến cho y càng thêm thống khổ.

Thiệu Đề Vĩ dùng bàn tay còn lại run rẩy không thôi cầm thuốc nuốt nhanh vào bụng.

Dược hiệu cũng không phải nhanh như vậy đã có thể phát huy tác dụng nên y quyết định tới thư phòng ngồi đợi cho đến lúc đau đớn thối lui mới thôi.

Thế nhưng Thiệu Đề Vĩ chưa đi được vài bước trước mắt đã tối sầm lại, cái gì cũng không nhìn thấy, trong lúc bối rối y đụng phải một cái ghế đặt ở giữa phòng ngủ, thế là cả người đổ sập về phía trước...

Kỳ thật Âm Dạ ngay từ lúc Thiệu Đề Vĩ vừa xuống giường đã tỉnh ngủ, thế nhưng chỉ lặng lẽ chú ý nhất cử nhất động của y. Khi hắn phát hiện Thiệu Đề Vĩ sắp té ngã thì cánh tay liền ngay lập tức duỗi ra, nhanh chóng đem y tiến vào khuôn ngực rộng lớn ấm áp của mình.

Thiệu Đề Vĩ bị một phen kinh hồn, lúc này chỉ có thể tựa vào trong lòng Âm Dạ mà thống khổ thở hổn hển.

“Như thế nào lại không cẩn thận vậy? Đau làm sao?”

Âm Dạ ngồi trở lại trên giường, tiếp theo đem Thiệu Đề Vĩ an trí ở trên đùi hắn, rồi chăm chú nhìn vật nhỏ ở trong lòng mình. Lúc này mới kinh giác phát hiện thấy cả người y đều lạnh, hơn nữa còn có thể nói là lạnh như băng.

Thiệu Đề Vĩ không thể kiềm được cơn đau dày vò, tự cắn vào môi mình nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không ngăn được một tiếng rên rỉ thống khổ thoát ra.

“Vật nhỏ, có phải đầu của ngươi rất đau không? ”

Thiệu Đề Vĩ đau đến không nói nên lời, chỉ có thể gắt gao nắm chặt vạt áo Âm Dạ.

Âm Dạ không đành lòng nhìn y đau đến lệ rơi đầy mặt như vậy, hắn trong đầu nhớ kỹ ma pháp chữa bệnh, bàn tay to đặt tại đầu của Thiệu Đề Vĩ.....

Chỉ chốc lát sau, Thiệu Đề Vĩ dần dần không hề cảm thấy đau đầu, hơn nữa còn cảm giác được có một dòng khí ấm áp thoải mái đang len lỏi trong cơ thể mình...

Chậm rãi, y từ từ hé mi, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt anh tuấn băng lãnh của Âm Dạ. Tuy rằng trên mặt Âm Dạ không có tiết lộ một tia cảm xúc, nhưng đôi mắt hắn lại thể hiện rằng hắn đang lo lắng.

“Có hay không đỡ một chút?”

“Ân..... Ngươi không cần lo lắng, đau một chút liền hết!” Thiệu Đề Vĩ còn một chút biểu hiện đau đớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thế nhưng vẫn cố mỉm cười.

“Ngươi thường xuyên đau đến lợi hại như vậy sao?” Âm Dạ dùng bàn tay to mềm nhẹ vỗ về hai má lạnh lẽo của Thiệu Đề Vĩ.

“Ách.....” Thiệu Đê Vĩ cúi đầu một chút, “Cũng không thường xuyên đâu! Hôm nay là trường hợp đặc biệt” Y lơ đãng trả lời.

Kỳ thật trong lòng y đã sớm xác định —— y biết chính mình không còn nhiều thời gian lắm. Thời gian phát bệnh so với lúc trước càng lúc càng ngắn, người thông minh liền có thể hiểu.

Ám Dạ cũng không tái hỏi nhiều, bởi vì hắn phi thường rõ ràng vật nhỏ trong lòng mình đang nói dối. Bất quá, hắn cũng không vạch tẩy lời nói dối của y, hắn chỉ cần yên lặng theo dõi mọi chuyện.

Ám Dạ đưa y đặt ở trên giường, tiếp theo hắn cũng nằm lên, đưa Thiệu Đê Vĩ an trí ổn thoả rồi ôn nhu nói: “Ngủ đi! Người cần hảo hảo nghỉ ngơi!”

“Án! Ngủ ngon!” Thiệu Đê Vĩ ở trong lòng ngực Ám Dạ tìm được vị trí thoả mái liền thoả mãn nhắm mắt lại.

Không lâu sau, Ám Dạ nghe được trong lòng ngực mình truyền đến tiếng ngáy khe khẽ đáng yêu.....

“Ngủ ngon, vật nhỏ!” Giờ phút này, trên mặt Ám Dạ toát ra biểu tình yêu thương mà chính bản thân hắn cũng chẳng ngờ tới.

“Uy! Người đang làm cái quỷ gì vậy! Động tác mau một chút, cứ dễ dãi như thế khách người ta chờ muốn hết kiên nhẫn rồi, người có biết hay không?” Một nam nhân trung niên to béo, thần tình dữ tợn, đứng ở cách đó không xa không ngừng đối Thiệu Đê Vĩ rít gào.

Nam nhân trung niên này chính là người lãnh đạo trực tiếp của Thiệu Đê Vĩ, cũng chính là quản lí của nhà ăn này.

“Thực xin lỗi..... thực xin lỗi.....” Thiệu Đê Vĩ vội dùng biện pháp cầu hoà, miệng không ngừng hướng người quản lí kia nhận lỗi.

“Biết là mình có lỗi rồi vậy còn không mau khẩn trương lên.....” Tên quản lí vênh mặt hất hàm sai khiến.

Mà cảnh tượng đó tất cả đều được thu hết vào đáy mắt Ám Dạ.

Ám Dạ từ lúc Thiệu Đê Vĩ xuất môn làm ca thứ nhất vào buổi sáng, đến bây giờ đang làm đến ca thứ hai tới nay, vẫn luôn đi sau y theo dõi, quan sát một ngày sống của Đê Vĩ.

Thấy những cảnh tình như vậy, trong lòng hắn không khỏi lại trào lên từng đợt từng đợt gợn sóng đau lòng.

Bởi vì tối hôm qua, trong khi Thiệu Đê Vĩ ngủ say Ám Dạ đã dùng ma pháp biết được toàn bộ quá khứ của nam hài này.

Ma vật không có gia đình người thân, càng không có cái gọi là thân tình, hết thảy đều tự dựa vào chính mình, cho nên ma vật đều là vô huyết vô lệ!

Nhưng nhân loại không giống như vậy.

Bởi vì bọn họ có thân nhân, hơn nữa lại là loại tình cảm càng lâu dài càng sâu đậm. Cho nên, người nhà đối với con người là phi thường trọng yếu, ai mất đi người thân phải sống lẻ loi hiu quạnh chắc chắn tâm trí sẽ bị sự cô đơn đau đớn gặm nhấm mãi không thôi.

Ám Dạ từ trí nhớ của Thiệu Đê Vĩ mà biết hết chuyện gia đình y.

Cha mẹ Thiệu Đê Vĩ lúc còn trẻ vì bị gia đình nhà trai phản đối việc bọn họ kết hôn nên khiến hai người ở trong tình huống bất đắc dĩ, ước hẹn bỏ trốn đến một nơi mà không ai biết bọn họ. Ở địa phương xa lạ này, họ đã cử hành hôn lễ, bất quá cũng chỉ là một buổi lễ đơn giản, không có người thân hay bạn bè tới dự, cũng không có những lời chúc phúc vui vẻ, nhưng chỉ cần bọn họ có thể ở bên nhau cũng đã thực thoả mãn rồi.

Hai năm sau, mẹ Thiệu Đê Vĩ sinh hạ y. Tuy rằng cha mẹ y tại thời điểm này cuộc sống rất khốn khổ, nhưng bọn họ vẫn vô cùng vui sướng khi tiểu sinh mệnh này ra đời, bởi vì đây chính là kết tinh tình yêu của hai người.

Tuy rằng cuộc sống thật sự vất vả, nhưng Thiệu Đê Vĩ luôn vui vẻ yêu đời khiến bọn họ không còn cảm thấy quá khổ tâm. Dần dần, cuộc sống của bọn họ được cải thiện, công việc cũng ổn định. Muốn nói còn điều gì không được hoàn mỹ, chắc chỉ có chuyện họ hiện giờ cùng người nhà vẫn như những người xa lạ thôi! Bọn họ tuy rằng đều phi thường thống khổ về chuyện này, nhưng lại không hề hối hận, bởi vì nếu bọn họ không làm như vậy, tương lai hai người nhất định sẽ càng hối hận hơn.....

Bọn họ chỉ nghĩ may mắn làm sao, nếu lúc đó không kiên quyết bỏ trốn hai người ắt sẽ chẳng có được cuộc sống mỹ mãn như vậy, cũng sẽ không có đứa nhỏ đáng yêu Thiệu Đê Vĩ.

Nhưng mà, cái gì mỹ mãn hạnh phúc cũng đều dễ dàng vụt mất, quả thật đúng là như thế!

Tại thời điểm bọn họ xuất ngoại kỷ niệm tám năm ngày cưới thì trên đường đi đến chỗ nghỉ, phi cơ đột nhiên gặp rủi ro! Hai người cứ như vậy cùng đứa con mà họ yêu thương nhất vĩnh viễn rời xa, cũng già từ luôn thế giới này.

Năm ấy, Thiệu Đê Vĩ mới chỉ mười sáu tuổi. Một thiếu niên mười sáu tuổi, không có gì thân thuộc có thể giúp y xử lý hậu sự cho cha mẹ. Chỉ có vài vị bạn tốt và đồng nghiệp cùng công ty cha mẹ trợ giúp y một chút mà thôi, còn lại đều là y một mình kiên cường đối mặt, xử lý, Đê Vĩ thậm chí ngay cả thời gian để khóc cũng không có.

Bất quá, y cũng không vì song thân mình mất mà quá thương tâm, bởi vì y biết, cho dù ở thế giới cực lạc đó, bọn họ vẫn như cũ có thể ở bên nhau, hơn nữa còn được sống hạnh phúc khoái hoạt hàng ngày.

Đê Vĩ nghĩ mình hẳn là phải cảm thấy cao hứng thay bọn họ cứ không phải thương tâm. Nếu y cứ như vậy khóc, ở trên trời song thân nhìn thấy nước mắt y chắc chắn sẽ cảm thấy khổ sở.

Cho nên y đã tự nhủ với chính mình, phải lấy tâm tình vui sướng đến đối mặt với chuyện này, nhưng ai có thể làm vậy đâu? Ở buổi lễ tang cha mẹ mình, Thiệu Đê Vĩ rốt cuộc nhịn không được cảm giác bị ai đau đớn mà chảy nước mắt thật nhiều.

Đê Vĩ ở trước linh vị cha mẹ mình đáng thương khóc ròng, cho đến khi thanh âm y trở nên khàn khàn, đến nỗi khóc không ra tiếng nữa, nước mắt y vẫn như cũ rơi đều.

Mấy ngày sau, khi tinh thần đã phục hồi một chút, Thiệu Đê Vĩ mang theo đôi mắt sưng phù như hai quả hạch đào đi đến nơi ở của tổ phụ mẫu, đem tin tức cha mẹ tử vong nói cho bọn họ. Thế nhưng tổ phụ mẫu sau khi nghe tin người đã chết rồi lại vẫn không thể buông được khúc mắc trong lòng, vẫn không tha thứ cho cha mẹ y.

Cái này đúng là đả kích lớn khiến Thiệu Đê Vĩ khổ tâm cực kỳ.

Bất quá, y vẫn như cũ thay cha mẹ làm tròn nghĩa vụ cùng bốn phận của một người con. Bởi vì cha mẹ y lúc sống không thể hảo hảo hiếu kính tổ phụ mẫu, đó chính là tiếc nuối lớn nhất đời này của họ. Hiện giờ bọn họ lại không có khả năng thực hiện điều này, vì thế Đê Vĩ liền thay bọn họ hoàn thành.

Sau đó thì mặc kệ thái độ phản đối ác liệt của tổ phụ mẫu, Thiệu Đê Vĩ đem toàn bộ tiền bảo hiểm cùng tiền bồi thường rủi ro của cha mẹ chia đều rồi giao cho bốn vị tổ phụ mẫu. Cho dù những người đó thực đáng giận!

Nhưng chính y lại không lưu lại cho bản thân một đồng nào, cho nên hiện tại Đê Vĩ chỉ có thể dựa vào làm công nuôi sống chính mình. Bởi vì y chỉ có bằng tốt nghiệp quốc trung, mà trung học cũng chỉ học được có một năm, sau đó vì không có học phí nên phải tự động tạm nghỉ học.

Thử hỏi một tiểu nam sinh chỉ có bằng tốt nghiệp quốc trung thì có thể làm được cái gì? Có ai lại muốn thuê y đâu? Thiệu Đê Vĩ tìm tới tìm lui mới tìm được một công việc phục vụ nhỏ, bởi vì thân thể không khỏe mạnh gì nên y cũng chỉ có thể chấp nhận làm những việc lật vật thôi.

Sau khi cha mẹ Thiệu Đê Vĩ qua đời được một năm, sức khỏe y càng ngày càng kém, cơ hồ có thể nói là ngày càng sa sút. Nhất là bệnh đau nửa đầu càng lúc càng nghiêm trọng.

Khi đau đến nỗi ngay cả thuốc giảm đau cũng không ngăn được các cơn đau, Thiệu Đê Vĩ đành phải đến bệnh viện kiểm tra. Mà kết quả kiểm nghiệm, thực không khỏi khiến người ta sững sờ.

Năm ấy Thiệu Đề Vĩ mười bảy tuổi, còn có tiền đồ cùng tương lai tốt đẹp trải dài phía trước, thế nhưng trong đầu lại có một khối u ác tính! Hơn nữa khối u này đã sinh trưởng ở giai đoạn khó cắt bỏ nhất, cho dù nghĩ muốn phẫu thuật cắt bỏ khối u này thì cơ hội thành công cũng cực kỳ nhỏ bé, cho nên Thiệu Đề Vĩ chỉ có thể trơ mắt nhìn khối u ấy tiếp tục phát triển trong đầu mình.

Mà phương pháp để khối u ngừng phát triển cùng việc chặn lại những cơn đau đầu cũng chỉ có thể lợi dụng đến được vật, cái này căn bản là không còn phương pháp mà.

Thiệu Đề Vĩ tuổi còn trẻ mà đã phải đối mặt với chuyện tàn khốc như vậy, cùng với sự thật rằng chính mình không còn nhiều thời gian để sống nữa, sự sợ hãi trong lòng y thật lâu không thể khôi phục được.

Nhưng sau đó Đề Vĩ lại tự nói với chính mình, y không thể cứ như vậy dễ dàng lãng phí nhân sinh, y còn muốn sống lâu một chút, để khi chết không còn gì hối tiếc. Cho dù ở một khắc cuối cùng của sinh mệnh, y vẫn như cũ muốn hưởng thụ nhân sinh lạc thú.

Vì thế, Thiệu Đề Vĩ bắt đầu nhận được vật khổng chế trị liệu. Tuy rằng đối với y gánh nặng kinh tế là một đại ảnh hưởng, nhưng y vẫn như cũ phi thường khoái hoạt, bởi vì y vui sướng ít nhất trong những ngày tháng còn lại của đời mình vẫn có thể hưởng thụ lạc thú đọc sách.

Điều kiện kinh tế không cho phép khiến Thiệu Đề Vĩ phải bỏ dở việc học hành. Nhưng trên thực tế y là một người rất thích đọc sách. Bất luận có hay không thời gian, y mỗi ngày nhất định sẽ dành ra chút thời gian đi tìm mua và đọc sách.

Cứ như vậy lại qua một năm, thân thể y càng ngày càng kém. Bác sĩ khám cho y cũng đã thông báo rằng chỉ sợ Đề Vĩ không thể qua khỏi mùa đông năm nay, bởi vì khối u ác tính trong não y hiện giờ đã không được vật nào có khả năng khống chế.

Khối u đó không ngừng phát triển, thậm chí còn muốn chèn đến dây thần kinh thị giác trong não. Cho nên, thường thường thời điểm phát bệnh cũng là lúc thị lực bị mất đi. Bác sĩ sợ Thiệu Đề Vĩ ở một mình như vậy sẽ phát sinh nguy hiểm, cho nên vẫn hy vọng y có thể ở lại bệnh viện, như vậy đến lúc y phát bệnh mất đi thị giác sẽ có người ở bên chiếu ứng.

Nhưng Thiệu Đề Vĩ lại từ chối ý tốt của bác sĩ, bởi vì y muốn có thể ở trong ngôi nhà cha mẹ và mình đã để lại bao nhiêu kỷ niệm hạnh phúc này mà vượt qua quãng đời còn lại...

Thiệu Đề Vĩ bưng đồ ăn bước nhanh từ phòng bếp đi đến nhà ăn, nhưng y đột nhiên dừng lại cước bộ, cơn đau đầu thống khổ lần thứ hai đánh úp về phía y.....

Đầu đau như muốn nứt ra, cả người lạnh run, sắc mặt tái nhợt ứa ra mồ hôi lạnh..... Đĩa thức ăn trên tay vì y run rẩy quá lợi hại mà “loảng xoảng” một tiếng đã rơi xuống mặt đất hỏng hết.

Vị quản lý dữ tợn kia thấy thế, cũng không hỏi rõ nguyên nhân, ngay lập tức hướng về phía nam hải đang ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất mà rống giận lớn tiếng:

“Người..... Người đang làm cái quỷ gì! Còn không chạy nhanh thu dọn? Người có biết đĩa thức ăn này đáng giá bao nhiêu tiền không? Người cứ như vậy đánh đổ nó?”

“Ta.....”

Thiệu đề vĩ đang muốn giải thích, lại bị quản lý chặn họng!

“Ta không muốn nghe lời biện giải của người nữa, dù sao nhất định sẽ trừ vào tiền lương của người.... Còn không mau dọn đi!”

“Thực xin lỗi, hôm nay ta chỉ làm đến đây.” Rốt cuộc đau đầu đến chịu không nổi, Thiệu Đề Vĩ bất chấp tất cả bước thẳng đến phòng nghỉ, không chút nào để ý tới quản lý rốt cuộc có đáp ứng hay không.

Khi y tiến vào phòng nghỉ một lúc rồi quản lý mới từ kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, hẩn ở phía sau Thiệu Đề Vĩ không ngừng rít gào:

“Người, người có cái thái độ gì vậy.....”

Nhưng mà Thiệu Đê Vĩ vẫn không để ý tới, thay quần áo nhanh rồi cầm lấy ba lô đi đến cửa sau lập tức chuồn đi.

Mà Âm Dạ này giờ ẩn thân quan sát Thiệu Đê Vĩ, thấy một màn như vậy cũng nhịn không được lộ ra tươi cười. Hắn không nghĩ tới tiểu tử luôn luôn ôn hòa kia cũng có lúc ngang tàng thế.

Âm Dạ xoay người tức giận nhìn về phía gốc đầu quản lý kia, cái miệng của hắn nhếch lên nụ cười băng lãnh. Khi dễ vật nhỏ của Ma giới vương là tội rất lớn, và Âm Dạ sẽ làm cho kẻ đó biết đến điều này.

...

4. Chương 4

Thiệu Đê Vĩ từ cửa sau chuồn ra, vừa đi vừa dùng thuốc giảm đau.

Từ miệng Đê Vĩ học ra một tiếng thở dài tức. Y nghĩ có lẽ sau này không cần quay lại làm việc tại nhà ăn kia nữa, bởi vì làm việc ở đó khiến y phải chịu một áp lực rất lớn. Tuy rằng nó trả lương cao, bất quá, nếu tái tiếp tục ở nơi đó công tác, quản lý cũng sẽ không làm cho y yên thân.

Chậm rãi, lại một tiếng thở dài nữa từ miệng y thoát ra. Hôm qua mới phát bệnh, không nghĩ tới hôm nay lại lần thứ hai phát tác, thời gian phát bệnh quả nhiên ngày càng bị rút ngắn.

Chính y cũng tự ý thức được —— thời gian của mình sắp hết rồi!

Ngay tại lúc đang suy nghĩ mông lung như vậy, Thiệu Đê Vĩ đã đi ra đến đường cái nhộn nhịp người qua lại.

Nơi đây bầu không khí tấp nập, mọi người vui vẻ cười đùa ít nhiều cuốn hút Thiệu Đê Vĩ, khiến cho tâm tình y bất tri bất giác cũng sáng sủa hơn một chút. Nhưng khi nhìn đến một đôi tình nhân ngọt ngào ấm áp đang đứng bên nhau, một trận cô đơn sâu sắc lại tràn về trong lòng Đê Vĩ.

Lập tức lắc đầu, cảm thấy chính mình không nên như vậy, y phải vì bọn họ mà cảm thấy cao hứng mới đúng.

Thiệu Đê Vĩ ngồi ở một cái ghế dài trên vỉa hè, nhìn tới nhìn lui mọi người, nhìn chăm chú nhất cử nhất động của bọn họ, ngay tại khi y đang nhìn một đám người tranh cãi âm ỉ, thì một thân ảnh nho nhỏ đã hấp dẫn ánh mắt Đê Vĩ.

Vì cái gì một tiểu nam hài không có cha mẹ ở bên lại một mình đứng tại ngã tư náo nhiệt vào buổi tối như vậy? A, có thể nào..... bị lạc đường không?

Nghĩ một chút, Thiệu Đê Vĩ liền đứng dậy đi về phía tiểu nam hài kia, đang muốn mở miệng hỏi thì, tiểu nam hài dường như đã nhìn thấy cái gì đấy mà không để ý xung quanh liền chạy nhanh sang đường, trong khi lúc đó dưới lòng đường xe cộ đang di chuyển rất nhiều.....

Bá..... Bá.....

Hết thấy sự việc chỉ diễn ra trong nháy mắt ——

Ban đầu là một thanh âm bén nhọn vang lên, tiếp theo là tiếng còi xe liên tiếp, cuối cùng là tiếng thét chói tai của mọi người.....

Khi còn sót lại một chút ý thức, mông lung trong lúc đó, Đê Vĩ nhìn thấy xung quanh mình có rất nhiều người, mà ai cũng có vẻ mặt hoảng hốt thương tâm. Bọn họ còn đang nói cái gì rất ồn ào, nhưng mà Đê Vĩ mặc kệ việc đó, y chỉ muốn biết tiểu hài tử kia có bị thương hay không.....

Đột nhiên, có một bàn tay nhỏ bé xoa hai má y, tiếp theo y chợt nghe tiểu hài tử khóc rống lên.

“Ca ca, ca ca..... Người chảy nhiều huyết quá..... Người đừng chết a.....”

Tiểu nam hài ngồi quỳ gối bên người Thiệu Đê Vĩ mà gào khóc, y trên người cũng không có vết thương gì, chính là trên đùi có một vết trầy da rất nhỏ thôi.

“Ngoan..... Đừng khóc..... Ca ca..... Không.....” Thiệu Đê Vĩ còn chưa nói xong, trong miệng đã ộc ra rất nhiều máu tươi. Tiểu nam hài thấy thế lại càng khóc lớn hơn!

Lúc này, trong đám người truyền đến âm thanh lo lắng hoảng hốt của một phụ nữ: “Nhũ Danh, Nhũ Danh..... Người ở nơi nào?” Tiếng mẫu thân gọi hài tử nghe thập phần ghen ngào.

Đương khi nàng chen vào đám người nhìn thấy tiểu nam hài đang ngồi chồm hổm bên cạnh Thiệu Đê Vĩ, nước mắt liền kích động rơi xuống.

“Thật tốt quá..... Hoàn hảo người không có việc gì.” Nàng vọt tới bên tiểu nam hài đó, gắt gao ôm nó vào lòng mà khóc.

“Mụ mụ, ca ca ói ra thiệt nhiều huyết, ca ca sắp chết rồi, người mau mau cứu hân.....” Tiểu nam hài hướng phía mẫu thân khóc lớn.

Lúc này Thiệu Đê Vĩ gần như đã hôn mê, trong lúc mơ hồ vì biết tiểu nam hài kia rốt cuộc đã tìm được mẫu thân mà an tâm không ít. Trước lớp sương mù trắng xóa phía trước, cái ý niệm cuối cùng trong đầu y chính là: thật tốt quá, tiểu bằng hữu cũng không có bị thương.

“Úc! Không ——” một tiếng hét điên cuồng bất ngờ vang lên.

Sau khi Ám Dạ trừng phạt tên ngốc đầu quản lí kia xong, hân một khắc cũng không dừng xoay người đi tìm Thiệu Đê Vĩ. Nhưng không nghĩ tới khi hân tìm được, người kia lại đang nằm trên vũng máu như vậy.....

Bởi vì quá mức bàng hoàng nên Ám Dạ đã quên phải khống chế ma lực cường đại của chính mình, trong phút chốc mọi người vì tiếng hét điên cuồng đầy ma lực ấy mà yên lặng bất động.....

Ám Dạ trong nháy mắt lao đến ôm lấy Thiệu Đê Vĩ, quay người một cái thân ảnh đã biến mất không dấu vết.

Mọi người đang yên lặng bất động như vậy, cũng bởi vì Ám Dạ đột nhiên biến mất mà bắt đầu xầm xì kinh ngạc.

Ám Dạ ôm Thiệu Đê Vĩ trở lại Ma Vực rồi đi thẳng đến tấm cung của mình. Hân đem cơ thể dính đầy huyết kia phóng tới giường lớn và đặt lên đó.

Tiếng tim đập yếu ớt của Đê Vĩ khiến tâm Ám Dạ thất lại, hân nhanh nhẹn hút một ngụm khí, bàn tay to vung lên, mọi vết thương trên người y tức thì biến mất toàn bộ, quần áo bên trên người cũng sạch sẽ hân lên.

“Người này tiểu bốn dẫn, chính mình thân thể như thế nào chẳng lẽ không rõ ràng sao? Thế mà còn không lượng sức muốn cứu người, nhìn xem bộ dáng chật vật của người hiện tại đi.....”

Ám Dạ đau lòng vỗ về hai má mềm mại lạnh như băng của Thiệu Đê Vĩ, nghe tiếng hít thở vô cùng mỏng manh khó nhọc của y mà lòng xót xa cực độ.

Đột nhiên, hơi thở mỏng manh của Thiệu Đê Vĩ tắt hân, cả tiếng tim đập cực kỳ nhỏ bé rốt cục cũng đình chỉ.

“Xem đi! Người này đứa ngốc.....” Ám Dạ ôm lấy Thiệu Đê Vĩ, đau lòng đến hốc mắt đều đỏ.

Hân gắt gao ôm chặt cơ thể đang lạnh dần của Đê Vĩ.

Hân không nghĩ cứ như vậy để cho vật nhỏ trong lòng chết đi, trong đầu nhất thời dâng lên một cố ý niệm.

Hân không muốn mãi mãi không thể trông thấy nụ cười của tiểu tử trong lòng, hân muốn lại một lần nữa được nhìn thấy vẻ mặt tươi cười ngây thơ đáng yêu đó.

Trong lòng còn chưa hiểu rõ cảm giác đó là gì, hân sao có thể cho phép y chết được.

Hân tuyệt không cho phép!

Đôi mắt Âm Dạ loé lên một tia kiên quyết.

Một khi vẫn chưa xác định được chính mình có hay không thật sự yêu thương vật nhỏ này, hấn tuyệt đối không cho phép bất cứ cái gì cướp y tách khỏi hấn, cho dù là cái chết cũng không ngoại lệ!

Vì thế trong miệng Âm Dạ bắt đầu thì thào chú ngữ chuyển kiếp “Bá tà linh trận”:

“Lấy ta hắc ám đích quý công tử, ác dài tử, Ma giới vua tên..... Hư vô chi mẫu a, nghe theo mệnh lệnh của ta, đem thân thể nam hài này chuyển khế ước thành con dân người đi!” (phần đầu của cái câu này bạn chịu .=.)

Đây là chính là ma pháp hạng nhất phi thường cao thâm, nếu người sử dụng pháp thuật này không có ma lực cực mạnh, ngược lại sẽ bị ma pháp ảnh hưởng đến bản thân.

Nhưng mà cho dù Âm Dạ có ma lực cao thâm tới đâu, hấn vẫn phải vô cùng cẩn trọng. Lượng ma lực đưa vào cơ thể Thiệu Đề Vĩ tỉ lệ thuận với những giọt mồ hôi rơi xuống như mưa của Âm Dạ, bởi vì hấn sợ chỉ cần một khắc không cẩn thận, rất có thể mọi cố gắng sẽ thất bại trong gang tấc. Thậm chí nếu sơ sẩy còn có thể làm tổn thương đến thân thể, tổn hại đến linh hồn Đề Vĩ, đến lúc đó có muốn chuyển kiếp cho y chỉ sợ cũng hết cách.

Cho nên Âm Dạ phải thực hiện cực kỳ cẩn thận, hấn rất sợ sẽ có cái gì ngoài ý liệu phát sinh mà tạo thành cục diện không thể cứu vãn nổi.....

Toàn thân Thiệu Đề Vĩ liên tục được bao phủ bởi một vầng sáng màu lam, thẳng đến khi sắc mặt y không còn tái nhợt như tờ giấy, thẳng đến khi gương mặt đỏ dần dần đỏ ửng lên, màu lam quang mang lúc này mới chuyển biến thành hào quang màu vàng rồi từ từ nhập vào thân thể Đề Vĩ.

Âm Dạ lúc này mới thu hồi ma lực trên tay, bởi vì khi hào quang màu vàng kia hoàn toàn thâm nhập vào cơ thể Thiệu Đề Vĩ cũng là lúc ma pháp chuyển kiếp của hấn đã hoàn thành.

Âm Dạ biết, trước mặt vật nhỏ của hấn đã sống lại.

Tưởng tượng đến lại có thể một lần nữa nhìn thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ của Thiệu Đề Vĩ, hấn bất giác để lộ ra một nụ cười ôn nhu, cúi đầu xuống hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn.

“Vật nhỏ này, tương lai ngươi sẽ phải nghe lời ta đấy, cho đến lúc này, ngươi liền chuẩn bị tiếp chiêu đi!”

Thiệu Đề Vĩ ở trong một trận lo lắng dần dần tỉnh lại..... đập vào mắt chính là một vách tường màu đồng cổ. Người vừa mới mơ màng tỉnh dậy như y, không khỏi ngớ ngẩn lâm bầm.

“Ấn..... Vách tường nhà ta sao lại có màu sắc vậy..... Kỳ quái, vách tường như thế nào lại gần ta như này?” Thiệu Đề Vĩ đem hai tay để trên vách tường màu đồng cổ vuốt ve, cảm giác thoải mái làm cho y không khỏi đem hai má dán vào đó.

Bởi vì nơi đó tuy rằng cứng rắn nhưng lại vô cùng dễ chịu ấm áp, Thiệu Đề Vĩ thỏa mãn than nhẹ một tiếng.

“Vách tường này thật đúng là thoải mái.....”

Y bắt đầu dùng hai má cọ xát vào vách tường ấm áp nọ.

“Vật nhỏ, đã tỉnh rồi sao?”

Thiệu Đề Vĩ hé hé hai mắt, ngẩng đầu nhìn lên phía trên nơi phát ra âm thanh.

Thoáng chốc, y hoàn toàn tỉnh táo lại! Đề Vĩ nhìn nhìn Âm Dạ, lại nhìn vào nơi mình vừa cọ tới cọ lui, não bộ rốt cục bắt đầu chạy xanh rạch.....

Chẳng lẽ..... vừa rồi “vách tường” thật thoải mái kia chính là ngực Âm Dạ sao?

“Oa.....” Thiệu Đề Vĩ phát ra một tiếng kêu sợ hãi, tiếp theo lại nói năng lộn xộn đối Âm Dạ giải thích: “Thực xin lỗi, thật sự là phi thường xin lỗi..... Ta cũng không phải cố ý sờ ngực ngươi, ta thật sự không cố ý, người đừng để ý.”

“Ân..... Ta.....” Thiệu Đê Vĩ lắp bắp không biết nên biểu đạt lời xin lỗi thực lòng của mình như thế nào, sau đó thì chẳng mất nhiều thời gian nghĩ ngợi, y liền phun ra một câu khiến Ám Dạ phải bật cười.

“Ta..... Ta sẽ chịu trách nhiệm với người.”

“Người nói người sẽ chịu trách nhiệm?”

Úc! Tiểu tử này thật đúng là thú vị! Cùng y ở một chỗ thật sự là vĩnh viễn sẽ không nhàm chán. Ám Dạ nở một nụ cười tà ác.

Bất quá, nếu tiểu tử thú vị kia đã có ý muốn đối hấn chịu trách nhiệm, hấn như thế nào có thể phụ lòng y được?

“Đúng vậy!” Thiệu Đê Vĩ chắc chắn gật gù đầu, “Làm ơn cho ta có cơ hội bù đắp sai lầm, bởi vì ta mà sự trong sạch của người bị hao tổn, điều này làm cho lương tâm ta phi thường bất an. Cho nên, làm ơn để ta chịu trách nhiệm.” (em nó làm như vừa ăn anh xong ấy =]] gớm, chỉ có sờ một tí thôi mà >”

5. Chương 5

Thiệu Đê Vĩ lần thứ hai giương mắt tò mò nhìn nhìn bốn phía, chỉ chốc lát sau, y thu hồi ánh mắt khó hiểu lại.

Đầu của Đê Vĩ rất nhanh chuyển hướng sang bên cạnh, suýt chút nữa đã đụng vào cằm Ám Dạ. Y đưa tay bắt lấy vạt áo Ám Dạ, dùng đôi mắt mở to tràn đầy kinh hoàng nhìn hấn.

“Người..... Người..... Như thế nào lại ở nơi này? Có thể nào..... Có thể nào người cũng quy thiên?” Thanh âm Đê Vĩ có chút run rẩy.

Quy thiên? Vật nhỏ dùng từ thật đáng yêu. Ám Dạ không tự giác mỉm cười, thân thủ vỗ về mái tóc mềm mại của vật nhỏ.

“Người như thế nào còn cười? Người sao lại đi sớm như vậy, có phải hay không là..... là lỗi của ta?”

Thiệu Đê Vĩ tang thương nhỏ nước mắt, nghẹn ngào nói:

“Đúng, nhất định là lỗi của ta! Bởi vì ta sơ sẩy mới có thể hại người, khiến thương thế của người chuyển biến xấu, sớm biết vậy đã phải mang người đi cấp thầy thuốc xem, bằng không người cũng sẽ không đi sớm vậy.”

Nói xong, thanh âm của Đê Vĩ lại càng nghẹn nghẹn.

“Tiểu tử dẫn! Không được khóc!” Ám Dạ dùng bàn tay to của mình thay Thiệu Đê Vĩ xoa xoa khóe mắt đỏ.”Sự tình không phải như người nghĩ, ta chưa chết, cũng không thể chết.”

Nghe xong lời nói của Ám Dạ, Đê Vĩ yên tâm ngậm miệng, ngồi ngu đần hút hấp cái mũi.

Ám Dạ mỉm cười nhìn chăm chú vào Thiệu Đê Vĩ, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ triu mến.

“Vật nhỏ, ta hy vọng người hiểu được chúng ta không phải đang ở thiên đường, cũng không phải ở địa ngục. Chúng ta hiện tại ở Ma giới. Mà người ——” Ám Dạ nhẹ nhàng nâng cằm Đê Vĩ lên.”Cũng đã không còn là con người, người là một phần tử của Ma giới.”

“Vì cái gì?” Thiệu Đê Vĩ không rõ nhìn Ám Dạ.

“Bởi vì khi người ngu ngốc lao ra cứu tiểu nam hài kia, người đã mất mạng rồi.”

“Vậy sao ta lại trở thành một phần tử của Ma giới?”

“Đó là ý của ta.” Ám Dạ quả quyết nói.

“Ác!” Thiệu Đê Vĩ vẫn rất mơ hồ.

“Trở thành con dân của Ma giới, người không vui sao?” Âm Dạ nhẹ vỗ về hai má phẩn nộn của Đê Vĩ.

“Vậy mà ta cho rằng mình sẽ có thể được gặp lại cha mẹ.....” Thiệu Đê Vĩ có chút cô đơn nói.

Âm Dạ vừa nghe, bất giác âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguyên bản hắn còn tưởng vật nhỏ trong lòng sẽ không vui chuyện trở thành con dân Ma giới, không nghĩ tới y chỉ vì việc nhỏ ấy mà cảm thấy uể oải, cái này bảo hắn có thể nào không vui sướng chứ?

“Vật nhỏ, người muốn gặp cha mẹ mình không?”

Lời nói của Âm Dạ làm Thiệu Đê Vĩ đang cúi đầu buồn bã nhanh chóng nâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ sự chờ đợi sáng rọi.

“Người có biện pháp sao?” Y hi vọng nhìn Âm Dạ.

“Đương nhiên! Chỉ cần bọn họ chưa đầu thai chuyển thế, nghĩ muốn tái kiến không phải là việc khó.” Đối với một Ma giới chỉ tôn mà nói, chuyện này quả thật là phi thường đơn giản.

“Bất quá.....” Âm Dạ cố ý đưa Đê Vĩ vào tròng.

“Bất quá cái gì, người nói mau a!” Thiệu Đê Vĩ lo lắng túm áo Âm Dạ.

Cáp, trúng kế! Âm Dạ biết vật nhỏ nhất định sẽ hỏi như vậy.

“Ta nếu giúp người hoàn thành nguyện vọng, ta sẽ được cái gì? Ân, vật nhỏ?” Âm Dạ xấu xa hỏi Đê Vĩ.

Nếu tiểu tử trong lòng kia nguyện ý, hắn cần gì phải cùng y khách khí đâu? (đồ sắc lang!!!)

“Ách..... Ân..... Vậy người nghĩ muốn cái gì? Chỉ cần có thể, ta nhất định sẽ hết sức giúp người đạt thành, như vậy được không?” Y hỏi ý kiến Âm Dạ.

“Không được!”

Âm Dạ ngay lập tức đưa lời cự tuyệt làm Thiệu Đê Vĩ không khỏi sững sốt, khiến y không biết nên phản ứng như thế nào.

Âm Dạ ngấm ngấm khuôn mặt bối rối đáng yêu của Thiệu Đê Vĩ, thật lâu sau hắn mới nói: “Vật nhỏ, ta thật ra có một ý kiến rất hay, muốn nghe hay không?”

Đê Vĩ không cần nghĩ ngợi nhiều lập tức dùng sức gật đầu, mà y đâu biết rằng, hành động đó lúc này cũng tương đương là đưa chính mình “bán” cho Âm Dạ!

“Ta giúp người đạt thành tâm nguyện, nhưng về sau người đều phải ngoan ngoãn nghe lời ta.”

“Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời người nói là được sao?”

“Đúng! Chỉ cần nghe lời ta là tốt rồi!”

“Này rất đơn giản a!” Thiệu Đê Vĩ đơn thuần nghĩ việc Âm Dạ đề nghị là vô hại, bởi vì ở trong nhận thức của y, “ngoan ngoãn nghe lời” là chuyện thực dễ dàng mà.

“Vậy quyết định như thế đi!”

Thiệu Đê Vĩ gật gật đầu.

Âm Dạ đối với việc vật nhỏ dễ dàng cắn câu như vậy tuyệt không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì hắn biết y hồn nhiên đến cơ hồ có thể nói là ngốc nghếch, mà hắn cũng đang hảo lợi dụng điểm này để đạt được mục đích của chính mình.

Khi mà hắn còn chưa xác định được cảm giác của mình đối với tiểu tử trong lòng kia là cái gì, hắn tuyệt đối không để y rời đi, thậm chí ngay cả trong suy nghĩ, hắn cũng rất khó cam đoan chính mình có phải hay không có thể làm cho Đê Vĩ rời đi.....

Đại diện tối đen tràn ngập không khí quỷ dị không tầm thường, trên vách đá được khảm bảo khối cầu sáng lên, tản mát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, hơn nữa không khí lại âm lãnh ảm thấp khiến người nghe không rét mà run.

“Nhiệm vụ lại thất bại!” Thanh âm lạnh như băng quỷ dị âm trầm vang lên.

Chủ nhân của thanh âm kia đáng người phi thường lớn, ở đằng sau thân thể màu đồng đỏ còn lộ ra một đôi cánh màu đen.

Y Phất Lý trên mặt tuy rằng không có chứa một tia biểu tình, nhưng đôi mắt đã lộ rõ gã đang tức giận thế nào, gã mắt lạnh liếc nhìn mười mấy người đều không dám ngẩng đầu lên đang quỳ rạp trên mặt đất kia.

“Cầu ngài..... Tha chúng ta đi! Chúng ta hướng ngài cam đoan, lần sau nhất định đem thi thể Ấm Dạ đưa đến trước mặt ngài.”

Hắc ma thú cầm đầu rốt cục cố lấy dũng khí ngẩng đầu hướng Y Phất Lý cầu xin, bất quá thanh âm kẻ này lại run rẩy phi thường lợi hại.

“Ta nói rồi —— chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.” Thanh âm lạnh lẽo không mang theo một tia lưu tình.

Đám ma thú quỳ trên mặt đất kia, sau khi nghe được ai cũng cả người phát run, mồm miệng run lên.

Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện một điều bất ngờ ——

“Ta cho các ngươi một cơ hội lập công chuộc tội, bất quá lúc này đây..... cái ta cần chính là nhược điểm của hắc ma thú, chỉ cần có thể tìm ra nhược điểm của Ấm Dạ, ta tạm tha các ngươi một mạng.”

Lời nói của Y Phất Lý không khác gì một viên thuốc an thần đối với đám ma thú kia. Cá tính từ trước đến nay âm tình bất định, thay đổi thất thường, duy nhất kẻ này có một ưu điểm là một khi đã nói cái gì thì tuyệt đối sẽ không thay đổi.

“Vâng, phi thường cảm tạ ngài khoan hồng độ lượng, chúng ta nhất định sẽ thay ngài tìm ra điều đó.”

“Đi xuống đi!”

Y Phất Lý vung tay đem đám ma thú kia đuổi đi.

Muốn tìm ra nhược điểm của Ma giới vua vĩ đại nhất nắm trong tay, nói thì dễ nhưng làm được tuyệt không đơn giản đâu!

Vua hắc ám luôn luôn tự cho mình siêu phàm, tôn quý kiêu ngạo, ở trên người hắc ma thú có thể nói là một tia khuyết điểm cũng không có, càng không nói đến việc phải tìm ra một nhược điểm nào có thể khiến hắc ma thú trở nên yếu đuối.

Mà ở Ma giới rộng lớn này, kẻ có thể địch nổi Ấm Dạ hoàn toàn không có.

Cho nên, Y Phất Lý biết nếu gã nghĩ muốn lấy được ngôi vương của Ma giới, gã cần phải loại bỏ kình địch Ấm Dạ.

Bất quá, Y Phất Lý cũng không khỏi bội phục năng lực thống trị quyết đoán của Ấm Dạ. Gã thường tự hỏi nếu gã là Ma giới vua, liệu gã có thể làm tốt hơn so với Ấm Dạ không, gã có thể giống như Ấm Dạ thần tốc đem một Ma giới đang sụp đổ lần thứ hai thống trị đứng lên không. Kỳ thật ở trong lòng Y Phất Lý đã sớm có đáp án chính xác —— gã phi thường rõ ràng chính mình làm không được.

Cũng bởi vì như thế, Y Phất Lý mới muốn nhìn Ma giới chí tôn luôn luôn mang thái độ lạnh lùng bình tĩnh kia trên mặt xuất hiện thấp thỏm lo âu, bộ dáng hoảng loạn gấp gáp. Gã nghĩ muốn kéo cái mặt nạ lạnh lùng của Ấm Dạ xuống, muốn hoàn toàn đánh bại Ấm Dạ. Nghĩ đến đây, Y Phất Lý lại hưng phấn đến độ cả người phát run..... (=.=)

Phá hủy hắc ma thú, so với việc có được vương vị còn khiến kẻ khác nhảy nhót vui mừng hơn! Mà này cũng là nguyên nhân khiến Y Phất Lý thay đổi ước nguyện ban đầu, bởi vì vô cùng kích thích mới có thể thỏa mãn xúc động trong thân thể gã. (không hiểu câu này lắm... T_T)

Có lẽ vì không thể thích ứng với việc đột nhiên chuyển biến thành thể chất Ma giới, Thiệu Đề Vĩ một ngày chỉ có mấy giờ là thanh tỉnh, thời gian còn lại đều là nằm ngủ mê man. Tuy rằng ma vật có thể không cần ăn cơm vẫn sống sót, nhưng như vậy sẽ khiến cơ thể thực gây yếu.

“Vật nhỏ, tỉnh tỉnh.....” Ấm Dạ nhẹ nhàng vỗ về hai má có chút gầy gò của Đê Vĩ, hân hoan nhẹ một hơi.

Thiệu Đê Vĩ vẫn thờ ơ ngủ say.

Ấm Dạ lo lắng nhìn y, bệnh trạng của vật nhỏ giống như càng ngày càng nghiêm trọng vậy.

Ban đầu, Ấm Dạ còn nghĩ bởi vì y chưa thích nghi với hoàn cảnh lạ lẫm, hơn nữa thân thể lại vừa chuyển hoá nên mới có thể ngủ hăng say đến thế.

Mấy ngày đầu, Đê Vĩ đều còn có đứng lên ăn cơm, Ấm Dạ chu đáo sai người chuẩn bị thức ăn của nhân giới vì sợ y ăn không quen thức ăn nơi đây.

Nhưng mà mấy ngày kế tiếp, Đê Vĩ cơ hồ chưa từng thức dậy, trừ phi Ấm Dạ gọi y tỉnh lại, ụ ăn một ít thức ăn, bằng không Đê Vĩ sẽ nằm im không nhúc nhích, mê man chìm sâu vào giấc ngủ.

Mà hiện tại tình hình lại chỉ có hơn chớ không kém, cho dù Ấm Dạ có thể đánh thức được Đê Vĩ, y cũng chỉ mở ra hai tròng mắt vô thần phủ đầy sương mù, ý thức còn chưa thanh tỉnh lại đã lần thứ hai tiến vào mộng đẹp.

“Vương, nam hài này.....” Viêm muốn nói gì lại thôi, hân tin tưởng Ấm Dạ hẳn phi thường rõ ràng không phải loại người nào cũng có thể thuận lợi chuyển kiếp thành Ma giới con dân, cho nên hẳn không muốn nhiều lời, nhưng giờ Viêm nhìn ra được vương rất coi trọng nam hài đang nằm ở trên giường kia, mà đây cũng không phải hảo hiện tượng.

Viêm lúc này lại nhớ tới Mặc, nếu có y ở đây thì tốt rồi. Sớm biết vậy đã không đáp ứng giúp Minh Vương chiếu cố, bằng không hiện nay hẳn cũng có thể cùng Mặc suy tính chuyện này, nhưng mà nghĩ muốn hồi hận cũng không còn kịp rồi.

“Ta biết.” Ấm Dạ còn chưa quay đầu lại xem Viêm, tay hẳn vẫn như cũ đặt ở hai má vật nhỏ vuốt ve, đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt mất tự nhiên của Đê Vĩ.

Đột nhiên, Ấm Dạ hạ quyết định, hẳn đem Thiệu Đê Vĩ cùng chăn ôm đi.

Viêm kinh ngạc trước động tác đó của Vương, có thể nào.....

“Vương, chẳng lẽ ngài nghĩ muốn..... Lợi dụng “liệt mị” nước suối.....”

Ấm Dạ trả lời, chính là bình tĩnh nhìn chăm chú vào Viêm, ý đồ đã muốn thực rõ ràng.

“Vương, thỉnh ngài suy nghĩ lại! Nam hài trong lòng người bất quá chỉ là nhân loại thấp kém, sao có thể cho y khinh nhờn nước suối Ma giới tối thần thánh được?” Viêm phê bình kín đáo.

“Y đã là con dân Ma giới.” Ấm Dạ ngắn gọn vài lời đã có thể bác bỏ lời nói của Viêm.

Sau đó cũng chẳng để ý tới vẻ mặt không thể gật bừa của Viêm, Ấm Dạ ôm Thiệu Đê Vĩ xoay người đi nhanh ra khỏi tấm cung.

Viêm vẫn chưa từ bỏ ý định mà đuổi theo Ấm Dạ, theo sát phía sau hẳn, lải nhải khuyên bảo liên tục:

“Vương, người hãy suy nghĩ lại.....”

Đột nhiên, Ấm Dạ dừng lại “Không cần nói thêm gì nữa, ý ta đã quyết.”

“Nhưng, chính là..... Vương.....”

Viêm vô kế khả thi, chỉ có thể trở mắt nhìn theo bóng dáng Vương càng lúc càng xa, cuối cùng hẳn cũng chỉ biết buông một tiếng thở dài thật mạnh.

Ấm Dạ chậm rãi xuyên qua một mảnh sương mù dày đặc, đi vào chốn được bao quanh bởi cơ man là hồng nâu nham thạch, mấy tảng đá khối lớn chồng chất trùng trùng điệp điệp ngổn ngang khắp nơi, khung cảnh hoang vắng chỉ toàn đá là đá.

Ấm Dạ đi nhanh về phía trước, tiến thẳng vào một thâm cốc.

Trong cốc có một hồ nước lượn lờ khói trắng, mà chung quanh hồ nước này không hề hoang vắng giống như nơi Âm Dạ vừa đi qua, ngược lại sinh cơ rất dạt dào. Đều là hoa cỏ cây cối mà nhân giới không có, bộ dạng phi thường xum xuê tươi tốt.

Hồ nước lượn lờ khói trắng kia, chính là nước suối tối thần thánh của Ma giới —— Liệt mị. Chung quanh nước suối là những hạt bụi nhỏ bất nhiễm, mà hồ nước thì lại trong suốt đến mức có thể thấy được cả đáy hồ.

Nước suối Liệt Mị này có công dụng phi thường độc đáo, nó có thể khiến cho ma vật đã chết lần thứ hai sống lại, nhưng đây cũng chỉ là một trong những năng lực hạng nhất thôi! Năng lực chính yếu của nước suối này là, nó có thể thực hiện bất cứ nguyện vọng gì, cũng có thể chữa khỏi mọi ốm đau bệnh tật.

Âm Dạ đem quần áo của chính mình cùng Thiệu Đê Vĩ cởi bỏ, sau đó liền ôm vật nhỏ gầy yếu ngồi vào nước suối ấm áp. Cơ mà vừa ngồi xuống xong, nước suối lập tức dâng lên đến ngực Âm Dạ, đồng thời cũng làm ngập đỉnh đầu Thiệu Đê Vĩ.

Âm Dạ thấy thế liền khẩn cấp ôm Đê Vĩ ngồi ở trên đùi mình, cánh tay vây quanh vòng eo nhỏ nhắn của y, để tránh khiến vật nhỏ lần thứ hai bị nước suối ngập quá đầu.

Thiệu Đê Vĩ bị nhiệt khí nơi đây làm cho không ngủ nổi.

Vì cái gì thân thể y lại cảm thấy phi thường nóng như vậy? Đê Vĩ từ từ mở mắt.

Như cũ đại não hỗn độn căn bản còn không kịp ý thức được chuyện gì xảy ra, y đã bị hồ nước trước mắt dọa cho giật mình.

Kỳ quái, y nhớ rõ bản thân đang ngủ trên giường cơ mà, sao giờ lại ở trong nước thế này? Hơn nữa hồ nước này còn có nhiệt độ rất nóng nữa!

“Rốt cục đã tỉnh!”

Ngay tại khi Thiệu Đê Vĩ dần mắt không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thì bên tai y đã vang lên âm thanh trầm trầm của Âm Dạ.

Y quay đầu lại đã nhìn thấy Âm Dạ, “A! Người như thế nào lại ở nơi này?” Đê Vĩ có chút ngoài ý muốn hỏi.

Âm Dạ cười mà không trả lời.

“Vì cái gì ta ở trong đây?” Đê Vĩ tiếp tục đưa ra nghi vấn.

Âm Dạ đưa tay vuốt ve đôi má bị nhiệt khí làm cho đỏ bừng của Thiệu Đê Vĩ. Ân! Hiệu quả xem ra không tồi!

Âm Dạ vừa lòng mỉm cười, sau đó mới trả lời vấn đề của vật nhỏ đang nhìn mình.

“Bởi vì ngươi sinh bệnh, mà ta lại là người mang ngươi tới đây chữa bệnh, vậy, ngươi nói ta có nên hay không ở trong này?”

Thấy Đê Vĩ đã khôi phục sinh khí, Âm Dạ rốt cục an tâm hơn hẳn, cũng có tâm tình đùa y.

Không biết nên nói vì Đê Vĩ là hồn nhiên hay y thật sự ngốc đến đáng yêu nữa? Y cứ như vậy mà ngây ngốc rơi vào bẫy của Âm Dạ thôi.

“Ân! Hẳn là, hẳn là.....” Thiệu Đê Vĩ vội không ngừng nói.

“Vậy sự biểu đạt lòng biết ơn của ngươi đối với ân nhân cứu mạng mình đâu?” Âm Dạ ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào vật nhỏ.

“Ách, ta không biết a! Nên như thế nào báo đáp ngươi đây?” Thiệu Đê Vĩ xị mặt cúi đầu, liều mạng suy nghĩ.

Nhìn thấy y biểu tình ngốc nghếch như vậy, Âm Dạ bất giác bật cười, trong lòng không khỏi nổi lên yêu thương tình ý, trên khuôn mặt tuần tà lạnh như băng lúc này cũng lộ ra vẻ mặt ôn nhu hiếm hoi.

“A, đúng rồi! Liền như vậy đi!” Thiệu Đê Vĩ vui sướng ngẩng đầu cười nói “Ta giúp người làm mười việc, bất luận người muốn ta làm cái gì, ta đều dùng hết khả năng giúp người hoàn thành. Người cảm thấy ý này được không?”

Ám Dạ cũng không tỏ vẻ hưởng ứng hay từ chối, chính là chỉ bình tĩnh ngóng nhìn Đê Vĩ.

“Như thế nào? Người cảm thấy không được sao?” Gương mặt hớn hở của Thiệu Đê Vĩ ngay lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nhụt chí thất vọng thấy rõ.

Giây lát, y lập tức lấy lại tinh thần. Bởi vì mẫu thân Đê Vĩ đã từng dạy, làm người thì phải tri ân báo đáp, cho nên y nhất định phải tìm bằng được phương pháp báo đáp có thể làm cho Ám Dạ vừa lòng.

Ám Dạ khẽ nhếch khóe môi nhìn Thiệu Đê Vĩ.

Trêu đùa vật nhỏ thật đúng là chuyện rất thú vị, chỉ trong có vài giây ngắn ngủn như thế trên mặt y đã đổi quá vô số loại biểu tình. Lập tức lã chã – vẻ mặt chực khóc hoặc lập tức biểu tình quyết tâm kiên nghị như là tráng sĩ đoạn cổ tay (đoạn = cắt đứt, đoạn cổ tay = tự sát @_@). Thật là vô cùng thú vị!

“Thực xin lỗi! Ta đã cố gắng suy nghĩ, nhưng mà.....” Thiệu Đê Vĩ trên mặt lộ ra thần sắc phi thường uể oải.”Ta không biết nên làm sao bây giờ?”

“Muốn hay không nghe ý kiến của ta một chút?”

Nghe Ám Dạ nói vậy, Đê Vĩ ngay lập tức lộ ra biểu tình hi vọng.

“Muốn, đương nhiên muốn!” Y chụp đầu vai Ám Dạ, nóng vội giục.

“Kỳ thật rất đơn giản.” Ám Dạ chậm rãi nói.

“Rất đơn giản?” Đê Vĩ như con vẹt lặp lại.

“Đúng, rất đơn giản! Người chỉ cần hôn ta một chút là được.” Ám Dạ như có ý đồ nhìn chằm chằm vào đôi môi hồng nhuận của Thiệu Đê Vĩ.

6. Chương 6

“Thật sự chỉ cần thân người một chút là được sao?” Thiệu Đê Vĩ không thể tin được hỏi lại lần nữa.

Ám Dạ gật đầu.

“Oa! Ám Dạ, người thật sự là người tốt!”

Vừa nói xong, Đê Vĩ liền ngay lập tức vòng tay ôm cổ Ám Dạ, dâng cái miệng nhỏ nhắn của mình lên.

Y đặt vào môi Ám Dạ một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, sau đó gương mặt nhìn chăm chú vào hân, trên mặt lộ vẻ tươi cười ngọt ngào.

“Cám ơn người!” Y lại thận trọng nói tạ ơn.

“Không cần khách khí.....” Ám Dạ thấp giọng nỉ non.

Hắn mê muội nhìn chằm chằm vào đôi môi xinh đẹp quyến rũ trước mắt, thật sự rất kích thích.

Phát ra một tiếng gầm nhẹ, hắn cúi đầu hôn lên môi Thiệu Đê Vĩ.

Hắn nghĩ mình đã thật sự mê đắm trong nụ hôn của vật nhỏ này rồi, tuy rằng Đê Vĩ hôn không hề có kỹ xảo gì đáng nói, nhưng hắn rất thích cảm giác khi đụng chạm vào đôi môi ấy. Nói ngắn gọn, hắn chính là thích cái cách hôn ngọt ngào về của vật nhỏ.

Nói ra, ngay cả Ám Dạ cũng cảm thấy kinh ngạc, hắn thật sự đã mê luyện đôi môi Thiệu Đê Vĩ!

Ban đầu chỉ là nhẹ nhàng cọ xát áp vào đôi môi nhỏ phần nộn của vật nhỏ, dần dần Âm Dạ tiến sâu hơn, đưa đầu lưỡi tách hai cánh môi ra rồi từ từ tiến vào khuấy động khoang miệng y.....

“Ân..... Ân.....” Thiệu Đề Vĩ muốn đẩy Âm Dạ ra, nhưng như thế nào cũng không được.

Y chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng, nóng đến độ y sắp chịu không nổi, nhưng đồng thời lại có một cổ rung động kỳ lạ từ trong lòng thoát ra.....

Âm Dạ tuyệt không để ý tới sự kháng cự yếu ớt của vật nhỏ trong lòng, hần vẫn như cũ hút liếm cánh hoa cùng đầu lưỡi ngọt lịm của y.

“Ồ..... Ân..... Cáp..... Người.....”

Âm Dạ không ngừng dùng sức âu yếm đôi môi Đề Vĩ, như muốn mãnh liệt đoạt lấy đôi môi đó vậy.....

Thiệu Đề Vĩ bị hôn đến phát đau, cơ mà lại vẫn như cũ không ngăn được Âm Dạ.

Thẳng đến hồi lâu sau, Âm Dạ mới buông tha cho cái lưỡi nhỏ của Đề Vĩ, bất quá vẫn như cũ luyến tiếc liếm vào đôi môi đang run run của y, mà từ miệng Đề Vĩ còn lưu lại một sợi chỉ bạc, Âm Dạ cũng dùng đầu lưỡi đem nó liếm mất. (@_@)

Thiệu Đề Vĩ mơ màng dựa hần vào ***g ngực rắn chắc của Âm Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo màu hồng diễm lệ rất đáng yêu.

Âm Dạ nhìn vật nhỏ trong lòng, y đang nhắm chặt mắt, há mồm thở hổn hển.

Hần kiên nhẫn chờ đợi Đề Vĩ lấy lại được hô hấp bình thường.

Dần dần, Thiệu Đề Vĩ vì nằm trong ***g ngực ấm áp thoải mái của Âm Dạ mà bị cơn buồn ngủ tấn công, y tựa quây thân thể tìm kiếm vị trí ngủ thoải mái nhất, sau đó lại phát giác ngực Âm Dạ cứng quá, làm cho y hảo khó tìm được vị trí thoải mái, bất quá lại rất ấm áp làm cho người ta cảm thấy thoải mái không nở rời đi.....

“Mệt mỗi sao?” Âm Dạ thấp giọng hỏi vật nhỏ đã sớm đi vào giấc mộng yên bình.

Mí mắt Thiệu Đề Vĩ nhắm tịt lại không động tĩnh, chính là chỉ phát ra âm thanh lẩm bẩm thoải mái, sau đó lại càng thêm rúc sâu vào trong ngực Âm Dạ.

Âm Dạ thấy động tác trẻ con của y thì bất giác tươi cười, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy biểu tình yêu thương sung nịch.

“Có ai sau khi hôn nồng nhiệt vậy còn có thể bình thản ngủ như người không?” Âm Dạ không nhịn nổi một tiếng thở dài, buộc phải cưỡng chế dục vọng của chính mình đè xuống...

Thiệu Đề Vĩ rốt cục cảm nhận được Âm Dạ đúng thật là đại ân nhân của mình, nhưng mà ngoại trừ thời gian đưa y đến ôn tuyền chữa bệnh cùng ăn cơm ra thì trong vòng một ngày cơ hồ Đề Vĩ không thấy mặt Âm Dạ quá vài lần.

Âm Dạ chấp thuận y có thể đi lại mọi nơi, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có người đi cùng trông nom, bằng không, Đề Vĩ cũng chỉ có thể ở trong tấm cung mà tản bộ ngắm cảnh thôi.

Cơ mà, mỗi ngày đều nhìn thấy một phong cảnh sự vật giống nhau như đúc, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy ngán ngẩm, đương nhiên Thiệu Đề Vĩ cũng không ngoại lệ, y rất tò mò muốn nhìn thấy cái gọi là “Ma giới” rốt cuộc cùng nhân giới có gì bất đồng.

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con miêu! (@_@)

Thiệu Đề Vĩ cứ thế mà quên bém mất những gì Âm Dạ đã cảnh cáo.

Tuy rằng Đề Vĩ không thông minh, nhưng mà y cũng không ngốc a! Bởi vậy, y liền dễ dàng thoát khỏi những ma thú theo đuôi bảo hộ.

“Oa!” Thiệu Đề Vĩ há mồm hít một ngụm khí lớn, trên mặt nổi lên vẻ tươi cười vui sướng.

“Thân thể khỏe mạnh thật tốt.....” Y cao hứng tự lắm bầm một mình, sau đó thì như điên mà chạy loạn chung quanh.

Trước kia, Đê Vĩ nếu như vậy chạy chỉ sợ đã sớm phải đi gặp Diêm vương. Nghĩ vậy y liền khoái chí bật cười.

Mở to mắt nhìn xung quanh, Thiệu Đê Vĩ phát giác chính mình đã chạy đến một nơi có cây cối vô cùng rậm rạp, nếu không cẩn thận y thực có thể bị lạc đường.....

Mà mặc kệ việc chính mình có thể bị lạc hay không, sự tò mò vẫn chiến thắng hết thảy.

“Đây là cái địa phương gì a? Nói không chừng sẽ có cái gì thú vị ở đây đi?” Thiệu Đê Vĩ thật cẩn thận tiếp tục hướng rừng rậm đi thẳng.

Càng đi vào sâu bên trong, sương mù lại càng dày đặc, dày đặc đến nỗi mà rất nhanh Đê Vĩ đã không thể thấy rõ ngón tay của chính mình.

Mà nguyên bản mặt đất cứng rắn khô mát ban đầu cũng dần trở nên lầy lội khiến Đê Vĩ bị té ngã mấy lần, trên người nơi nơi đều là bùn.

Tuy rằng đã bắt đầu mất phương hướng nhưng Thiệu Đê Vĩ vẫn chưa từ bỏ ý định mà như cũ rảo bước tiến về phía trước, vì mắt không thể nhìn đường đi rõ ràng lắm nên trên người đã bắt đầu xuất hiện vài vết thương do vướng víu và vấp ngã.

Không biết chính mình đã đi được bao lâu, cũng không biết chính mình rốt cuộc bị quăng ngã mấy lần, Đê Vĩ chỉ biết là hiện giờ y đang mệt chết đi, hơn nữa thân thể cũng đau đớn không thôi.....

Dần dần, sương mù dày đặc rốt cuộc cũng có dấu hiệu tiêu tan, bất quá, Đê Vĩ lại cảm thấy càng lúc càng lạnh.

Sương đã hoàn toàn tan rồi, nhưng mà y đã muốn lạnh đến mức cả người mãnh liệt run rẩy, càng đáng sợ chính là, y đột nhiên rất muốn ngủ.

Thiệu Đê Vĩ liều mạng dùng hai tay xoa bóp thân thể chính mình, đồng thời cố tìm kiếm đường ra khỏi khu rừng rậm này. Y đã tự nhủ với bản thân tuyệt đối không thể ở trong này ngủ, thế nhưng cước bộ của y lại càng ngày càng chậm, mí mắt cơ hồ cũng mau khép lại.

Đột nhiên, phịch một tiếng, Đê Vĩ rốt cuộc không địch lại cơn buồn ngủ, té trên mặt đất.

Mà không lâu sau khi Thiệu Đê Vĩ ngã xuống đất mê man, “phanh long” “phanh long” tiếng bước chân tự xa mà gần, cuối cùng dừng lại ngay bên cạnh nam hài đang bất tỉnh nằm dưới đất kia.....

Đám ma thú bảo hộ Thiệu Đê Vĩ, bởi vì không thể tìm thấy y, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải hướng Ma giới vua vĩ đại —— Âm Dạ thỉnh tội.

Âm Dạ vừa nghe bọn họ để Thiệu Đê Vĩ trốn mất, trong lòng liền chấn động.

“Không phải dặn các người hảo hảo coi chừng y sao? Như thế nào còn làm cho y chạy đến ngoài ma điện?” Âm Dạ tức giận chất vấn.

“Thỉnh Vương thứ tội! Bọn thuộc hạ cũng đã dốc sức bảo hộ y, chính là y lại thừa dịp chúng ta không chú ý mà lén chạy ra ngoài tầm cung. Đến lúc chúng ta phát hiện đuổi theo, y đã hoàn toàn biến mất rồi.” Ma thú cầm đầu lên tiếng.

“Với ma lực của các người, muốn tìm một người hần là chuyện rất dễ dàng, vì cái gì nam hài kia mất tích lâu như vậy các người còn chưa tìm được?” Nãy giờ vẫn lẳng lặng nghe ma thú báo cáo, Viêm đột nhiên đưa ra nghi vấn.

“Bọn thuộc hạ đã dùng hết tất cả ma lực cùng biện pháp nhưng vẫn không thể xác định được nam hài kia đang ở đâu, cho nên chúng ta đành phải đem chuyện này bẩm báo cấp Vương biết. Chúng ta thật sự đã dốc toàn lực.”

“Vương, xét theo lời chúng nói, vậy nam hài kia có thể nào đã chạy vào “sương mù chi sâm” không?” Viêm suy luận.

Lời nói của Viêm khiến Âm Dạ thoáng rùng mình. Chính xác thì, đối với những ma thú bảo hộ vật nhỏ mà nói, muốn tìm được y là việc phi thường dễ dàng, nhưng nếu chúng không thể tìm được tung tích của Đề Vĩ, duy nhất chỉ có thể kết luận, giống như những gì Viêm nói, Thiệu Đề Vĩ đã chạy vào “sương mù chi sâm”!

Âm Dạ thật sự không dám nghĩ thêm gì nữa, sự bất an cồn cào trong lòng khiến hắn không do dự mà thi triển ma pháp ngay lập tức. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đi vào “sương mù chi sâm”.

Viêm cùng các ma thú cũng lập tức xuất hiện phía sau Âm Dạ để đi theo bảo hộ hắn.

Âm Dạ bước đi định tiến sâu vào trong rừng rậm, lúc này Viêm lại đột nhiên đứng chắn trước mặt hắn.

“Tránh ra!” Âm Dạ lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Vương, thỉnh ngài ngàn vạn lần không thể xúc động. Nghe đồn “sương mù chi sâm” là nơi ma long —— Kha Tập Lý Tư Thác sống, tuy rằng chưa có con dân Ma giới nào xem qua bộ dạng nó, nhưng theo truyền thuyết kể lại, nó rất thích ăn thịt ma vật, uống máu ma thú, hơn nữa còn rất tàn bạo độc ác. Cho nên rừng rậm này Ma giới từ trước đến nay luôn coi nó là cấm địa, hiện giờ ngài lại chỉ vì tên tiểu dân bình thường kia mà mạo hiểm tiến vào.....”

“Câm miệng!” Âm Dạ trừng mắt liếc nhìn Viêm liếc mắt, sau đó lập tức xoay người tiến vào “sương mù chi sâm”.

Âm Dạ hiểu được rằng Viêm là do lo lắng cho sự an nguy của hắn, mà với địa vị tôn quý của hắn, quả thật cũng không được phép mạo hiểm như vậy, bằng không, cả Ma giới sợ rằng sẽ lại rơi vào tình huống hỗn loạn sụp đổ.

Thế nhưng hắn lại càng lo lắng cho an nguy của Thiệu Đề Vĩ a! Phát hiện ra tiểu tử kia mất tích, lại biết y có thể đã chạy vào “sương mù chi sâm”, Âm Dạ không nghĩ rằng bản thân lại có thể kinh hãi hoảng sợ như vậy. Hắn thật sợ vật nhỏ đáng yêu kia sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, càng sợ sẽ đánh mất y.....

Âm Dạ không thể không thừa nhận, hắn đã yêu thương Thiệu Đề Vĩ.

Ngay từ giây phút đầu tiên hắn cùng vật nhỏ gặp nhau.....

Người bị thương sao?

Người nhìn thấy ta?

Đột nhiên, khóe môi Âm Dạ khẽ nhếch lên, hiện ra một vẻ mặt tươi cười ôn nhu trước nay chưa từng có.

Đúng vậy! Hắn chính là tham món lợi nhỏ! Ác! Vì cái gì hắn không sớm một chút phát hiện ra tâm ý của chính mình? Hy vọng hết thảy còn chưa quá trễ.

Chính là, hắn ban đầu chỉ cúi đầu cười yếu ớt, sau đó lại ngẩng đầu hào sảng cười lớn.

Ác! Đúng vậy, hắn là thật sự yêu thương vật nhỏ phiền toái ngốc nghếch kia, nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng, đối hắn có thể nói là như si như cuồng.....

Chỉ cần để cho hắn tìm được, y liền chuẩn bị tiếp chiêu đi!

Hắn sẽ không tái buông vật nhỏ ra đâu, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không buông.....

Đi bên cạnh Âm Dạ, Viêm cùng các ma thú bảo hộ giương vể mặt ngơ ngác nhìn Vương của bọn họ. Bọn họ chưa từng thấy Vương cười, càng không nói đến là cao giọng cười to. Đáng thương cho bọn họ vì bất ngờ gặp đả kích quá lớn nên không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể đứng ngốc tại chỗ. Mà chờ đến lúc bọn họ phục hồi tinh thần lại, Âm Dạ đã sớm đi vào “sương mù chi sâm”.

Tiến vào vùng có sương mù tràn ngập khắp nơi, Âm Dạ ngay lập tức toàn thân đề phòng chuẩn bị ứng phó mọi tình huống xấu có thể xảy ra.

Nhưng mà đi hồi lâu vẫn như cũ không có phát hiện ra điều gì, chỉ thấy bốn phía nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống thôi!

Loại biến hóa nhiệt độ này đối với ma vật mà nói cũng không đủ để sinh ra ảnh hưởng gì, mà với ma vật có ma lực cao thâm như Âm Dạ thì căn bản chẳng có gì đáng nói.

Nhưng còn Thiệu Đê Vĩ, một chút ma lực cũng không có, y như thế nào có thể chống cự được nhiệt độ tàn khốc thế này?

Nghĩ đến đây, Âm Dạ lại cảm thấy trái tim như thắt lại. Hắn nhớ rõ buổi sáng lúc hắn rời khỏi tẩm cung, vật nhỏ chỉ mặc một bộ y phục màu trắng đơn bạc mỏng manh, nếu y cứ mặc như thế rồi bỏ chạy ra ngoài, nhất định sẽ bị lạnh đến không chịu nổi, thậm chí còn có thể đã...

Âm Dạ rung mình không dám nghĩ tiếp, bởi vì hắn phi thường rõ ràng, đối với ma vật bọn hắn thì loại nhiệt độ thấp này chẳng thể ảnh hưởng gì được, nhưng đối với tiểu tử kia lại có thể.

Bởi vì đối với nhân giới mà nói thì nhiệt độ của Ma giới khắc nghiệt hơn rất nhiều. Tuy rằng đã chuyển kiếp thành con dân Ma giới nhưng Thiệu Đê Vĩ vẫn rất khó thích ứng với điều kiện hoàn cảnh ở đây, buổi tối cho dù là đang ngủ, y vẫn lạnh đến nổi răng đánh lập cập, cả người run rẩy.

Mà hắn sau khi xử lý xong chính vụ trở lại tẩm cung, luôn đưa vật nhỏ ôm vào lòng thật chặt, để nhiệt độ chính mình có thể sưởi ấm cho y.

Nhưng mà tiểu tử kia lại chạy vào “sương mù chi sâm”, nếu y không có việc gì cũng không sao, còn nếu y bởi vậy mà bị thương, nếu y không mặc thêm quần áo mà cứ thế bỏ chạy.....

Hắn thề —— hẳn nhất định sẽ hảo hảo đánh mông tiểu tử kia một phen!

Âm Dạ sử dụng ma lực cố gắng tìm kiếm ma khí của Thiệu Đê Vĩ, thế nhưng qua một thời gian vẫn không cách nào cảm ứng được. Tuy vậy Âm Dạ vẫn không nản lòng, hắn kiên định tiếp tục hướng chỗ sâu trong rừng rậm thẳng tiến.....

Đột nhiên——

Âm Dạ cảm nhận được hơi thở mong manh của Thiệu Đê Vĩ, nhưng cỗ hơi thở này lại dần dần biến mất, thay vào đó là một cỗ ma khí cường đại xa lạ.

Hắn trong lòng chấn động, chẳng lẽ.....

Âm Dạ không dám tái nghĩ nhiều, lập tức xoay người hướng về phía nguồn ma khí khổng lồ kia chạy tới.

Viêm cùng ma thú bảo hộ nhìn thấy Vương khải trương thi triển năng lực phóng đi như vậy, bọn họ cũng không dám chậm trễ mà đuổi theo phía sau áp sát Âm Dạ.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã tiếp cận đến nơi có nguồn ma lực cực đại ấy.

Âm Dạ ngừng lại, cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, tiếp theo hắn liền thận trọng tiến tới nguồn ma lực ngày càng rõ rệt trước mặt, sau đó thì hình ảnh mà Âm Dạ nhìn thấy khiến hô hấp của hắn cơ hồ muốn dừng lại!

Theo sát ở phía sau hắn, Viêm cũng bị cảnh tượng đó dọa cho kinh hô: “Vương, này.....”

Ma long trong truyền thuyết —— Kha Tập Lý Tư Thác thật sự tồn tại!

Nó một thân lửa đỏ, thân thể thật lớn ít nhất cũng dài hơn sáu thước, ánh mắt màu vàng lóe lên quang mang hung ác lợi hại.

Kha Tập Lý Tư Thác ý thức được có ngoại vật xâm lấn, nó đập mạnh cánh và phát ra một tiếng rống to, giống như để cảnh cáo bọn họ không được tiến gần thêm nữa, nhưng Âm Dạ đối với tiếng gầm rú đó làm ngơ, như cũ hướng nó đi đến.

“Vương, thỉnh ngài không nên tái đi tiếp!” Viêm chắn trước người Âm Dạ, muốn ngăn cản hắn đi tiếp.

“Tránh ra!” Âm Dạ đem Viêm gạt sang một bên.

Hiện giờ toàn bộ sự chú ý của Âm Dạ đều tập trung ở nam hài đằng sau ma long. Khi hắn nhìn thấy Thiệu Đê Vĩ nằm hôn mê bên trong hang ổ của ma long, tất cả lý trí cùng bất an của hắn đều biến thành lửa giận nổi lên hừng hực.

Ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi Thiệu Đê Vĩ, trong lòng tràn đầy hi vọng vật nhỏ kia có thể mở mắt ra nhìn hắn một chút, thế nhưng Đê Vĩ vẫn mãi nằm đó không hề nhúc nhích.

Rốt cục, Âm Dạ chân chính tức giận! Khuôn mặt tuấn tà nguyên bản không chút thay đổi dần dần lộ ra khí sắc băng lạnh, đồng thời cũng vì tức giận điên cuồng mà đánh lại.

Âm Dạ nhanh chóng bước tới gần Kha Tập Lý Tư Thác, nếu Thiệu Đê Vĩ bị tổn thương dù chỉ một cọng lông tơ, hắn tuyệt đối sẽ khiến ma long này sống không bằng chết.

Thấy Âm Dạ tới gần, Kha Tập Lý Tư Thác ngay lập tức gầm lên giận dữ.

“Đem người trong hang trả lại cho ta!” Âm Dạ lạnh giọng đối ma long nói.

Từ lỗ mũi ma long phun ra một cỗ khí tức giận, rồi sau đó con vật ngẩng đầu ngửa mặt lên trời hét dài..... Giống như rất không hài lòng vì Âm Dạ một chút ý từ đời khỏi sào huyết của nó cũng không có.

Nó hoàn toàn không để ý tới lời nói của Âm Dạ, ngược lại còn giơ cánh mình lên bao trùm lấy Thiệu Đê Vĩ.

Thời điểm ma long dùng cánh phủ lên người Thiệu Đê Vĩ, Âm Dạ như muốn ngừng thở, bởi vì đôi cánh vừa lớn vừa nặng nề kia đang hướng cơ thể vật nhỏ mà đè lên.....

Âm Dạ không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn đôi cánh khổng lồ hướng Thiệu Đê Vĩ ném tới, cũng chỉ có thể kinh hãi điên cuồng hét lên:

“Ta nhất định phải lấy mạng người!”

Trong chớp nhoáng, trên tay Âm Dạ xuất hiện một thanh kiếm quang màu lam: “Chuẩn bị chịu chết đi!”

Hắn nhanh chóng tung người bay lên, thân hình mạnh mẽ tức khắc đã đứng trước mặt ma long.

Lúc này, ma long nhìn Âm Dạ trong nháy mắt đã đứng trước nó thì chỉ biết trừng mắt lên nhìn, nhất thời không có phản ứng gì..... Chờ khi nó phục hồi tinh thần lại thì Âm Dạ đã sớm đưa một đao hướng đầu nó bổ tới.....

Nhưng mà, hết thảy đều phát sinh trong khoảnh khắc đó ——

Âm Dạ có chút ngốc lăng nhìn cảnh tượng trước mắt mình, cái đầu hắn muốn chém vào rất nhanh đã không thấy đâu, cứ tưởng rằng ma long động tác linh mẫn đang né tránh đòn tấn công của hắn, ai ngờ sự thật không phải như vậy.

Ma long trong truyền thuyết —— Kha Tập Lý Tư Thác, được đồn rằng là một con mãnh long hung ác tàn bạo. Thế nhưng trước mắt Âm Dạ lúc này chỉ có một con ma long yếu đuối đem đầu giấu vào hai cái cánh lớn, cả cơ thể run run rẩy rẩy, bộ dạng nhất như chuột.....

Ma long phát ra âm thanh sợ hãi, cơ thể khổng lồ run lên từng đợt, điều này khiến cho Âm Dạ không khỏi buông thanh kiếm trên tay xuống.

Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào quái vật to lớn trước mắt, mà lúc này từ đôi cánh của ma long lại có một thân hình nho nhỏ chui ra. Âm Dạ không dám tin trọn to mắt nhìn, mà bọn Viêm cùng ma thú cũng không tự chủ được há to miệng kinh ngạc.

“Ân..... Lý Tư Thác, người làm sao vậy? Vì cái gì toàn thân lại phát run a?” Thiệu Đê Vĩ một bên dụi mắt một bên vươn bàn tay nhỏ bé ra vuốt ve Kha Tập Lý Tư Thác.

7. Chương 7

Kha Tập Lý Tư Thác đem cái đầu lớn đẩy đẩy vào cơ thể Thiệu Đê Vĩ làm nũng, nó vươn đầu lưỡi thân mật liếm hai má y, làm cho Đê Vĩ khanh khách cười không ngừng.

Âm Dạ mặc dù có chút kinh ngạc nhưng lại vẫn chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ.

Viêm thì gần như đã hóa đá, miệng ú ớ phát ra âm thanh kinh hoàng.

Mà âm thanh Viêm phát ra đã thu hút sự chú ý của Thiệu Đê Vĩ, y lúc này mới nhận ra sự tồn tại của mấy người kia, cơ mà y lại không để ý đến Âm Dạ hiện giờ vẫn đang lơ lửng trên không.

Thiệu Đê Vĩ cao hứng tươi cười, dùng tiếng nói thân thiết ngây ngô đối Viêm nói chuyện:

“Chào! Viêm tiên sinh, người như thế nào cũng tới nơi này? Người là tới đây ngắm cảnh sao?”

Câu hỏi khờ dại của Đê Vĩ khiến Viêm nhất thời á khẩu.

Thiệu Đê Vĩ thấy bộ dáng đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải của Viêm thì tràn đầy nghi hoặc nhìn nhìn. Đang muốn hỏi hắn rốt cuộc là làm sao vậy thì đột nhiên, thất lúng y lại bị một cánh tay rắn chắc dùng sức khóa trụ.....

Đê Vĩ còn không kịp kinh hô ra tiếng, đã bị chủ nhân của cánh tay ấy đưa thân hình mảnh dẻ của y tới đối diện với mặt hắn.

“Ta không phải đã nói người không được phép chạy lung tung một mình rồi sao? Vì cái gì không nghe lời ta?” Âm Dạ nâng cằm lên Thiệu Đê Vĩ lên hỏi.

“Ách..... Ân.....” Thiệu Đê Vĩ ấp úng không biết trả lời như thế nào, cái này dù sao cũng chỉ vì y nhất thời ham chơi, không chịu nổi tịch mịch mà trộm chuồn ra thôi.

“Không trả lời được sao?” Thanh âm trầm thấp của Âm Dạ lộ ra một tia nguy hiểm kín đáo.

Không hiểu sao, Thiệu Đê Vĩ vẫn nhận ra là Âm Dạ đang sinh khí.

“Đối..... Thực xin lỗi.....” Đê Vĩ cụp mắt xuống, biểu hiện giống như tiểu hài tử sợ bị trách cứ, đôi lông mi dài run nhè nhẹ.

Âm Dạ không đáp, chỉ yên lặng nhìn tiểu tử kia.

Thiệu Đê Vĩ thấy Âm Dạ không nói lời nào, trong lòng kinh hoàng không thôi mà lại không biết nên làm thế nào cho phải, y chỉ có thể bất lực cầm lấy vạt áo Âm Dạ.

Ngay tại lúc Đê Vĩ thất kinh hết sức, Âm Dạ đã nhấc bổng y lên ôm ngang vào trong ngực.

“Viêm, hôm nay không cho phép bất cứ ai đến Tật Hồn Cung quấy rầy ta.”

Âm Dạ vừa nói xong liền ôm Thiệu Đê Vĩ bay nhanh quay về tẩm cung, chỉ để lại một kẻ vừa nhìn theo bóng hắn vừa rung đùi đắc ý.

Xem ra lần này Vương thật sự sinh khí, nam hài đối Vương thật sự trọng yếu như vậy sao? A! Mặc kệ, hiện tại quan trọng là ... Vương không biết nghĩ muốn xử lý nam hài kia như thế nào? Vương tức giận chính là phi thường khùng bố, việc hắn làm được bây giờ chỉ có thể là cầu nguyện để bình an vô sự vượt qua hôm nay a, bằng không hắn cũng không có dũng khí đi đối mặt với một lão hổ đang phát hỏa đâu!

Viêm nặng nề thở dài một hơi, thâm nghĩ, hy vọng nam hài kia có thể bình an vô sự.

A, đúng rồi..... Kia nam hài tên gọi là gì hắn còn không biết..... Y rốt cuộc tên là gì a? Viêm cúi đầu hồi lâu, cố gắng suy nghĩ về vấn đề đó, nhưng mà hắn mãi vẫn nghĩ không ra.....

Âm Dạ đem Thiệu Đê Vĩ ném lên trên giường lớn, sau đó thì cơ thể cường tráng của hắn lập tức đè lên thân thể nhỏ bé của Đê Vĩ.

Thiệu Đê Vĩ còn chưa rõ mình đang tình huống gì đã bị thân thể to lớn của Âm Dạ áp thật mạnh một cái, thiếu chút nữa hại y tắt thở.

Y khó nhọc hít một hơi thật sâu, biểu hiện của sự khó thở.

Đê Vĩ đưa tay nhỏ bé đặt trên ngực Âm Dạ, có ý đồ đem hắn đẩy ra một chút, làm cho chính mình có thể thông thuận hô hấp, bất đắc dĩ chính là, việc chống đẩy của y một chút hiệu quả cũng không có.

“Vật nhỏ, vì cái gì lại trốn ra khỏi cung? Ta không phải đã nói người không được phép đi một mình rồi sao?”

“Ách..... Ân..... Ta.....” Thiệu Đê Vĩ lắp bắp không dám nhìn Ám Dạ.

“Vì cái gì? Trả lời ta.” Ám Dạ tuy rằng ngữ khí khá ôn nhu, nhưng trong lời nói lại cũng ẩn hàm sự bất buộc không cho người khác phản kháng.

“Ta..... Ám Dạ, ngươi có thể đứng lên trước được không? Ngươi ép ta thở không nổi.”

Ám Dạ thấy vật nhỏ đang cố gắng thở hổn hển, lúc này mới nhúc nhích khởi động thân thể, bất quá, vẫn như cũ bao trùm ở trên người Đê Vĩ.

“Hiện tại, trả lời ta!”

Ám Dạ bắt lấy cằm Thiệu Đê Vĩ, buộc tầm mắt y phải nhìn thẳng về phía hắn.

“Ta..... Bởi vì.....” Nguyên nhân căn bản đơn thuần là vì y ham chơi, Thiệu Đê Vĩ không tìm được cái cớ nào khác, vậy nên bất đắc dĩ phải thành thành thật thật nói ra.

“Ta..... Nếu thành thực nói ra, ngươi không được sinh khí!”

Ám Dạ gật đầu.

Được Ám Dạ đáp ứng, Thiệu Đê Vĩ khờ dại tươi cười, không biết mình lại lần nữa trúng kế!

Tiểu gia hỏa này còn dám cùng hắn cò kè mặc cả, đúng là lớn mật. Bất quá, mặc kệ y có lý do gì, đã không nghe lời hắn nói thì nhất định phải chịu phạt.

“Ta vốn cũng không nghĩ muốn một mình ra cung a! Nhưng mà các đại ca bảo hộ ta, nói cái gì cũng không mang ta ra ngoài cung đi nhìn một cái, mà người cũng mỗi ngày không thấy bóng dáng. Ta ngày nào cũng nhìn đi nhìn lại cảnh vật trong cung như vậy, rất nhanh nhàm chán.....”

“Ý của ngươi hết thấy đều là ta sai sao?”

Trên khuôn mặt tuần tà của Ám Dạ xuất hiện một nụ cười lạnh, hắn thâm nghĩ, nếu vật nhỏ này dám trả lời đúng vậy. Kia hắn liền.....

“A! Ngươi hiểu lầm, ta không phải có ý này. Ta là nói, nếu ta không đi ra bên ngoài một chút, cơ thể của ta khẳng định sẽ mọc meo.”

“Phải không?”

Nhưng mà, khi Thiệu Đê Vĩ còn chưa kịp hiểu vì cái gì Ám Dạ lại hỏi “phải không” thì, cả người y đã bị đặt nằm úp sấp trên đùi Ám Dạ. Lập tức Đê Vĩ liền kêu ra tiếng.

Đại chưởng của Ám Dạ không chút lưu tình phát vào hông Đê Vĩ.

“A..... Đau quá, Ám Dạ, ngươi vì cái gì đánh ta?” Thiệu Đê Vĩ nghiêng đầu nhìn vào vẻ mặt đông lạnh của Ám Dạ, không rõ cho nên hỏi.

“Ngươi không biết chính mình rốt cuộc phạm vào cái gì sai sao?” Ám Dạ nói xong, lại một chưởng thật mạnh phát vào tiểu hông kia.

“A..... Đau quá.....” Hốc mắt Thiệu Đê Vĩ rất nhanh đã nổi lên nước mắt.

“Biết mình phạm lỗi chỗ nào chưa?” Ám Dạ lại hỏi.

Thiệu Đê Vĩ vô tội khó hiểu lắc lắc đầu, mà vì thành thực vậy nên y đã hại bản thân thực phẩm, ngay khi y còn không kịp kêu lên đau đớn thì Ám Dạ đã vung tay tặng cho tiểu mông hai chưởng nữa.

Thoáng chốc, tuyến nước mắt Thiệu Đê Vĩ như bị ai đó chặt đứt, từng giọt từng giọt chảy ròng ròng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ chốc lát sau, y đã thành ra nức nở khóc lớn.....

Ám thanh ghen ngào của Thiệu Đê Vĩ khiến Ám Dạ không nỡ hạ thủ thêm.

Mà vật nhỏ khóc đến run rẩy từng đợt như vậy làm tâm hắc đầu lòng không thôi, Ám Dạ liền đem y từ trên đùi mình xuống, sau đó đặt y ngồi ở trong lòng hắn.

Vừa thấy khuôn mặt tội nghiệp của Đề Vĩ ướt đẫm nước mắt, thân hình nhỏ nhỏ run run, cái miệng nhỏ nhắn mở ra cố gắng hấp khí, cái quyết tâm hảo hảo giáo huấn vật nhỏ của Ám Dạ trong nháy mắt đã bị đem quăng mất.

Nhìn tiểu tử trong lòng mặt đầy nước mắt, Ám Dạ đau lòng không thôi.

“Đừng khóc nữa?” Ám Dạ ôn nhu dùng tay lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng chảy xuống.

“Ta đánh thương người sao?” Ám Dạ tiếp tục giúp Đề Vĩ lau nước mắt.

Thiệu Đề Vĩ vừa nghe câu hỏi ân cần của Ám Dạ, lập tức ủy khuất mà mở to cái miệng, gật gật đầu, rồi sau đó nước mắt liền chảy xuống càng nhiều, hơn nữa nức nở lại càng lợi hại.

Y khóc như thế này thực sự là làm cho Ma giới chí tôn vô địch Ám Dạ luống cuống tay chân.

“Hảo, hảo, đừng khóc!”

Mà dù có lau thế nào nước mắt vật nhỏ vẫn bưng bình chảy xuống, Ám Dạ liền cúi đầu liếm nước mắt trên mặt Đề Vĩ.

Thật vất vả, sau một hồi hôn liên tục lên khuôn mặt ướt sũng của Thiệu Đề Vĩ, cuối cùng Ám Dạ cũng làm y ngừng khóc, lúc này y chỉ còn ngồi dùng sức hấp khí.....

Ám Dạ đau lòng vỗ về lưng vật nhỏ, giúp y thuận khí, nghĩ thầm rằng, hắn thật sự đã nằm trong tay vật nhỏ này rồi.

Ám Dạ hôn hôn lên mi mắt Đề Vĩ, rồi sau đó nhẹ giọng thở dài. Hắn nâng cầm Đề Vĩ lên, nhìn y.

“Vật nhỏ, ta vì cái gì đánh người, người có biết không?”

Thiệu Đề Vĩ giương đôi mắt ướt lên ngó nhìn Ám Dạ.

“Bệnh của người chưa hoàn toàn khỏi hắn, cứ như vậy một mình chạy ra ngoài cung, người có biết ta lo lắng nhiều thế nào không? Hơn nữa người đến Ma giới không bao lâu, hết thấy đối với địa lý hoàn cảnh nơi này đều không quen, nếu cứ lỗ mãng chạy ra ngoài, người có biết đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào không?” Ám Dạ càng nói càng tức giận, thanh âm cũng càng to.

Càng bực mình nữa là, vật nhỏ lén chuồn khỏi tầm nhìn của ma thú bảo hộ không quan trọng, thế nhưng còn dám một mình một người chạy đến “sương mù chi sâm”.

Nghĩ đến cảm giác khi phát hiện vật nhỏ nằm trong hang của ma long, Ám Dạ bất giác lại cảm thấy căng thẳng.

Tưởng tượng đến tình hình lúc đó, nếu hắn cứ như vậy đánh mất tiểu tử trong lòng.....

Hắn thật không muốn nghĩ thêm nữa, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy không chịu nổi chứ đừng nói đến việc nếu việc đó thực sự xảy ra.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ bé nhẹ xoa lên đôi mày đang nhíu lại của Ám Dạ.

Ám Dạ cúi đầu nhìn chủ nhân của bàn tay đó.

“Thực xin lỗi, ta thật sự không biết..... không biết đã làm cho người lo lắng đến thế. Ta thật có lỗi!” Trong đôi mắt hồng hồng của Thiệu Đề Vĩ tràn đầy sự hối lỗi.

“Ta nguyên bản chính là muốn ra cung đi xem..... Không nghĩ tới..... Ta thật sự không nghĩ tới..... Ta lỗ mãng, hành động không suy nghĩ khiến người tức giận..... Thật xin lỗi.....” Nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, nước mắt ứa ra chực trào xuống.

“Ác! Vật nhỏ, người đừng khóc, ta không trách cứ người, ta chỉ muốn người phải quý trọng chính mình, thân thể người không chỉ thuộc về mình người, nó còn thuộc về ta nữa, cho nên người nên vì ta mà càng phải thêm quý trọng thân thể của mình, hiểu không?”

Thiệu Đề Vĩ không hiểu lắm lời nói của Ám Dạ, nhưng mà ở trước đôi ngân mâu mê hoặc kia, y vẫn thuận theo gật đầu.

Ám Dạ dùng ngón cái gạt đi nước mắt đọng lại trên mặt vật nhỏ, hơi nhú mi.

“Không được khóc nữa, mặt của người khi khóc nhìn đỏ như mông hầu tử ấy, biết không?” (mông khi =)])

Lời nói của Ám Dạ khiến Đề Vĩ nhin không được “phì” một tiếng, nín khóc mỉm cười!

Vẻ mặt tươi cười hoa bàn sáng lạn như hút hồn Ám Dạ, khiến cho hắn trở nên ngơ ngẩn, hơn nữa đôi mắt vẫn còn vương lại chút nước mắt tràn đầy sự mềm mại đáng yêu đang chăm chú nhìn hắn, thật sự làm cho Ám Dạ bị thôi miên mị hoặc.....

Nhất thời, lý trí Ám Dạ giống như đứt dây, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hắn gầm nhẹ một tiếng, sau đó liền lao vào hôn môi vật nhỏ.

Thiệu Đề Vĩ bị Ám Dạ thành linh hôn môi thì sợ tới mức không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể bất lực mở lớn đôi mắt.

Nhưng dần dần Đề Vĩ cũng nhắm lại hai tròng mắt, một phần vì xấu hổ, một phần vì nụ hôn của Ám Dạ khiến cho y có một loại cảm giác an tâm. Từ lần đầu cùng Ám Dạ hôn môi, y liền cảm thấy thích nụ hôn hơi bá đạo mà triu mến của hắn.

Đề Vĩ thậm chí còn nghĩ rằng, được cùng Ám Dạ hôn môi là một chuyện phi thường hạnh phúc.

Ám Dạ hôn càng ngày càng sâu, cũng càng ngày càng mãnh liệt, hắn tách hai cánh môi hồng ra, sau đó thì tùy ý đưa đầu lưỡi vào trong miệng vật nhỏ mà rong chơi, cùng với phần lưỡi y đùa hấp triền miên.....

Nụ hôn sâu kéo dài khiến Thiệu Đề Vĩ không thở nổi, y rên khê, đôi tay gầy hơi hơi đẩy khuôn ngực rắn chắc của Ám Dạ.

Ám Dạ nhẹ nhàng buông cái miệng nhỏ nhắn của Đề Vĩ ra, y ngay lập tức thừa cơ mở to mồm hấp khí hết sức, không nghĩ tới Ám Dạ lại nhanh chóng đưa y phóng nằm trên giường lớn, cũng dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đó mà lần thứ hai nằm lên người Đề Vĩ, cánh tay gắt gao đưa y khóa trong lòng ngực.

Khêu gọi bạc thần lần thứ hai điên cuồng hôn lên đôi môi đỏ mọng.....

Cái miệng nhỏ đang mở ra cổ hóp không khí của Thiệu Đề Vĩ, trong phút chốc đã bị Ám Dạ nuốt lấy.

“Ặn.....” Trước nụ hôn nồng nhiệt của Ám Dạ, Đề Vĩ chỉ có thể bất lực nằm nhũn người dựa vào cánh tay hắn.

Thẳng đến một hồi sau, Ám Dạ mới như là thỏa mãn mà ngừng giao triền môi lưỡi, hắn đưa lưỡi ra liếm liếm sợi chỉ bạc uốn lượn chảy xuống từ khoé môi Đề Vĩ, tiếp theo liền nhẹ nhàng gặm nhấm đôi môi y.

Thiệu Đề Vĩ cũng chỉ có thể tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, bởi vì y đang cố gắng bổ sung đường khí vào buồng phổi của mình.

Khi Thiệu Đề Vĩ còn đang tập trung hít hít thở thở, Ám Dạ lặng lẽ liếm môi y, sau đó chậm rãi di chuyển tới làn da non nớt phía sau tai vật nhỏ, khê cắn. Hành động này lập tức khiến cho Đề Vĩ phát ra một trận run rẩy, cũng làm cho cơ thể y dâng lên một cỗ ***..... nhưng mà y lại hồn nhiên không rõ cái loại cảm giác này chính là dục vọng.

Đề Vĩ cảm thấy trong cơ thể giống như có lửa đốt, cảm giác khô nóng khó hiểu, rồi lại không biết nên xử lý như thế nào.....

“Ặ..... Ám dạ..... Ta cảm thấy cơ thể mình kỳ quái quá, người rút cuộc đối ta làm cái gì?” Không rõ bản thân mình gặp cái gì, Thiệu Đề Vĩ kích động nắm chặt áo Ám Dạ, khủng hoảng hỏi.

“Hừ..... Đừng sợ..... Người chỉ cần phóng thoải mái, an tâm đem chính mình giao cho ta.” Ám Dạ yêu thương hôn nhẹ lên môi vật nhỏ.

Bất khả tư nghị, hôn môi cùng thanh âm ôn nhu của Ám Dạ đã làm dịu bớt phần nào hoảng hốt của Thiệu Đề Vĩ.

Ám Dạ cúi đầu khê cắn cái cổ thon dài trắng trẻo của vật nhỏ, răng nanh cảm thụ được rõ ràng huyết mạch nóng hổi; mà bàn tay to lúc này đang hưởng quần áo Đề Vĩ linh hoạt cởi bỏ.....

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ cơ thể đơn bạc trắng nõn của Thiệu Đề Vĩ đã trần trụi phơi bày trước ánh mắt Ám Dạ. Nhìn thấy thân thể mê người kia, màu bạc đồng màu trong đôi mắt Ám Dạ càng thêm sâu thẳm, hô hấp cũng theo đó dồn dập đứng lên.....

Trên thân thể trắng nõn mềm mại, hai quả thực hồng nhạt đáng yêu theo sự phập phồng của khuôn ngực mà cao thấp di động, này đúng là vẻ đẹp mê người khó cưỡng nổi, Ám Dạ nhin không được cúi đầu hôn lên nụ hoa hồng nhạt kia.

Đôi môi Ám Dạ khi thì hút, khi thì cắn nhẹ vào một nụ hoa, mà bàn tay to cũng không buông tha quả thực hồng nhạt còn lại, lúc thì mềm nhẹ âu yếm, lúc thì khiêu khích vuốt ve.....

“A..... Ân.....” Ám Dạ liên tục vỗ về chơi đùa khiến Thiệu Đề Vĩ kích động không thôi, bởi vì chưa từng cùng người khác có thân mật tiếp xúc như vậy nên y tuyệt không hiểu được phải giải thích cảm giác lửa nóng mãnh liệt trong cơ thể mình như thế nào. Vì vậy dưới sự khiêu khích âu yếm của Ám Dạ, Đề Vĩ chỉ có thể nằm bất lực thở dốc.

Tiếng rên rỉ của Thiệu Đề Vĩ càng làm dục vọng của Ám Dạ bùng bùng phấn chấn, cũng khiến cho hần dần dần mất đi kiên nhẫn, bắt đầu xao động đứng lên. Nhưng mà, vật nhỏ trong lòng này vốn rất ngây thơ trẻ con, hần biết mình chính là nam nhân đầu tiên của y, nếu quá mức thô bạo sẽ đối vật nhỏ tạo thành thương tổn, cho nên Ám Dạ đành phải cố nén cái ý niệm muốn lập tức chiếm vật nhỏ trong đầu lại.

Thiệu Đề Vĩ cảm thấy chính mình nhất định là lại sinh bệnh, bằng không vì cái gì khi Ám Dạ chạm vào y lại cảm thấy mặt đỏ tim đập, hô hấp cũng không thông thuận?

Ngay khi Đề Vĩ ý loạn tình mê hết sức, y đã lộ ra trọn vẹn nằm dưới thân hình cường kiện của Ám Dạ.

Đầu lưỡi của Ám Dạ từ ngực Đề Vĩ trượt dần xuống, mút lấy phần xương sườn vì hô hấp dồn dập mà như ẩn như hiện, đôi môi tham lam nhắm nháp không bỏ sót một nơi nào, mà mỗi lần nó đi qua đều lưu lại một dấu vết ướt át trên cơ thể Đề Vĩ.

“A..... Hảo dương ác..... Hi..... A..... Không cần..... Thật sự hảo dương ác.....” (theo bạn hiểu thì em ý kêu nhột ~)

Nhưng phản ứng của Thiệu Đề Vĩ thật là khiến hần không biết nên khóc hay cười.

Ám Dạ vẫn tiếp tục liếm mút dần xuống, cho đến khi gặp được cái rốn đáng yêu của vật nhỏ, tay hần mới có tâm động tác. Hần đưa một tay ra nắm lấy hạ thể đang run run của Thiệu Đề Vĩ, tiếp theo liền chậm chạp vỗ về chơi đùa.

Mà đầu lưỡi Ám Dạ lại không ngừng liếm láp cái rốn của y, răng nanh thì khẽ cắn vào phần da thịt non nớt xung quanh.....

Động tác phiến tình của Ám Dạ đem lại cho cơ thể Thiệu Đề Vĩ một cổ cảm giác tê dại mãnh liệt.

“A..... Ô..... Ân..... A.....” Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng thoát ra tiếng rên rỉ dụ hoặc.

Thiệu Đề Vĩ nhận ra điều đó thì vội đưa tay bịt miệng mình lại, không cho bản thân tiếp tục phát ra loại âm thanh kỳ quái kia nữa.

Nhưng động tác trên tay Ám Dạ lại càng thêm mau, không ngừng vỗ về chơi đùa thứ cực nóng của vật nhỏ.

Cho dù có đang bịt chặt miệng mình, thanh âm vẫn như cũ theo khe hở giữa những ngón tay tràn ra, Thiệu Đề Vĩ rốt cuộc chịu không nổi buông tay đang che miệng ra rồi dùng nó bắt đầu đẩy cánh tay rắn chắc của Ám Dạ.

“Ám Dạ..... Không cần..... Buông.....” Y tràn đầy kinh hoảng hô to.

Ám Dạ nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt không giấu được dục diễm hừng hực.

Trước đôi ngân mâu cuồng nhiệt của Ám Dạ, Thiệu Đề Vĩ kích động không biết làm sao, cho nên y lại càng thêm liều mạng nghĩ muốn đẩy Ám Dạ ra. Nhưng vô ích, thân hình kiện mỹ đang bao phủ lên y vẫn thủy chung không có mấy may di động.

Ngược lại Ám Dạ lúc này đã hoàn toàn đem vật nhỏ trong lòng mình áp tiến vào đệm chăn.....

“Hừ..... Đừng sợ, vật nhỏ, ta sẽ không làm thương tổn người, tin tưởng ta. Ta chỉ muốn hảo hảo yêu người, yên tâm đem chính người giao cho ta, được không?”

...

8. Chương 8

Ám Dạ nhuỷn ngón an ủi khiến tâm trạng thấp thỏm lo âu của Thiệu Đê Vĩ rốt cuộc cũng được trấn định. Bởi vì y biết rõ Ám Dạ tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thương tổn đến mình, y có thể tin tưởng hẳn.

Thừa dịp Thiệu Đê Vĩ thả lỏng hết sức, Ám Dạ gia tốc động tác trên tay.....

“A..... Dạ.....”

Lần thứ hai trong cơ thể dâng lên khoái cảm khác thường, nhưng y lại không thể kháng cự được loại khoái cảm kỳ dị này, chỉ có thể liều mạng mà vận vẹo thắt lưng mảnh khảnh.

“Thoải mái không?” Ám Dạ hỏi bằng thanh âm khàn khàn.

Thiệu Đê Vĩ nguyên bản vì dục vọng mà khuôn mặt thanh tú hồng nhuận lên, càng vì lời nói của Ám Dạ mà cháy sạch lửa đỏ.

Ám Dạ thấy vật nhỏ trong lòng hai má đỏ hồng như lửa, lại nhìn đến đôi mắt to bối rối bất an của y lóe ra một tia xấu hổ, hẳn rốt cuộc không thể khắc chế được dục vọng mãnh liệt của bản thân, điên cuồng mà hôn lên hai cánh hoa ôn nhu non mịn của Đê Vĩ, tay lại chuyển động nhanh hơn.....

Tiếng rên rỉ dồn dập của Thiệu Đê Vĩ đều bị Ám Dạ nuốt hết, từng đợt từng đợt khoái ý mãnh liệt không ngừng đánh úp về phía y. Không thể thừa nhận y chỉ có thể ở dưới thân Ám Dạ phát run vận vẹo, song chững mảnh khảnh gắt gao ôm chặt tấm lưng rộng lớn của Ám Dạ.....

Rốt cục, Thiệu Đê Vĩ dưới sự âu yếm của Ám Dạ đã ở trong tay hẳn bắn ra ** nóng bỏng..... (trong bản QT nó ghi là ** ấy, bạn vô tội =||)

Lúc này, Ám Dạ cũng buông cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của y ra.

Thiệu Đê Vĩ không ngừng thở hổn hển, tinh mâu nhắm chặt đắm chìm trong khoái cảm vừa rồi.....

Ám Dạ yêu thương hôn nhẹ lên mi mắt đang nhắm chặt của vật nhỏ, rồi sau đó khẽ liếm ** dính ướt trên bàn tay mình.....

Thiệu Đê Vĩ vừa mở mắt đã nhìn thấy hành động phiến tình đó của Ám Dạ, ngay lập tức khuôn mặt lần thứ hai đỏ bừng lên.

Ánh mắt Ám Dạ dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng dưới thân, nghĩ thầm, này vật nhỏ thật đúng là dễ dàng đỏ mặt, vì sao hẳn trước kia không phát hiện ra nhỉ? Bất quá hiện tại không phải là thời điểm nghĩ đến chuyện này, bởi sau khi bắt gặp ánh mắt ươn ướt của vật nhỏ đang nhìn mình, dục vọng trong khổ hạ hẳn vì dục hỏa thiêu đốt mà càng thêm kiên quyết rục rịch đứng lên.

Khổ hạ khó nhịn không ngừng thúc giục Ám Dạ, hẳn đưa tay trái vuốt ve làn da trơn mềm vì khoái cảm mà ửng hồng cùng nóng lên của Thiệu Đê Vĩ, mà tay phải lại bá đạo hướng về phía u cổ của y tấn công.

Còn chưa khôi phục lại sau một lần khoái cảm, Thiệu Đê Vĩ đã bị động tác bất ngờ của Ám Dạ làm giật mình..... Y trợn to mắt, giật mình nhìn khuôn mặt tuấn tã của Ám Dạ vì dục hỏa không thể phát tiết mà thống khổ cố nén.

“Người.....” Thiệu Đê Vĩ kinh ngạc nói không ra lời, có vẻ thất kinh.

Cảm giác được bàn tay Ám Dạ cố ý thâm nhập vào cổ gian cầm địa của chính mình, Thiệu Đê Vĩ hốt hoảng nắm lấy tay hẳn ngăn lại.

“Người, người muốn làm gì?” Y nhìn ngân mâu mê hoặc kia mà run run hỏi.

“Đừng sợ, ta chỉ muốn cho người thả lỏng hạ thể, bằng không chút nữa người sẽ cảm thấy rất đau.”

“Rất đau?” Trong đầu Thiệu Đề Vĩ lóe lên một dấu chấm hỏi khó hiểu, nhưng mà còn không kịp hiểu rõ nguyên nhân, cái miệng khe nhếch lên của y lại đã bị Âm Dạ hôn trụ.

Mà bàn tay Đề Vĩ đang đè lại vẫn đang tiếp tục cố ý tham hưởng u cốc của y.

Rốt cục cũng hiểu được ý đồ của Âm Dạ, Thiệu Đề Vĩ bối rối nghĩ muốn thoát ra, nhưng tay trái Âm Dạ đã cố định xương chẩm dưới của y, khiến y không thể động đậy. Đề Vĩ đành phải nhanh bắt lấy bàn tay kia của Âm Dạ, làm cho hắn không thể di động.

“Vật nhỏ, người không tín nhiệm ta sao?”

Tiếng nói khàn khàn yếu ớt vang lên bên tai Thiệu Đề Vĩ.

“Không, ta tin tưởng người!” Thiệu Đề Vĩ thấp giọng kêu, bởi vì trừ bỏ cha mẹ ra, Âm Dạ là người duy nhất có thể làm cho y toàn tâm tin tưởng. Đến chính bản thân y còn cảm thấy có chút khó hiểu về việc đó, dù sao bọn họ quen biết không lâu.

“Tốt lắm!” Âm Dạ hôn thật mạnh vào đôi môi đỏ mọng của y.

“A..... Đau.....”

“Ngoan..... Lập tức sẽ không.....” Âm Dạ thương tiếc hôn hôn lên trán Thiệu Đề Vĩ. Cảm giác được vật nhỏ đã bình tĩnh trở lại, lúc này ngón tay mới bắt đầu ôn nhu trườn sát.....

Nhưng cho dù hắn tái ôn nhu, Đề Vĩ vẫn cảm thấy rất đau đớn, y thống khổ nhíu chặt lông mày.

“A..... Không cần..... Ta từ bỏ..... Dạ, đem ngón tay người rút ra, được không..... Ta van cầu người..... Thật sự đau quá.....” Nói xong lời cuối cùng, Thiệu Đề Vĩ rốt cuộc chịu không được mà nghẹn ngào.

Thanh âm nghẹn ngào của Thiệu Đề Vĩ khiến tâm Âm Dạ hơi chùng xuống. Nhưng nếu không có bước đột phá này thì việc hoan ái không thể nào thực hiện được. Mà dục vọng của hắn đang gào thét bức thiết muốn xâm nhập giày vò thân hình mảnh khảnh dưới kia lắm rồi.....

Cho nên, Âm Dạ quyết tâm không để ý tới lời van xin của vật nhỏ trong lòng, cúi đầu che lại cái miệng của y, ngón tay lại trườn sát với tốc độ nhanh hơn.

Mới đầu Thiệu Đề Vĩ là không thể chịu nổi mà mãnh liệt phản ứng, thế nhưng dần dần, y lại bị một cỗ cảm giác không thể nói thành lời mê hoặc chế trụ, cái đầu nhỏ này giờ lắc qua lắc lại, lúc này đã bất giác đình chỉ.

Hỗn tạp đau đớn cùng khoái cảm không thể nói khiến Thiệu Đề Vĩ nhịn không được ưm ra tiếng.

Âm Dạ biết y có cảm giác, vì thế lại đưa thêm ngón tay thứ hai vào.

“A.....” Thân thể Thiệu Đề Vĩ giống như yêu cầu càng nhiều khoái cảm mà nhấp nhồm đang đưa.

Nhìn đến hai tròng mắt mơ màng, đôi môi khe hé mở thở dốc động lòng người của vật nhỏ, Âm Dạ có cỗ xúc động muốn lập tức tiến vào trong cơ thể y. Nhưng hắn vẫn cố nén lại, bởi vì Âm Dạ không đành lòng làm cho cục cưng của chính mình chịu tí xịu thương tổn gì, hắn muốn cho vật nhỏ trong lòng lần đầu nếm trái cấm phải thực sự sung sướng.

Cảm giác được hoa trong cốc kia đã không còn cứng ngắt như trước nữa, Âm Dạ lại đem ngón tay thứ ba sáp nhập bừa bãi vào u cốc nọ.....

“A..... Cáp..... A.....” Cái miệng nhỏ của Thiệu Đề Vĩ không ngừng dật ra khoái ý.

Điều đó khiến lý trí Âm Dạ như điều đứt dây, lập tức không do dự mà tiến công.

Cái miệng nhỏ nhắn vừa mới phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, trong nháy mắt đã đổi thành âm thanh nức nở.....

“Đau..... Đau quá.....” Nước mắt Thiệu Đề Vĩ theo tiếng khóc của y mà lăn xuống hai gò má trắng bệch.

Ám Dạ cường tự nhẫn nại xúc động, cúi đầu hôn lên nước mắt Đê Vĩ.

“Ngoan, lập tức không đau, người nhẫn nại một chút nữa, được không?”

“Ô..... Ta không cần..... Thật sự đau quá..... Đau quá.....”

Thiệu Đê Vĩ không để ý tới sự an ủi dịu dàng của Ám Dạ, ngược lại liều mạng vặn vẹo thân thể, một lòng thầm nghĩ làm cho dục vọng nóng rực đang ở trong cơ thể mình lọt ra ngoài, nhưng mà y không nghĩ tới hành động này của mình đã phản tác dụng hoàn toàn.

Dục vọng nóng rực đang ở bên trong người Thiệu Đê Vĩ, bởi vì bị y vặn vẹo ma sát mà càng thêm trưởng to.

Ám Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay to ngăn chặn cơ thể đang ngo ngoáy không ngừng dưới thân mình.

“Không nên cử động!”

Mới vừa nói xong, vật nhỏ lại một trận lộn xộn, này thật khiến lý tính Ám Dạ hoàn toàn bay mất.

Hắn gầm nhẹ một tiếng rồi bắt đầu đóng đũa thất lạng.

“A..... Ô..... Đau..... Ám Dạ..... Van cầu người..... Buông tha ta..... Được không..... Ta thật sự đau quá.....”

Âm thanh cầu xin thút thít của Thiệu Đê Vĩ làm cho tâm Ám Dạ thất lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc rống thất thanh, nước mắt nóng bỏng chảy dài khiến hắn vô cùng đau lòng. Ngừng hay không ngừng ở trong đầu Ám Dạ xoay quanh, nhưng mà động tác chuyển động thất lạng của hắn lại vẫn như cũ không có dừng. Đến cuối cùng dục vọng tăng vọt đã chiến thắng cận tòn đích lý trí.....

Thiệu Đê Vĩ từ từ tỉnh dậy, nghiêng người y không khỏi nhăn lại mặt, tiếng rên rỉ yếu ớt từ trong đôi môi sưng đỏ khê bật ra.

“Ô..... Ân.....”

Đê Vĩ cảm thấy được chính mình xương cốt toàn thân đều như đang tan ra, y lắc lắc cái đầu vẫn còn đang trì độn ngơ ngác, không biết chính mình vì sao lại như thế, mà đến khi nhớ được hết sự việc đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ bừng lên.

Nhớ tới đêm qua đủ loại..... A! Thật sự là mắc cỡ chết người..... Thiệu Đê Vĩ xấu hổ đưa tay lên che hai gò má nóng rực của mình.

May mắn là Ám Dạ đã sớm dời đi, bằng không y thật không hiểu mình sẽ dùng cái loại biểu tình gì đối mặt với hắn nữa.

Thiệu Đê Vĩ xoay người đến bên cạnh giường, khê thở dài.

Y chậm rãi ngồi dậy, thanh âm rên rỉ yếu ớt lần thứ hai phát ra, Đê Vĩ rất muốn tái nằm trở về nghỉ ngơi trong chốc lát, chính là cứ nằm như vậy ngược lại khiến y càng dễ dàng miên man suy nghĩ, cho nên y mới dứt khoát đẩy ra chặn xuống giường.

Đột nhiên, hai chân hư nhược vô lực hại Thiệu Đê Vĩ thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất, may mắn là y đúng lúc bắt lấy giường trụ, bằng không chỉ sợ tiểu môn đồ đáng yêu của y sẽ hôn lên sàn nhà.

Ngay tại lúc Thiệu Đê Vĩ đang cảm thấy thật may mắn vì đã không té ngã thì tại cổ gian y lại ồ ồ chảy ra ** bạch濁, trong đó còn mang theo tơ máu đỏ tươi.....

Xúc cảm lạnh như băng tại cổ gian khiến cả người Thiệu Đê Vĩ trở nên run rẩy, cũng khiến cho y xấu hổ đến toàn thân nóng đỏ.....

Thiệu Đê Vĩ dựa vào trí nhớ mơ hồ mà tìm ra được Liệt Mị.

Hồ nước lượn lờ khói trắng nhìn giống như không sâu lắm, nhưng kỳ thực lại không phải vậy. Người không rành kỹ năng bơi lội, nói đơn giản chính là người không biết bơi, sẽ không thể dễ dàng đến được bên trong nước suối Liệt Mị, bằng không sẽ phải bị chìm đến ngập đầu, cuối cùng thậm chí còn bị chính nước suối nơi đây ăn mòn toàn bộ thân thể để làm nguồn sinh lực duy trì năng lực cho nước suối nữa.

Mà Thiệu Đê Vĩ mỗi lần đi vào Liệt Mị đều có Âm Dạ đi cùng, bởi vậy mà người không rành kỹ năng bơi cũng chẳng rõ sự lợi hại của nước suối Liệt Mị — Thiệu Đê Vĩ, vừa nhìn thấy ôn tuyền đã cao hứng đem tất cả mọi chuyện lắng ra sau đầu, lập tức cởi bỏ quần áo, khấn cấp tiến vào dòng suối ấm áp.

Một cước bước vào trong nước, Đê Vĩ kinh ngạc phát hiện nước suối so với tưởng tượng của y sâu hơn rất nhiều, đến độ y cơ hồ không thể chạm tới đáy, đang muốn thu hồi chân thì đột nhiên, chân còn lại bị trượt khiến cho cả người Đê Vĩ ngã vào trong Liệt Mị sâu thẳm.....

“Ồ.....”

Sau khi liên tiếp uống vài ngụm nước Thiệu Đê Vĩ mới trôi được lên trên mặt nước, y liều mạng nhô đầu lên hô hấp và không ngừng quẫy đạp trong bối rối sợ hãi.....

Nhưng mà, vừa mới trải qua một đêm tình cảm mãnh liệt như vậy khiến thân thể Thiệu Đê Vĩ không có nhiều thể lực, y rất nhanh liền tiêu hao tất cả khí lực của mình.

“Ách..... Ô..... Dạ..... Cứu ta.....”

Thiệu Đê Vĩ vô lực hò hét, nước mắt chảy xuống, trong đầu hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Âm Dạ.

Trong lòng không ngừng hi vọng, ít nhất trước khi chết, phải nhìn thấy Âm Dạ lần cuối.

Cho nên, y liều mạng vùng vẫy cánh tay, cố gắng nghĩ muốn trôi lên mặt nước.....

“Cô..... Ô.....”

Nước suối ấm áp không ngừng ộc vào trong miệng khiến y khổ sở nghĩ muốn phun, hơn nữa thân thể càng ngày càng ngập sâu trong nước, ý thức sớm vì thiếu dưỡng khí nghiêm trọng mà trở nên mơ hồ.....

Rốt cục, Thiệu Đê Vĩ buông xuôi hai cánh tay bủn rủn vô lực, thân thể gầy nhỏ dần dần chìm xuống.....

...

9. Chương 9

Trong nháy mắt, thân mình đang chìm xuống của Thiệu Đê Vĩ nhanh chóng được ôm nổi lên mặt nước.

Dưỡng khí cuộn cuộn tràn vào trong cái miệng nhỏ của y, điều này làm cho Thiệu Đê Vĩ đang trong tình trạng thiếu dưỡng khí nghiêm trọng giống như trời hạn gặp mưa, y gắt gao dựa sát vào khuôn ngực rộng lớn bên cạnh, cố gắng hấp thụ không khí từ đôi môi lạnh run kia chuyển vào.

Thiệu Đê Vĩ kinh hồn vuốt ngực, đang muốn mở miệng cảm kích người đã cứu y, nhưng khi nhìn thấy rõ người đó là ai, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đột nhiên đỏ lên.....

Nguyên lai người cứu Thiệu Đê Vĩ chính là Âm Dạ.

Đồng thời, y cũng phát hiện đôi ngấn râu mờ mờ ảo ảo của Âm Dạ đang có một tia lửa giận toát ra.

Âm Dạ sinh khí! Vì cái gì? Đê Vĩ buồn bực cắn cắn môi, nhưng lại không có dũng khí hỏi.

Ngay tại khi Thiệu Đê Vĩ suy tư xem nên mở miệng như thế nào thì Âm Dạ đã cúi đầu điên cuồng hôn lên môi y.

Âm Dạ không ngừng dùng sức hút lấy môi cùng lưỡi Đê Vĩ, hần giống như là nóng lòng nghĩ muốn xác định bảo bối trong lòng ngực vẫn bình yên vô sự, hần điên cuồng đoạt lấy đôi môi đó, điên cuồng trừng phạt.

Thiệu Đê Vĩ bị hôn đến phát đau, bắt đầu chống đẩy Âm Dạ ra.

Âm Dạ chế trụ lại hai tay Đê Vĩ, càng thêm hôn sâu.

Phải một lát sau, hần mới buông Thiệu Đề Vĩ ra. Âm Dạ nhìn chăm chú vào vật nhỏ đang thở hổn hển trong lòng, nhớ tới lúc hần mang tâm tình sáng khoái trở về tẩm cung lại không thấy y đâu, mà khi hần theo ma khí vật nhỏ tìm được đến đây, kia trước mắt hần hiện ra tình cảnh.....

Một cỗ tê tâm liệt phế đau thật sâu khiến hần khó thở.....

Hần thật sự không dám tưởng tượng nếu tới chậm một bước, hần có thể sẽ mất đi vật nhỏ đáng yêu này.

Nghĩ đến đây, Âm Dạ lại càng ôm chặt vật nhỏ còn đang run rẩy vào lòng, xác định y đích thực không có việc gì.

“Người vì cái gì không biết quý trọng bản thân như vậy? Chẳng lẽ thật sự muốn ta lấy một cái thiết liên đem người gắt gao cột bên người sao?” Âm Dạ âm trầm hỏi.

Nhưng mà hần không nghĩ rằng, Thiệu Đề Vĩ bỗng dưng đưa hai tay gắt gao ôm chặt cổ hần, bên tai truyền đến âm thanh từng trận khóc nức nở.

Đê Vĩ khóc khiến Âm Dạ đau lòng.

“Vật nhỏ, người làm sao vậy? Có phải hay không đau ở đâu? Nói cho ta biết, ta giúp người nhìn xem được không?”

Âm Dạ đau lòng muốn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang vùi vào cổ hần lên, chính là Thiệu Đề Vĩ lại ôm chặt hần không buông, mà tiếng khóc ngày càng lớn.

Không thể ngăn Đê Vĩ lại, Âm Dạ đành phải vỗ nhẹ lưng y, sau đó còn ôn nhi vỗ về đầu y.

“Đừng khóc, được không? Người khóc làm ta đau lòng.” Âm Dạ thương tiếc ở bên tai Đê Vĩ nỉ non.

“Nói cho ta biết vì cái gì khóc thành như vậy được chứ?”

Thiệu Đề Vĩ nghẹn ngào gật gật đầu, bất quá mặt y vẫn như trước vùi ở trên vai Âm Dạ.

“Bởi vì..... Ta..... Nghĩ đến..... Sẽ không còn được gặp lại người.....”

“Vì cái gì nghĩ không thấy được ta liền khóc thương tâm như thế?” Âm Dạ trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ mong chờ, chẳng lẽ.....

“Ta nghĩ..... Ta có thể là thích người.” Thiệu Đề Vĩ rốt cục ngẩng đầu, thẹn thùng nhìn Âm Dạ.

“Vào thời điểm ta nghĩ rằng mình sắp chết, người đầu tiên ta nghĩ đến chính là người, hơn nữa..... Hơn nữa.....”

Thiệu Đề Vĩ nhỏ giọng dần, mặt cũng ngượng ngùng cúi thấp xuống, cuối cùng thậm chí còn không dám nói nốt, những từ còn lại tất cả đều nuốt vào trong bụng.

Sự bày tỏ của Thiệu Đề Vĩ làm Âm Dạ trong lòng mừng như điên nhảy nhót, nhưng hần vẫn nhịn không được muốn trêu chọc tiểu tử đang ửng hồng hai gò má bên trong lòng ngực mình.

“Hơn nữa cái gì? Người không nói rõ ràng ta làm sao biết người muốn nói cái gì?” Âm Dạ mỉm cười đùa y.

“Ách..... Ân.....” Thiệu Đề Vĩ vẫn quanh co không nói ra lời, hé ra khuôn mặt lúng túng đỏ như lửa nóng.

“Nói a, ta rất muốn biết.” Âm Dạ bắt đầu đối vật nhỏ đơn thuần ngốc nghếch sử dụng thủ đoạn dụ dỗ.

“Ta..... Ta nếu nói, người không được cười ta!”

Thiệu Đề Vĩ thấp giọng năn nỉ Âm Dạ đáp ứng, đôi mắt mở to long lanh như con chó nhỏ giương lên cầu xin Âm Dạ khiến hần không tự giác mỉm cười, hần yêu thương hôn lên khoé mắt Thiệu Đề Vĩ, sau đó gật gật đầu.

“Ta..... Ta nghĩ đến hết thấy đêm qua.....”

“Còn đau không?” Âm Dạ yêu thương hỏi Thiệu Đề Vĩ, đồng thời đưa tay hướng xuống cổ gian của y.

Động tác thỉnh linh xảy ra khiến Đê Vĩ kinh hô ra tiếng.

“Tay người đang làm cái gì?” Y kích động nhìn Ám Dạ.

“Ta chỉ muốn xác nhận người còn đau không?” Ám Dạ giả dối đối Thiệu Đê Vĩ nháy mắt.

“Không..... Sẽ không.....” Thiệu Đê Vĩ cúi đầu nói.

“Thật sự? Người xác định?”

Y then thùng gặt đầu.

“Tốt lắm.”

Nhìn thấy Đê Vĩ cam đoan khẳng định như vậy, đôi ngân mâu của Ám Dạ càng thêm sáng rực “Ta muốn người!”

Thiệu Đê Vĩ kinh ngạc mở lớn mắt, còn không biết nên đáp lại như thế nào thì đôi môi đã bị Ám Dạ công chiếm, mà y lại chỉ có thể bắt lực “ừm” ra tiếng.....

Ám Dạ hung hân hôn khiến Đê Vĩ lập tức nhuyển thân thể, y suy yếu rúc vào trong khuôn ngực rộng lớn vững chắc của Ám Dạ, tùy ý hân âu yếm cơ thể mình.

“Dạ..... Ân.....” Thiệu Đê Vĩ vươn tay hoàn trụ cổ Ám Dạ.

Buồng đôi môi Thiệu Đê Vĩ ra, Ám Dạ hôn lên xương quai xanh vì thở dốc mà phập phồng của y, bàn tay to lại thâm nhập vào nước suối ấm áp để xoa nắn hai tiểu quả thực hồng nhật trước ngực.....

Thiệu Đê Vĩ run rẩy cảm nhận những nụ hôn ôn nhu đang đặt trên cơ thể mình, trước ngực còn được liên tục vuốt ve chơi đùa, hơn nữa trong cơ thể khô nóng..... Rốt cục, dục vọng đã chiến thắng sự e lệ, y không tự chủ được mà thả lỏng thân thể đáp lại.

Kỹ xảo âu yếm cao siêu của Ám Dạ làm Đê Vĩ kim lòng không đậu dật ra những tiếng rên rỉ sung sướng.....

“A..... Ân..... Dạ.....”

Trong cơn mê muội, Thiệu Đê Vĩ đồng thời cũng cảm nhận được một cỗ nóng rực đang đặt gần bụng mình.

Ám Dạ đưa ngón tay thon dài của hân vào u huyết chặt hẹp, chậm rãi di chuyển ra vào.

Có lẽ nhờ nước suối làm dịu mà Thiệu Đê Vĩ cảm thấy khó có thể chịu được giống với lần đầu tiên, nhưng nếu nói không chịu được là gặt người, y vẫn như cũ cảm thấy được có một chút không khỏe.

Chính vì cái cảm giác không khỏe đó khiến Đê Vĩ không tự kìm hãm được mà vận vẹo thắt lưng, bất quá việc này chỉ khiến cho ngón tay của Ám Dạ càng thêm tiến sâu vào hoa tâm y, mà dục vọng nóng rực của Ám Dạ cũng vì Thiệu Đê Vĩ cứ lộn xộn như vậy nên đã bùng bùng phần chấn mà động chạm với đùi y.

Cảm giác được thứ nóng rực của Ám Dạ đang ma sát với chính mình, Thiệu Đê Vĩ đột nhiên nhớ lại cảm giác đau đớn dọa người đêm qua, y khiếp sợ muốn tránh né sự ngọt ngào nối tiếp sự tra tấn đáng sợ đó.

“Ác..... Đừng nhúc nhích.....” Ám Dạ ở bên tai Thiệu Đê Vĩ gầm nhẹ, thanh âm khàn khàn toát ra một áp lực khó có thể nhẫn lại.

“Đừng sợ, ta cam đoan sẽ không đau như đêm qua. Dem người chính mình giao cho ta.”

Này không phải khẩn cầu, mà là biểu thị ép buộc công khai.

Sau đó, Ám Dạ không quản Thiệu Đê Vĩ có hay không nguyện ý, liền nâng một chân y lên, đẩy vào trong cơ thể Đê Vĩ trườn trạc kịch liệt.

Từng trận khoái cảm sung sướng từ cơ thể Thiệu Đê Vĩ không ngừng trào ra, y lo âu bất an đem thân thể hơi hơi nhích lên, áp sát hướng vào trong ngực Ám Dạ, ép chặt mông nghĩ muốn kẹp lấy ngón tay đang ở trong hoa viên của y làm loạn, ai biết điều này ngược lại càng làm cho ngón tay Ám Dạ thêm chôn sâu vào u huyết nóng ấm đang mãnh liệt co rút kia.

Thiệu Đê Vĩ một trận khinh suyễn, ngón tay trong cơ thể lại ma sát nhanh hơn.

“Ô..... A..... Ân..... Dạ..... Đủ rồi.....”

Thiệu Đê Vĩ nhắm chặt, cảm nhận rõ ràng sự di chuyển ra vào của ngón tay Ám Dạ bên trong cơ thể mình, y nhỏ giọng ngâm nga, giống như vui thích lại giống như thở dài, không ngừng nỉ non.

Khi Đê Vĩ đang cảm thấy sung sướng say mê như vậy, Ám Dạ đột nhiên rút tay ra, Thiệu Đê Vĩ nhất thời cảm thấy trong cơ thể một trận hư không, hơi nhần mặt khó chịu, giống như kháng nghị mà kêu “ngô” một tiếng, mở ra hai mắt phủ đầy sương mù, cảm giác trống rỗng trong cơ thể khiến đôi mắt y bắt đầu ướt ướt, dục vọng bị đánh thức rồi lại không thể đạt được thỏa mãn không ngừng hò hét phản đối.

“A..... Dạ.....”

Ngay khi Đê Vĩ thấp giọng kháng nghị, Ám Dạ trong phút chốc đã vặn bung hai chân y ra, khẩn cấp đem vật thể nóng rực xâm nhập vào trong cơ thể y.

Đột nhiên đau đớn như vậy làm cho Thiệu Đê Vĩ không tự giác nghĩ muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng Ám Dạ lại một tay hoàn trụ vòng eo nhỏ nhắn khiến y vẫn như cũ ngồi trên nguồn nhiệt thượng, một tay đỡ lấy xương chẩm của y, khiến cho đầu Đê Vĩ không thể tùy ý chuyển động, bởi vì Ám Dạ muốn nhìn thấy vẻ mặt say mê của vật nhỏ.

“Ngô..... Dạ..... Không cần.....” Thiệu Đê Vĩ phát ra âm thanh nức nở bất mãn.

Ám Dạ cúi đầu che lại thanh âm kháng nghị của vật nhỏ, song chương to lớn đưa xuống đỡ lấy thất lưng y, thoải mái ôm lấy thân hình nhỏ bé yếu ớt, đồng thời cũng đem dục vọng nóng rực của chính mình tiến thẳng vào cơ thể bên dưới.....

Thiệu Đê Vĩ toàn thân run rẩy đáp lại Ám Dạ nhiệt tình, nước suối ấm áp theo u huyết mà chảy vào trong cơ thể khiến y cảm thấy toàn thân cùng với hỏa đốt giống nhau.

“A..... Nóng quá.....”

“Vật nhỏ, trong cơ thể ngươi so với nước suối còn muốn nóng hơn, quả thực làm ta điên cuồng không thôi.” Ám Dạ ở bên tai Đê Vĩ thấp giọng lẩm bẩm.

Thiệu Đê Vĩ ôm chặt Ám Dạ, từ chỗ sâu thẳm trong cơ thể không ngừng trào ra khoái cảm vui thích khiến y nhận không được phát ra tiếng rên rỉ ngọt lịm.

Càng ngày chỗ bọn họ chặt chẽ kết hợp càng xuất hiện nhiều khoái cảm, quá nhiều khoái ý cùng lửa nóng thiêu đốt thân thể khiến Thiệu Đê Vĩ rốt cuộc không thể chịu đựng được, y nức nở cầu xin, đôi mắt phủ đầy sương mù hơi nước.

“A..... Dạ..... Đủ rồi..... Ta, ta chịu không nổi.....”

Nghe được thanh âm cầu xin thê lương bi ai của vật nhỏ, Ám Dạ không có dừng động tác, ngược lại càng thêm hưng phấn thẳng tiến mạnh mẽ vào cơ thể Đê Vĩ.

Thiệu Đê Vĩ trốn không được chỉ có thể theo bản năng mà ôm chặt vào cổ Ám Dạ, nhỏ giọng nức nở rên rỉ.

“A..... Từ bỏ..... Hảo thâm..... Nóng quá.....”

Trong miệng của y tuy rằng nói như vậy, nhưng thân thể lại vẫn không tự chủ được phối hợp với Ám Dạ, mỗi khi Ám Dạ rời khỏi rồi lại tái đâm sâu vào u huyết, Thiệu Đê Vĩ liền ức chế không được mà phát ra tiếng kêu mê người ngọt nị như mật đường.

“A..... Ân..... A.....” Thiệu Đê Vĩ vừa nắm chặt hai đầu vai Ám Dạ vừa vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh của chính mình.

Rốt cuộc trong cơn mê muội hết sức y đã đạt tới cao trào, nhưng bởi vì khoái cảm quá độ mãnh liệt cùng nhiệt khí quá cao của ôn tuyền mà Đê Vĩ dần dần thiếp đi.....

Tại lúc Thiệu Đê Vĩ sắp lâm vào hôn mê, bên tai y truyền đến tiếng gầm nhẹ thỏa mãn của Ám Dạ, thanh âm lúc hân cao trào.

10. Chương 10

Lúc Thiệu Đê Vĩ tỉnh lại thì là giữa trưa ngày hôm sau, mà Âm Dạ từ lâu đã không thấy bóng người.

Y chậm rãi ngồi dậy, khiến cho cái chăn đang bao trùm trên người theo đó mà trượt xuống thất lưng, Đê Vĩ lúc này mới phát hiện cơ thể mình bên trong chăn không có một mảnh vải che chắn, nhất thời hai gò má đỏ bừng.

Đê Vĩ nhanh chóng đem chăn quấn quanh bao lấy thân thể mình, sau đó liền xuống giường muốn tìm quần áo, trong lòng không khỏi nghi hoặc, vì sao cơ thể lại trần truồng như vậy, bình thường khi ngủ y có mặc áo ngủ a!

Đương khi Thiệu Đê Vĩ kéo chăn ngó đông ngó tây tìm quần áo thì, bởi vì quá mức chuyên chú, cho nên một chút cũng không chú ý tới Âm Dạ đã đứng cạnh cửa từ lúc nào, đôi ngân mâu tràn đầy yêu thương dung túng ngóng nhìn tiểu thân ảnh bận rộn kia.....

Cái chăn quá dài vì bị Thiệu Đê Vĩ đi tới đi lui mà lộn xộn thành một đống dưới sàn nhà, mà lúc này Đê Vĩ đang vội nên căn bản không có chú ý tới nguy cơ dưới chân, lảo đảo một cái, y liền vấp phải chăn mà ngã chúi về phía trước, mắt thấy môi sắp hôn lên mặt đất, Đê Vĩ bất đắc dĩ nhắm lại hai tròng mắt chờ đợi đau đớn ập đến.

Chính là còn không kịp nằm đo đất, thân mình nho nhỏ của Đê Vĩ đã bị ôm chặt tiến vào một khối ngực cứng rắn.

Không nghĩ tới sẽ thoát khỏi cổ đau đớn kia, mà hai má lại dán trên vách đá ấm áp, Thiệu Đê Vĩ không rõ cho nên liền hé mở hai mắt đang nhắm chặt của mình.

“Vật nhỏ, ngươi có bị thương hay không?”

Bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp của Âm Dạ, Thiệu Đê Vĩ không khỏi nghech mắt lên, trong đầu vẫn là một mảnh hỗn độn nhìn Âm Dạ.

Nhất thời, oanh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phủ đầy rặng mây đỏ.....

Y nhớ tới chính mình vì sao lại trần như nhộng vậy, y cũng đã nhớ rất rõ rằng ngày hôm qua mình cùng Âm Dạ nhiệt tình như hỏa ra sao.

Nhìn đến hai gò má đỏ hồng của Đê Vĩ, Âm Dạ không khó để biết tiểu tử trong lòng hẳn đang nghĩ đến cái gì, hẳn cúi đầu đùa nghịch cái miệng nhỏ bên dưới, ôn nhu hỏi:

“Vật nhỏ, ngươi suy nghĩ cái gì, như thế nào mặt lại hồng vậy?”

“A..... Ngươi..... Ngươi không cần dựa vào ta thế này.”

Nói xong, Thiệu Đê Vĩ liền một phen đẩy Âm Dạ ra, cơ mà bởi vì dùng sức quá mạnh, khiến cho thân thể y đột nhiên bật ngửa ra đằng sau, thiếu chút nữa đã đập đầu xuống đất.

May mắn Đê Vĩ đúng lúc ấy bắt được vạt áo Âm Dạ mới khiến y tránh được một kiếp nạn, bắt quá sau đó y cũng phải trả giá đại giới.

Âm Dạ vốn định vươn tay trợ giúp, nhưng mà còn chưa kịp hành động, Thiệu Đê Vĩ đã chủ động leo lên người hắn, ngay cả ý nghĩ muốn phát huy bản sắc anh hùng đều không có cơ hội, bắt quá đổi lại chính là hắn được ném một điểm phúc khác.

“Xoạt” một tiếng, cái chăn đơn đang bao lấy người Thiệu Đê Vĩ không hề báo trước mà rơi tự do xuống dưới chân y, cuộn thành một vòng.

“A.....” Thiệu Đê Vĩ ý thức được chính mình cả người đang trần truồng, liền kích động khê kêu một tiếng, lập tức cúi thấp người nghĩ muốn nhặt cái chăn lên. Nhưng mà tay vừa mới đụng tới chăn..... cả người đã bị ôm lấy nhấc bổng lên giữa không trung.

“Oa.....” Thiệu Đê Vĩ thất thố hô lớn.

Y bất khả tư nghị tròng lớn ánh mắt, bàn tay nhỏ bé nhanh giữ chặt vật áo Ấm Dạ.

Khi chạm đến ánh mắt nóng như lửa của Ấm Dạ, Đê Vĩ không khỏi toàn thân phát run.

“Người..... Người muốn làm gì? Ta..... Người không thể cho ta xuống dưới được sao? Ta muốn mặc quần áo.”

Thiệu Đê Vĩ lắp bắp thật lợi hại, rất khó khăn mới có thể hoàn thành câu nói kia, bất quá y bị Ấm Dạ nhiệt tình nhìn chăm chú, liền ngưng ngừng mà cụp mi xuống.....

Ác! Đây bộ dáng thẹn thùng đáng yêu của vật nhỏ thật sự là chọc người yêu thương, khiến Ấm Dạ nhin không được lại muốn y.

Ấm Dạ hôn hôn môi Đê Vĩ, dục vọng trong khổ gian mãnh liệt hò hét suy nghĩ phải nhấm nháp thân hình mềm mại ngưng ngừng của bảo bối trong lòng ngực kia.

“Ta muốn người!”

Sau khi Ấm Dạ ở bên tai Thiệu Đê Vĩ nói ra khát vọng chính mình, hần lập tức đưa y phóng tới giường lớn, Đê Vĩ còn không kịp phát ra tiếng kháng nghị thì y đã bị thân thể to lớn của Ấm Dạ áp lên trên người.

“Người..... Không thể..... Tối hôm qua.....”

“Tối hôm qua thế nào?” Ấm Dạ xấu xa hỏi lại Thiệu Đê Vĩ khi y dùng tay che gương mặt đỏ hồng của mình.

“Người.....” Thiệu Đê Vĩ xấu hổ đến nghẹn lời.

“Ta như thế nào, ân?” Ấm Dạ tiếp tục trêu đùa y, hần cảm thấy việc gây khó dễ cho tiểu tử trong lòng kia thật sự là một chuyện thú vị.

Thiệu Đê Vĩ không biết phải mở miệng như thế nào, gấp đến độ phát khóc.

Nhìn đến Thiệu Đê Vĩ hốc mắt phiem hồng, Ấm Dạ lúc này mới thôi trêu chọc y. Hần hôn đuôi lông mày vật nhỏ, sau đó lập tức đối thân thể mê người làm hần cuồng si dưới thân triển khai tấn công.

Ấm Dạ không chút khách khí ôm trụ lấy hạ thể Thiệu Đê Vĩ qua lại âu yếm, đồng thời cũng không quên trêu đùa bộ ngực vật nhỏ.

“A..... Không, không cần.....” Thiệu Đê Vĩ vừa kêu vừa đẩy đẩy cái đầu đang găm nhấm ngực mình ra.

Ấm Dạ một chút cũng không để ý đến sự phản đối của Thiệu Đê Vĩ, hần vẫn như cũ cố ý khiêu khích hai nụ hoa hồng nhạt trước ngực y.

“A..... Oa.....”

“Thoải mái không? Vật nhỏ.”

“Oa! Người..... Người không nên hỏi ta loại sự tình này!” Thiệu Đê Vĩ đỏ bừng mặt trốn tránh.

Bàn tay nhỏ bé của Đê Vĩ đặt ở trước ngực Ấm Dạ, ý thức được thứ đang đặt dưới bụng mình đã bắt đầu cứng lên, y càng thêm đỏ mặt thẹn thùng.

“Không phải..... Hôm qua mới..... Mới ‘cái kia’ sao? Như thế nào.....” Thiệu Đê Vĩ lẩm bẩm.

“Ai bảo người hấp dẫn ta!”

“Ta không có, nếu người không..... Ô.....”

Lời còn chưa nói xong đã bị Ấm Dạ hôn chặn miệng.

Chăm chú nhìn cái miệng nhỏ nhắn hé ra hợp lại, Ấm Dạ thật muốn nghe tiếng rên rỉ mê người phun ra từ cái miệng nhỏ hồng nhạt ấy.

Hần đem hai chân Thiệu Đê Vĩ tách ra, vùi đầu vào phúc gian y, bắt đầu hàm liếm dục vọng lửa nóng của y.

Thình lình xảy ra kích thích như vậy làm cho Đê Vĩ nhin không được ngậm nga ra tiếng:

“A..... Oa..... Ân..... A..... Không cần.....”

Đê Vĩ vốn nghĩ muốn đẩy Ám Dạ đang chôn ở giữa bắp đùi mình ra, nhưng bất đắc dĩ vì quá nhiều vui thích làm cho y chẳng còn chút lực nào, bàn tay muốn kháng cự, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực nắm vào lợn tóc màu lam của Ám Dạ.

“A..... Dạ.....”

Đầu lưỡi Ám Dạ càng lúc càng kịch liệt hút vào khiêu khích, Thiệu Đê Vĩ cũng càng lúc càng không thể chế trụ được tiếng kêu sung sướng của chính mình.

Đê Vĩ cảm thấy thân thể mình đã không còn khả năng khống chế, y khó lòng kìm nổi mà vịn vẹo vòng eo, không biết nên nói ra khát vọng của bản thân như thế nào, Đê Vĩ biết mình muốn nhiều hơn, muốn được Ám Dạ âu yếm, muốn Ám Dạ ở sâu bên trong mình đoạt lấy hết thảy.....

“Ồ.....”

Thiệu Đê Vĩ kêu lên một tiếng, sau đó ở trong miệng Ám Dạ phóng xuất ra thứ tình cảm ấm áp mãnh liệt.

Ám Dạ phiến tình vươn đầu lưỡi liếm sạch nhũ bạch cam mật bên môi hắn, ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm vào vật nhỏ đang mở hé mắt, hư nhuyễn há to mồm thở phì phò dưới thân mình.

Cánh tay cường tráng của Ám Dạ hoàn trụ vòng eo vật nhỏ, đem thân thể mềm nhũn của y ôm vào trong ngực.

“Làm..... Làm cái gì?” Thiệu Đê Vĩ kinh hoảng muốn đẩy khuôn ngực cường tráng trước mắt ra, nhưng như thế nào cũng không thể dùng lực.

Ám Dạ lại không cần tốn nhiều sức đã có thể đem thân mình gầy gò kia ôm ngồi trên đùi hắn.

“Ám Dạ..... Người.....”

Hắn sẽ không phải là muốn..... Thiệu Đê Vĩ cư nhiên trừng lớn mắt.

Đôi ngân mâu tràn ngập dục vọng của Ám Dạ đã cho y đáp án.

“Không..... Ta từ bỏ.....”

“Không thể không cần!”

Ám Dạ hoàn toàn không cho Thiệu Đê Vĩ có đường rút lui. Hắn đem hai chân y nâng lên quấn quanh thắt lưng mình, khéo léo nhấc tiểu mông nhỏ nhắm ngay vào thứ nóng rực đã dâng trào nãy giờ của hắn.....

Ám Dạ không để cho Đê Vĩ có thời gian sợ hãi, vật thể nóng rực cắm ngay lối vào của hoa cốc phía sau, mãnh liệt tiến thẳng trong u cốc chật hẹp.....

“A..... Ân.....” Vật thể nóng rực tốc hành tiến vào làm cho Thiệu Đê Vĩ nhịn không được ôm sát cổ Ám Dạ anh anh khóc lớn: “Đau..... Hảo thâm..... Hảo thâm..... A..... Không cần.....” Y vừa khóc vừa lắc đầu.

“Hừ..... Đợi lát nữa sẽ không đau.....”

Ám Dạ hôn hôn một chút lên trán vật nhỏ, sau đó liền giúp đỡ giữ chặt thắt lưng đã bắt đầu co rúm đứng lên của y.

“A..... Không cần..... A.....”

Ám Dạ vẫn không ngừng hướng chỗ sâu trong cơ thể Đê Vĩ va đập, dùng sức tiến lên, thật sâu đâm vào, nhọt nhọt rời khỏi, động tác tiến ra đâm vào đều mang theo sự cường thế mạnh mẽ.

Đê Vĩ trốn không được chỉ có thể ôm chặt lấy Ám Dạ, ở bên tai hắn thấp giọng thút thít rên rỉ.....

“A..... Dừng..... A.....”

“Vật nhỏ, gọi tên ta!” Ám Dạ bá đạo ra mệnh lệnh.

“A..... Dạ.....”

“Tốt lắm!” Ám Dạ đột nhiên hôn lên đôi môi hồng nhuận của Đê Vĩ, càng thêm mãnh liệt yêu y.

Thiệu Đê Vĩ vẫn lắc đầu, thế nhưng thân thể y thì đã không tự chủ được mà phối hợp với Ám Dạ, cái miệng nhỏ vì áp lực quá lớn mà khẽ nhếch lên không ngừng thở gấp.

“A..... Dạ.....” Khoái cảm dâng lên hạ xuống hết sức khiến cho ý thức của Đê Vĩ càng ngày càng mơ hồ.....

Dần dần, Đê Vĩ bị dục hỏa cuồng liệt nuốt chửng, nhịn không được từng trận khoái cảm mãnh liệt như thủy triều thổi quét qua, thời điểm Ám Dạ mạnh mẽ tiến vào một lần nữa, Thiệu Đê Vĩ đã cao giọng hô tên hắn.

“Dạ.....”

Tại cổ gian bay vụt ra mật dịch bạch trọc, đạt lên đến cực độ khoái cảm.

Đê Vĩ thuận thế tựa vào vai Ám Dạ, hỗn hển thở dốc.

Lập tức Ám Dạ ở bên trong cơ thể Thiệu Đê Vĩ phóng thích ra dòng chảy nóng bỏng.....

“Ngô..... Ân.....”

Vui thích lần thứ hai đánh úp về phía Đê Vĩ, y lại chỉ có thể suy yếu phát ra một tiếng than nhẹ, thân mình đơn bạc khẽ run rẩy.

Ám Dạ yêu thương hôn môi vật nhỏ, bàn tay to vẫn lưu luyến không rời da thịt trắng mịn của y.

Cánh hoa bị hôn đến sưng đỏ, đôi gò má hồng hồng, hai mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ vênh ra hấp khí, càng xem càng cảm thấy thật đáng yêu, Ám Dạ nhịn không được siết chặt cánh tay.

Thiệu Đê Vĩ khẽ mở hai tròng mắt đang phủ đầy sương mù, khó hiểu nhìn Ám Dạ.

Kia ánh mắt hồn nhiên của vật nhỏ khiến phần thân thể vẫn đang ở trong người Thiệu Đê Vĩ của Ám Dạ rục rịch động dậy, lần thứ hai trở nên cực nóng, biểu hiện mãnh liệt rằng vừa rồi hắn vẫn chưa thỏa mãn.....

Nhận thấy được biến hóa của Ám Dạ, Thiệu Đê Vĩ không thể tin trọn to mắt nhìn chăm chăm hắn.

Không thể nào! Mắc cỡ chết người! Mới..... Vừa mới..... Cư nhiên..... Lại.....

Thiệu Đê Vĩ làm bộ muốn từ trên đùi Ám Dạ đứng dậy, chính là thất lưng cùng hai chân vô lực lại như thể nào không nghe lời, thân mình uốn éo động dậy, cuối cùng thậm chí còn làm cho cái phần đang chôn sâu trong cơ thể y trở nên càng thêm nguy hiểm.

“Ác! Tiểu tử kia, đừng lộn xộn!”

Ám Dạ găm nhẹ vào tai Thiệu Đê Vĩ, phân thân nhạy cảm lại run rẩy đứng lên.

Ám Dạ vẫn đang ở trong cơ thể y, lại rõ ràng cảm nhận được vách tường chật hẹp trong phút chốc rất nhanh co rút lại, Ám Dạ nhịn không được găm nhẹ ra tiếng.

“Dạ..... Người.....” Thiệu Đê Vĩ phát ra một trận kinh suyễn.

Không kịp để y phản đối, Ám Dạ đã giữ chặt thất lưng y rồi bắt đầu chuyển động.....

Thiệu Đê Vĩ chỉ có thể lần thứ hai đắm chìm trong thứ cảm xúc chết người, cho đến khi ý thức của y trở nên mơ hồ.....

11. Chương 11

Ám Dạ vỗ về vật nhỏ đang ghé vào trong ngực hắn nặng nề ngủ, hắn biết mình thật sự khiến tiểu gia hỏa này mệt muốn chết rồi, hắn đã làm vô số lần, cho dù biết như thế có thể sẽ làm vật nhỏ không xuống giường được, nhưng mà Ám Dạ vẫn nhịn không được phải thương y, nhịn không được nghĩ muốn giữ lấy y.

Vật nhỏ kia tiểu thân mình tinh tế gầy yếu, không hiểu sao có thể khiến Âm Dạ điên cuồng đến thế. Tuy rằng đã có được vô số nữ nhân nhưng chưa kẻ nào làm hắn có cảm giác như vậy, bất quá hiện tại vật nhỏ đang vừa nằm úp sấp ngủ ở trên người hắn vừa phát ra âm thanh rên rỉ đáng yêu, lại có thể làm hắn tâm sinh thương tiếc đến không ngờ.

Âm Dạ cũng không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại còn yêu thương y hơn.

Âm Dạ kéo chăn bao trùm lên cơ thể trần trụi của hai người, tuy rằng hắn không sợ lạnh, nhưng mà vật nhỏ nằm bên không giống hắn, Âm Dạ không muốn để tiểu tình nhân của mình phải chịu đông lạnh mà sinh bệnh.

Hắn lưu luyến hôn môi bảo bối đang nằm ngủ say trên người mình, tuy rằng đã làm rất nhiều lần rồi, nhưng mà Âm Dạ vẫn như cũ không thể thỏa mãn dục vọng chính mình, hắn thêm muốn vật nhỏ này, giống như vĩnh viễn đều không đủ.....

Nhưng hắn cũng sợ sẽ làm một chết tiểu nương tử đáng yêu hồn nhiên này, nên bất đắc dĩ đành phải nhẫn nại, dù sao hắn so với bất cứ ai khác đều muốn quý trọng y hơn. (trong QT ghi là “tiểu vợ”, nhưng mà tớ để “tiểu nương tử” ~ nghe thuận tai hơn a ~:D)

“Vương, người hiện tại có rảnh không?” Thanh âm Viêm đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến.

“Chuyện gì chờ ta ra ngoài nói sau.”

“Vâng!”

Thiệu Đề Vĩ nằm úp sấp ngủ ở trong lòng ngực Âm Dạ, vì thanh âm của hắn mà bất mãn thoáng chớp mắt môi.

Âm Dạ vỗ về trấn an lưng Thiệu Đề Vĩ, một lúc sau, Đề Vĩ lại ngoan ngoãn chìm vào mộng đẹp.

Hắn đem Thiệu Đề Vĩ ôm đặt trên đệm chăn mềm mại, thay y đắp chăn xong, hắn lập tức rời đi. Cơ mà trước khi rời khỏi, Âm Dạ vẫn không quên hôn môi Đề Vĩ một cái. (cái anh này... T_T)

“Chuyện gì?”

“Vương, Mặc cùng Minh vương đã trở lại, hiện tại bọn họ đang ở trong Ma điện chờ ngài.”

“Xem ra việc điều tra của bọn họ rốt cục có đáp án.”

Âm Dạ liền nhanh chóng hướng Ma điện đi đến, Viêm thì theo sát phía sau hắn.

Vừa vào đại điện, Âm Dạ ngay lập tức nhìn thấy cảnh hôn nồng nhiệt của Mặc cùng Lỗ Tân Tư.

Lỗ Tân Tư đã thấy Âm Dạ và Viêm ngay khi bọn họ vừa tiến vào đại điện, hắn đối Âm Dạ trừng mắt nhìn, ý bảo bọn họ không cần quấy rầy.

Âm Dạ gọi lên một nụ cười gian tà, cũng không biểu thị công khai rằng hắn đã đến, chính là chỉ lảng lạng đứng cách bọn họ không xa xem trò hay.

Mà Viêm ở phía sau hắn, tự nhiên cũng không có quấy rầy thời gian thân mật của đôi tình nhân kia, ngược lại cũng giống Vương đứng xem trò hay.

“Ân..... Lỗ Tân Tư.....”

Vừa hôn xong, Mặc đã xui lơ vào trong ngực Lỗ Tân Tư, khi y đang cố bình ổn hơi thở của mình thì lúc này mới phát giác, đứng ở phía sau y là Ma vương trên mặt lộ vẻ tựa tiểu phi tiểu, còn có Viêm, trên mặt lộ vẻ đùa cợt tươi cười rõ ràng không chút nào che giấu.

Thoáng chốc, hai má trắng nõn của Mặc đỏ bừng lên.

“Lỗ Tân Tư”, y xấu hổ phát ra tiếng gầm nhẹ, giận dữ trừng mắt nhìn gương mặt tươi cười xấu xa của Minh vương.

“Mặc, bảo bối, người tái như vậy nhìn ta, ta sẽ hôn người lần nữa.”

Lỗ Tân Tư hoàn trụ vòng eo mảnh khảnh của Mặc, ở bên tai y tà tà nói.

“Người.....” Mặc vừa xấu hổ vừa tức đến không nói ra lời.

“Lỗ, chúc mừng ngươi, rốt cục thu phục.” Ám Dạ mỉm cười nhìn hai người bọn họ.

“Hắc, hắc! Ngày cũng nhờ ngươi cùng Viêm hỗ trợ, ta mới có thể nhanh như vậy rước được ‘mỹ nhân về!’”

Lỗ Tân Tư cũng không quản Mặc có nguyện ý hay không, bá đạo cúi xuống tại môi Mặc hôn thêm một phát nữa.

Lúc này đây, Mặc liền không thể nhịn được nữa, nhưng cũng không thể giãy ra cái ôm ấp của Lỗ Tân Tư, y liền hung hăng đá hất một cước.

Cái này tử, Lỗ Tân Tư đau đến không thể không buông Mặc ra. Hắn vừa ôm nơi bị đá vừa khóc thét lên.

“Bảo bối, ngươi nghĩ muốn mưu sát chồng a!”

Mặc không thềm để ý đến Lỗ Tân Tư, tức giận muốn xịt khói trên đầu, con mắt hung hăng liếc hắt một cái.

Mặc xoay người đối mặt với vị Ma vương đang tươi cười, y cẩn thận giấu đi một mặt đỏ ửng.

“Vương, ta đã điều tra ra phần tử phản động muốn ám sát ngài. Quả nhiên không ngoài sở liệu, thật là do Y Phát Lý bày ra.”

Nghe được lời nói của Mặc, khuôn mặt tươi cười của Ám Dạ ngay lập tức được thay bằng vẻ đông lạnh đáng sợ.

“Theo những gì chúng ta âm thầm điều tra được, thì Y Phát Lý cố ý sắp xếp nội phản loạn.”

“Có đồng lõa không?” Viêm hỏi Mặc.

“Trải qua hồi lâu điều tra như vậy cũng không phát hiện thấy hắn cùng với kẻ nào của Ma giới hoặc Dị giới có liên hệ, cho nên ta nghĩ kế hoạch ám sát Vương lần trước, có thể thật là do Y Phát Lý tự bày ra, chúng ta hẳn là đã xem nhẹ hắn.”

“Phải không? Có biết kế hoạch phản động lần này của hắn ra sao không?” Ám Dạ có chút dăm chiêu nhúu mày.

“Thực có lỗi, bởi vì Y Phát Lý làm việc quá mức chu đáo chặt chẽ, cho nên ta rất khó tìm được tin tức. Ta chỉ tra ra hắn sắp tới có mưu phản oán vị.”

“Oán vị?” Viêm có chút kinh ngạc nhìn Mặc.

“Đúng, oán vị! Ta nghĩ ý niệm này trong đầu hắn không phải hiện tại mới có, đã tâm rất rõ ràng, không phải sao?”

Lời nói của Mặc khiến Viêm nhúu mày.

“Ai nha! Sao phải nghiêm túc như vậy? Y Phát Lý bắt quá chỉ là cái tiểu vai diễn, các ngươi làm gì phải khẩn trương vậy chứ?”

Lỗ Tân Tư không biết khi nào đã tới ôm thắt lưng Mặc, cầm đặt trên bờ vai y, khó hiểu hỏi.

“Tuy rằng chúng ta nói hắn vô dụng, nhưng sự thật không phải như thế. Tài trí và ma lực của hắn, tuy rằng không bằng Vương, nhưng mà ở Ma giới này muốn tìm người chống lại được hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

“Bảo bối, nói trọng điểm!”

“Y Phát Lý chính là Ma giới đệ nhị cường giả, hắn xuất hiện so với Vương còn sớm hơn một ngàn năm, nhưng sau khi Vương thành công thống ngự Ma giới, hắn cũng không phục tùng Vương, ngược lại cùng Vương đối địch! Cho đến lúc bị Vương đả bại, hắn mới mai danh ẩn tích, bất quá cũng bắt đầu từ sau khi hắn biến mất, Vương liền thường xuyên bị thích khách ám sát.”

“Ác! Nói cách khác, hắn cũng muốn làm Ma giới bá vương sao?”

Mặc gật gật đầu, sau đó mới phát giác chính mình đã bị Lỗ Tân Tư ôm vào trong ngực.

“Người rót cuộc phải ôm ta tới khi nào?” Mặc gỡ bàn tay đang đặt trên người mình ra, nhưng mà lập tức đôi tay rắn chắc kia lại tự động ôm chặt thắt lưng y.

“Người.....” Mặc đang muốn phản đối thì.....

“Mặc, không cần để ý! Chúng ta cũng không để ý! Có phải hay không, Viêm?”

“Đúng vậy, Vương!”

Mặc ngậy người nhìn Ám Dạ, y không thể tin được, Vương lãnh khốc vô tình của y sẽ nói ra những lời như vậy sao.

“Đúng đây! Vương cùng bạn tốt của người đã không để ý, người còn ngại ngần cái gì.”

Mặc kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền thấy Viêm vẻ mặt tươi cười đáng giận, còn có Vương đang tà tà mỉm cười, y đỏ mặt, giận dữ liếc Lỗ Tân Tư một cái, sau đó cũng chỉ có thể để hân tùy ý ôm mình.

“Sốt ruột cũng không làm nên chuyện.” Lời nói của Ám Dạ nghĩa là việc này vô nhu thảo luận.

“Chính là, Vương.....”

“Mặc, có nghe qua câu ‘binh đến đem chấn, thủy đến thổ yêm’ chưa?” Ám Dạ nhíu mày nhìn Mặc.

“Làm việc không thể nóng vội, chúng ta chỉ cần chuẩn bị cho tốt, chờ hân tự sa bẫy là được.”

Nghe xong lời nói của Ám Dạ, Mặc cũng không nói thêm cái gì nữa.

“Dạ, nghe Viêm nói người đã đem nam hài nọ mang về Ma giới, có thể nào người thật sự đối y.....”

“Y không còn là nhân loại, y đã trở thành con dân Ma giới chính gốc.”

Nói đến Thiệu Đề Vĩ, sắc mặt nguyên bản đông lạnh của Ám Dạ trong nháy mắt đã trở nên tràn ngập triu mến cùng nhu hòa.

“Sách..... Sách..... Ma vương của chúng ta rốt cục cũng rơi vào vòng tình rồi a!” Lỗ Tân Tư cao hứng huyết sáo.

Ám Dạ cũng không phản bác, chính là mặt còn mang theo một nụ cười.

“Vương, thật vậy chăng?”

Mặc không biết trong lúc y vắng mặt rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, bất quá bỏ qua xem kịch vui như vậy khiến Mặc có chút không cam lòng, y xoay người thoát khỏi cái ôm của Lỗ Tân Tư, một phen túm lấy bằng hữu tốt của y —— Viêm!

“Vương, ta cùng Viêm có việc thương lượng, xin phép cho chúng ta cáo lui trước.”

Mặc cũng không chờ Vương trả lời, liền lôi kéo Viêm hướng ngoài đại điện chạy mất, hoàn toàn không để ý đến hình tượng điềm đạm vốn có, bởi vì y thật sự rất tò mò.

Nhìn thấy bọn họ chạy mất hút, Ám Dạ mới xoay người đối mặt Lỗ Tân Tư.

“Ai! Ta phái quân sư đi theo người ‘làm việc’ không bao lâu, thế nhưng đã bị người cải tạo thành cái loại này rồi.”

Ám Dạ như cảm thán mà nói vậy, kỳ thật miệng hân vẫn lộ ra ý cười.

“Dạ, người nói thế là có ý gì?”

“Thấy bộ dáng các người như vậy, giống như là đã tiến hành thật sự thuận lợi!”

“Này đều nhờ phúc của người, bằng không ta nghĩ muốn bắt được mỹ nhân về, có thể còn phải mất một đoạn thời gian nữa. Tạ ơn huynh đệ!” Lỗ Tân Tư lấy khuỷu tay huých nhẹ ngực Ám Dạ, như là biểu đạt tạ ý.

“Không cần khách khí!”

“Như thế nào không thấy tiểu tử kia?” Lỗ Tân Tư đột nhiên nhớ tới, từ lúc bọn họ xuất hiện cùng Âm Dạ đến giờ, hắn vẫn không có thấy người đầu cả.

“Y một muốn chết rồi, bây giờ còn đang ngủ.”

Âm Dạ chậm rãi trả lời vấn đề của Lỗ Tân Tư, thuận tiện cũng cấp chính mình tìm một vị trí ngồi xuống.

Một muốn chết rồi? Hắn có hay không nghe lầm a.

“Huynh đệ, người nói tiểu gia hỏa kia như thế nào kia?” Lỗ Tân Tư hỏi lại một lần.

“Ta nói y một muốn chết rồi, đang nghỉ ngơi.”

“Hừ! Huynh đệ, động tác của người thật đúng là mau lẹ!” Lỗ Tân Tư đùa cợt Âm Dạ, nguyên bản muốn xem khuôn mặt lạnh lùng của huynh đệ hắn có hay không đỏ lên, không nghĩ tới ngược lại còn bị Âm Dạ hỏi một câu.

“Như thế nào? Lỗ, người khó khăn lắm mới có thể đem mỹ nhân về, lại còn chưa dụ y lên giường của người sao?” (T___T)

“Này..... Đương nhiên là không có!”

“Vì cái gì còn không có?” Âm Dạ khó hiểu nhìn Lỗ Tân Tư đang có chút nản lòng.

Từ trước đến nay Minh giới vua nổi tiếng là kẻ “động tác mau”, lần này sao lại quá thành thật như vậy, còn chưa đem Mặc cấp “ăn” nữa.

“Ta cũng muốn a! Chính là Mặc vẫn không chịu cho ta, hơn nữa ta không muốn bắt buộc y.”

Lỗ Tân Tư sờ sờ tóc của mình, sau đó chân thành nhìn Âm Dạ.

“Ta quý trọng Mặc, ta không nghĩ làm cho y có một tia thương tổn.”

“Tốt lắm, đây mới là hảo huynh đệ của ta, cũng không uống phí ta đem Mặc giao phó cho người!”

Lỗ Tân Tư không cho rằng Âm Dạ đang an ủi hắn, ngược lại cảm thấy nụ cười trên mặt Âm Dạ phi thường ngứa mắt.

“Dạ, người có biết hay không nụ cười của người vô cùng chói mắt?”

Lỗ Tân Tư có chút khó chịu khi nhìn thấy Âm Dạ càng thêm mở rộng nụ cười.

“Mặt của ta cũng không dễ dụ giống với ngực tiểu tử kia, làm ta nhấn đến thiên tân vạn khổ! Người thì tốt lắm, tiểu tử kia vừa nhìn bộ dáng đã biết là ngây thơ dễ dụ, đương nhiên khiến người dễ dàng ‘ăn’ sống nuốt tươi!”

Đối với lời phê bình kín đáo của Lỗ Tân Tư, Âm Dạ không giận mà chỉ cười.

“Lỗ, người đây là ghen tị sao? Kỳ thật muốn khiến Mặc ngoan ngoãn để cho người ăn cũng không phải việc khó.”

Lời nói của Âm Dạ làm cho hai mắt Lỗ Tân Tư nhất thời bừng sáng.

“Cái gì biện pháp? Mau nói cho ta biết!”

Lỗ Tân Tư chính là bị tình nhân cá tính xảo quyết lại hay xấu hổ khiến cho dục hỏa đốt người mà không làm gì được, cho nên nếu không có biện pháp giúp hắn đưa tình nhân xảo quyết này lộn trên giường, hắn thực sợ chính mình sẽ giống một con dã thú nổi cơn điên, nhịn không được điên cuồng chiếm lấy thân mình Mặc.....

“Huynh đệ chúng ta lâu rồi không có cùng một chỗ hảo hảo uống rượu, chi bằng bây giờ cùng đi uống một ly.....”

Âm Dạ cố ý dùng lý do đó để trêu tức Lỗ Tân Tư, nhìn thấy bộ dáng khổ sở vì tình của bạn tốt, thật sự làm Âm Dạ cảm thấy rất thú vị.

“Âm Dạ, người rốt cuộc có nói hay không?”

Lỗ Tân Tư cuối cùng không thể nhẫn nại thêm nữa, hấn đối với gương mặt tràn đầy hứng thú của Âm Dạ thấp giọng cảnh cáo.

Bất quá, Âm Dạ cũng không để ý tới Lỗ Tân Tư, hấn đứng dậy hướng ngoài Ma điện tiến thẳng, vừa đi vừa sang sảng cười lớn.

Lỗ Tân Tư đuổi sát ở phía sau Âm Dạ, tuy rằng hấn đối tiếng cười của Âm Dạ hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng dù sao người có việc cầu chính là hấn, không nên phát hỏa. Bất quá, hấn cũng không phải một chính nhân quân tử không biết mang thù.....

Hừ! Tục ngữ nói: “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!”

Đừng để hấn có cơ hội, bằng không thù này không báo, hấn nhất định sẽ không kêu —— Lỗ Tân Tư!

12. Chương 12

Thiệu Đê Vĩ cúi đầu, một chút cũng không chú ý tới thân ảnh đang hướng về phía y, cứ như vậy mà đâm vào người đó.

Đê Vĩ xoa xoa cái mũi bị đau, vội không ngừng ngẩng đầu giải thích.

“Thực xin lỗi, thật phi thường có lỗi, người có bị sao hay không?”

Ánh mắt Thiệu Đê Vĩ nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ phiêu dật mà trước giờ y chưa từng xem qua, khuôn mặt tuấn tú khiến Đê Vĩ nhất thời choáng váng, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn nam tử trước mặt.

Cho đến khi nam tử đó phát ra tiếng cười, Thiệu Đê Vĩ mới phát giác chính mình thật thất thố, hai gò má y chợt đỏ bừng.

“Đối..... Thực xin lỗi, ta không phải cố ý nhìn chằm chằm người, chính là người bộ dạng thật đẹp mắt, cho nên ta nhìn không được xem mê mẩn..... Cho nên..... Này..... Nên nói thế nào đây?”

Thiệu Đê Vĩ không biết giải thích làm sao, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng theo đó đỏ lên.

“Cáp! Cáp! Người thật thú vị, khó trách Vương thích người như vậy! Người không cần giải thích, ta hiểu.”

Mặc biết rất rõ rằng lần đầu tiên nhìn thấy mình rất hiếm người không bị vẻ ngoài của y mê hoặc hấp dẫn. Dung mạo như vậy cũng thay Mặc mang đến không ít phiền toái.

“Ác! Cảm ơn!” Thiệu Đê Vĩ cảm kích thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ nhẹ lên ngực mình.

Mặc nhìn thấy động tác hồn nhiên của Thiệu Đê Vĩ, cảm thấy được nam hài trước mắt thật sự là đáng yêu, y không tự chủ được liền vươn tay xoa xoa mái tóc nâu của Đê Vĩ.

“Tiểu tử kia, người tên là gì?”

“Ta gọi là Thiệu Đê Vĩ, người có thể gọi ta là A vĩ, bằng hữu của ta đều gọi ta như vậy..... Ách, tiên sinh, ta hình như chưa từng gặp qua người, có thể mạo muội thỉnh giáo tên của người không?”

Thiệu Đê Vĩ giương đôi mắt trong suốt thủy lượng lên, lễ phép nhìn chăm chú Mặc.

Cáp! Tiểu gia hỏa này thật sự quá đáng yêu!

Mạo muội? Mặc không nghĩ tới danh từ người xưa chuyên dụng từ tám trăm năm trước, thế nhưng lại từ trong miệng tiểu tử chưa đến hai mươi kia nói ra, y nhìn không được phì cười ra tiếng.

Thiệu Đê Vĩ bụng đầy nghi vấn nhìn Mặc đang cười không ngừng, Đê Vĩ không rõ chính mình bất quá chỉ hỏi tên thôi làm sao lại khiến nam tử đó cười to như vậy?

“Xin hỏi.....”

Toàn bộ những lời Thiệu Đê Vĩ muốn nói đều biến mất ở trong ngực Mặc.

“Ân.....” Bị ôm thình lình khiến Thiệu Đê Vĩ kinh hách sợ hãi.

“Ác! Người thật sự đáng yêu, làm cho ta nhịn không được muốn yêu thương người, khi dễ người!”

Mặc ôm chặt Thiệu Đê Vĩ, cũng không để ý người trong lòng phản đối, Mặc xoa xoa đầu Đê Vĩ như là đang đùa bỡn búp bê bình thường, lập tức sờ sờ thất lưng Đê Vĩ, rồi lại lập tức nắn nắn cánh tay mềm mại..... thường thức không ngừng.

Ngay tại khi Thiệu Đê Vĩ ngốc lảng còn chưa kịp thích ứng với hành động của nam tử tuần tú trước mắt này thì, y đã rơi vào một vòng tay quen thuộc.

Ám Dạ nguyên tưởng rằng Thiệu Đê Vĩ sẽ mệt mỏi mà ngủ cả ngày, không nghĩ rằng sau khi hấn bị Viêm gọi ra ngoài không lâu, vật nhỏ liền tỉnh.

Cho nên khi Ám Dạ trở lại Tật Hồn Cung, nhìn thấy bảo bối không có ở trên giường, hấn liền lập tức tìm kiếm y.

Mà khi hấn tìm được Đê Vĩ, lại thấy ngay được một màn này khiến hấn bật cười.

“Dạ!” Nhận ra người đang ôm mình là ai, Thiệu Đê Vĩ vui sướng gọi tên hấn.

Ám Dạ cúi đầu hôn trán Thiệu Đê Vĩ.

“Vật nhỏ, đây là Mặc!”

“Nhĩ hảo, Mặc tiên sinh!” Thiệu Đê Vĩ phi thường lễ phép chào hỏi Mặc.

“Cứ gọi ta là Mặc, A Vĩ.”

Mặc trong lòng thật sự rất thích Thiệu Đê Vĩ cho nên không tự chủ được nghĩ muốn bính bính y, càng muốn hôn nhẹ Đê Vĩ.

Khi Mặc đang muốn cúi đầu hôn Thiệu Đê Vĩ thì trong phút chốc đã bị kéo vào trong một ***g ngực cứng rắn.

Mà Thiệu Đê Vĩ lại bị Ám Dạ ôm nhảy tới cách xa hai thước.

“Bảo bối, người thay lòng đổi dạ sao?” Lỗ Tân Tư đáng thương hề hề hỏi Mặc.

“Thần kinh!” Mặc cười nhạt đẩy Lỗ Tân Tư ra.

Nhưng mặc kệ có chống đẩy như thế nào, Mặc vẫn như cũ không thể giãy ra vòng tay của Lỗ Tân Tư.

“Buông, Lỗ!”

“Không được!”

“Thật sự không được?” Trong giọng nói của Mặc thể hiện rõ ràng, nếu Lỗ Tân Tư mà không buông y ra, y nhất định sẽ cho hấn biết tay.

“Thật sự không được! Muốn ta buông ra người thì người phải thành thật nói cho ta biết, người là không phải đối tiểu tử kia có ý tứ chứ?” Lỗ Tân Tư xấu xa ôm Mặc cọ xát.

“Ân.....” Mặc nhìn thật sâu vào Thiệu Đê Vĩ đang rúc ở trong ***g ngực Ám Dạ, nói: “Ta là đối y có ý tứ!”

Lời nói của Mặc lập tức khiến ba người có chút giật mình.

Có ý tứ là cái gì ý tứ a? Thiệu Đê Vĩ khó hiểu nghiêng đầu suy nghĩ.

Mà đôi mắt màu bạc của Ám Dạ lại loé lên một tia quang mang khiến người khác khó hiểu.

Lỗ Tân Tư rống lên: “Mặc, bảo bối! Người như thế nào lại để ý đến lão bà của Dạ? Người có hay không nghe qua vợ của bằng hữu thì không thể động vào, huống chi người còn có ta kia! Chẳng lẽ người nghĩ muốn..... Nghĩ muốn vứt bỏ ta?” Hấn giống như ai oán chớp chớp mắt.

“Ngu ngốc!” Mặc đảo cặp mắt trắng dã mẫn. Nhưng khóe miệng y lại lộ ra một ý cười kín đáo.

Ngay tại khi bọn họ đang nhốn nháo hết sức như vậy, Ám Dạ đã lén lút ôm Thiệu Đê Vĩ lên đi từ lúc nào rồi.

Sau khi âm thầm quan sát, Mặc rõ ràng thấy được loại biểu tình thất vọng trên khuôn mặt anh tuấn tà mỹ của Lỗ Tân Tư.

“Lỗ, người này ngu ngốc!”

“Ồ..... Người mắng ta, người thật sự như vậy thích tiểu tử kia sao?”

“Ngu ngốc, ta chỉ là cảm thấy y thực đáng yêu, đang muốn cùng y hảo hảo trò chuyện thì người xuất hiện phá đám làm mất vui!” Mặc bất mãn dậm dậm vào ngực Lỗ Tân Tư.

“Ta..... Ta không biết! Người đại nhân đừng chấp tiểu nhân, tha thứ ta được không?”

Lỗ Tân Tư tha thiết cầu xin.

Mặc không thèm nhìn hắn mà quay đầu sang hướng khác.

“Thật sự không tha thứ ta?”

Mặc vẫn như cũ không thèm để ý Lỗ Tân Tư.

“Hảo!” Lỗ Tân Tư liền đưa tay ôm lấy Mặc “Người không để ý tới ta, chúng ta liền trở về phòng hảo hảo nói chuyện, thẳng đến khi người để ý ta mới thôi.”

“Người..... Lỗ Tân Tư..... Người này ngu ngốc, nhanh phóng ta xuống dưới.....”

Mặc bối rối ở trong ngực Lỗ Tân Tư giãy dụa, nhưng mà một chút hiệu quả cũng không có, bởi vì đối với Mặc việc tránh né cái ôm của Lỗ Tân Tư dường như chưa bao giờ thành công, một tia tác dụng cũng không có.

Điều duy nhất có tác dụng đối Lỗ Tân Tư, có thể là tiếng kêu gào tức giận đinh tai nhức óc liên tục của Mặc bên tai hắn đi!

Một hồi đến giường, Thiệu Đê Vĩ liền bị Ám Dạ ôm ngồi ở trên đùi hắn.

“Vật nhỏ, không mệt sao?” Ngón tay Ám Dạ vỗ nhẹ hai má tái nhợt của Thiệu Đê Vĩ, ôn nhu hỏi.

“Ta..... Ân, hơi mệt chút.” Thiệu Đê Vĩ thành thực gật gật đầu.

“Một khi đã như vậy, kia vì cái gì không ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi? Hay là buổi sáng nay vận động kịch liệt như vậy, đối với thể lực của người mà nói cũng không có nhiều ảnh hưởng? Ta đây hiện tại lại có thể “cùng” người được chứ?”

Đôi ngân mâu của Ám Dạ lộ ra một tia trên cột, nhưng mà đang ôm ấp thế này, lại đối mặt với bảo bối mình yêu, cho dù hắn có là kẻ tự chủ siêu cường đi chăng nữa, vẫn khó tránh khỏi một chút nóng người thật sự.

Thiệu Đê Vĩ lúc này mới sáng tỏ lời nói của Ám Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt trong phút chốc đỏ bừng lên, y thẹn thùng không dám nhìn Ám Dạ.

“Tiểu tử ngốc, ta là nói giỡn thôi.” Ám Dạ yêu thương hôn nhẹ mi mắt Thiệu Đê Vĩ, nhẹ giọng cười.

Trong ngực truyền đến chấn động, còn có tiếng nói gợi cảm vang lên bên tai khiến Thiệu Đê Vĩ kim lòng không đậu ngẩng đầu si ngốc nhìn khuôn mặt tuấn tà của Ám Dạ.

“Vật nhỏ, người đây là đang hấp dẫn ta sao?” Thanh âm khàn khàn của Ám Dạ ở bên tai Thiệu Đê Vĩ lửa nóng hổi, Đê Vĩ lúc này mới giật mình chuyển tầm mắt.

“Ta có thể coi như vừa rồi người đảo mắt mời gọi ta không?”

Ám Dạ cũng không chờ bảo bối đáng yêu trên đùi mình đáp lại, hắn đã bá đạo hôn lên cánh hoa hồng nhạt hơi run run của Thiệu Đê Vĩ.

Đầu lưỡi Ấm Dạ điên cuồng đoạt lấy mật ngọt trong miệng Đê Vĩ.

Môi vật nhỏ làm hấn say mê!

Ấm Dạ một ... mà không ... Tái, tái ba lần đoạt hô hấp của Thiệu Đê Vĩ, hôn thật sâu, đầu lưỡi linh hoạt cuồng bạo nhưng cũng rất ôn nhu tước đi thần trí cùng khí lực của Đê Vĩ.....

“Ân..... Ngô.....”

Một tiếng than nhẹ từ nơi môi cùng môi đang quần vào nhau bật ra, tiếng rên rỉ yêu kiều kia là từ nơi yết hầu nẩy lên, cứ như vậy thật ngọt ngào, tràn ngập hấp dẫn.

“Có cảm giác không? Muốn ta sao?”

Nụ cười của Ấm Dạ vừa tà ác vừa hoặch nhân, bất quá tiếng nói trầm thấp của hấn lại có một áp lực vô hình khiến cho người khác không thể cãi lại.

Đôi môi hấn dán tại cái cổ mảnh khảnh của Thiệu Đê Vĩ, ôn nhu khằng cấn, hơi thở nóng hổi lướt qua vành tai mẫn cảm của Thiệu Đê Vĩ, kỹ xảo thuần thực thành công trong việc khơi gợi dụ dỗ khát vọng của Thiệu Đê Vĩ trong từng dây thần kinh, mạch máu....

“Nga..... Ta không phải..... Ta không phải ý tứ này, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.....” Thiệu Đê Vĩ thở hổn hển ở trong vòng tay Ấm Dạ, e dè thấp giọng lên tiếng.

“Vật nhỏ, người có yêu ta không?”

Ấm Dạ đột nhiên hỏi vậy khiến Thiệu Đê Vĩ nhất thời không biết phải đáp lại như thế nào.

“Cái gì?” Đê Vĩ ngơ ngác hỏi.

“Người có yêu ta không?” Lần này, khuôn mặt Ấm Dạ hoàn toàn nghiêm túc.

“Ta..... Thích người!” Thiệu Đê Vĩ xấu hổ nói.

“Ta hỏi người có yêu ta không? Ta biết người thích ta!”

Yêu cùng thích chính là kém một mẩu lớn! Chỉ có thích thôi tuyệt không thể thỏa mãn Ấm Dạ, không xác định rõ tâm của vật nhỏ.

Hấn muốn nghe bảo bối trong lòng đối hấn nói “Ta yêu người”, ý niệm này đã ở trong đầu Ấm Dạ từ khi hấn nhận ra mình yêu vật nhỏ này rồi, một khắc cũng không thôi nghĩ, cái ý niệm đó lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu hấn.

“Ta..... Ta không biết!” Thiệu Đê Vĩ thành thật nhìn chăm chú Ấm Dạ mà trả lời.

Đê Vĩ không biết yêu cùng thích rốt cuộc có cái gì khác biệt, bất quá y thực sự rất thích Ấm Dạ, Đê Vĩ nghĩ có thể ngay từ lúc ban đầu gặp nhau bên trong ngõ nhỏ chật hẹp kia, y đã thích nam tử vĩ ngạn trước mặt mất rồi.

Ấm Dạ cúi đầu nhìn tiểu tình nhân làm hấn say mê cực điểm, hấn biết tình cảm là không thể miễn cưỡng, nhưng mà Ấm Dạ vẫn thực mong chờ có thể nghe lời yêu thương từ trong miệng vật nhỏ nói ra.

Nhìn vẻ mặt mất mát của Ấm Dạ, tâm Thiệu Đê Vĩ nhất thời trở nên căng thẳng.

“Thực xin lỗi!” Thiệu Đê Vĩ đưa tay xoa xoa khuôn mặt anh tuấn của Ấm Dạ, “Ta không rõ lắm thích cùng yêu có gì bất đồng, nhưng mà ta biết ta thật sự thích, thực thích người. Thích đến nỗi mỗi khi ta nghĩ đến người, lòng nhịn không được lại bắt đầu cồn cào. Người nếu ... không ... ở bên ta, ta sẽ cảm thấy thực tịch mịch, thực bất lực. Cho nên khi ta tỉnh lại không nhìn thấy người, ta sẽ bối rối chạy đi chung quanh tìm người..... Cho nên.....”

Bộ dáng muốn nói lại thôi của Thiệu Đê Vĩ làm Ấm Dạ phải mỉm cười thúc giục “Cho nên cái gì?”

Lời nói tiếp theo của Thiệu Đê Vĩ, thực sự khiến Ấm Dạ mừng như điên!

“Ách..... Cho nên ta nghĩ ta là thật sự không thể ly khai người.”

Ám Dạ liền một tay ôm chặt Thiệu Đề Vĩ vào trong lòng.

Này tiểu ngu ngốc, lời nói của y hết thấy đều chứng minh rằng y yêu Ám Dạ, chính là tiểu tử đơn thuần này lại không nghĩ ra đó gọi là “yêu”, còn lồi thoi một hồi lâu, nói nhiều như vậy chọc người yêu thương thất vọng. Ám Dạ không khỏi càng muốn thêm quý trọng Đề Vĩ, hoàn toàn có được Đề Vĩ!

“Không thể ly khai ta? Dùng hành động của người chứng minh người thật sự không thể ly khai ta đi!” Ám Dạ cúi đầu xuống, thấp giọng dụ dỗ.

Thiệu Đề Vĩ giống như đã bị mê hoặc, ôn thuận vòng tay hoàn trụ cổ Ám Dạ, không ngần ngại hôn lên đôi môi phía trước mặt.

“Như vậy có thể chứng minh rồi đi!” Thiệu Đề Vĩ ngượng ngùng hỏi Ám Dạ.

“Người nói xem?” Ám Dạ đem Thiệu Đề Vĩ nằm lên giường, lập tức hướng thân thể y cuồng loạn thưởng thức.

Tình cảm mãnh liệt như gió lốc nhanh chóng bao phủ hai người, hoan ái cuồng nhiệt, Thiệu Đề Vĩ cũng chỉ có thể thành thực với bản thân mà chìm vào trong sự yêu thương vô chừng mực của Ám Dạ.....

Tại thời điểm cao trào mãnh liệt, Thiệu Đề Vĩ vô lực thấp giọng gọi tên Ám Dạ, sau đó ý thức lập tức mơ hồ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.....

Yêu thương âu yếm bảo bối đáng yêu đang nằm úp sấp trong lòng mình, nghe tiếng hít thở đều đều của y, hưởng thụ nhiệt độ cơ thể man mát mang đến cho mình một cảm giác mới mẻ, này đều là những chuyện Ám Dạ chưa từng làm. Bởi vì trước đây hắn chưa gặp được người trong định mệnh của mình, hắn từng có hoan ái, bất quá đó chỉ là vì nhu cầu sinh lý mà thôi.

Hắn chưa bao giờ biết, nguyên lai việc cảm thụ nhiệt độ cơ thể của tình nhân có thể khiến kẻ khác say mê như vậy.

Ám Dạ sẽ tuyệt đối không buông tay! Bởi vì hắn đã biết bảo bối cũng đồng dạng yêu hắn!

Ám Dạ thâm trầm nhìn Thiệu Đề Vĩ ngủ say sưa, không khỏi lộ ra biểu tình bất mãn. Hắn thật sự muốn đem tiểu gia hỏa này cấp một muốn chết rồi. Ai bảo y nói ra những lời chọc người yêu thương đến vậy, làm cho hắn thoáng chốc không khống chế được dục vọng điên cuồng, mà tùy ý để dục vọng hung mãnh của mình làm chủ tất cả, để rồi sau đó cuồng loạn chiếm lấy Đề Vĩ.....

Thẳng đến khi tiểu tử kia nức nở khóc nói không cần, Ám Dạ vẫn như cũ không thể khắc chế dục vọng mãnh liệt của mình.

Ám Dạ có chút biện minh, đánh trống lảng cho việc mình không khống chế được bản thân, nhưng mà hắn đúng là không thể chế ngự được tâm tình vui mừng khôn xiết.

Hắn sẽ chờ, chờ đến thời điểm mà tiểu tử đang ngủ say trong lòng hắn lĩnh ngộ ra rằng y đã yêu hắn, đến lúc đó Ám Dạ sẽ thâm tình nói cho Đề Vĩ biết, rằng hắn cũng rất yêu y.

Bất quá, bây giờ vẫn chưa phải lúc, hắn muốn chờ tiểu tử kia tự mình hiểu ra.

Hắn nhất định sẽ chờ, thẳng đến khi bảo bối tự mình phát hiện ra, dù sao bọn họ cũng có thời gian vô tận, chỉ cần Ám Dạ không buông tay, này vật nhỏ tuyệt đối không thể thoát ra được vòng tình ôn nhu của hắn. (hảo công a ~)

13. Chương 13

Khi Thiệu Đề Vĩ tỉnh lại đã là buổi chiều của ngày hôm sau, may mà Ám Dạ đã rời khỏi Tật Hồn Cung, đi đến Ma điện cùng hội Lão Tân Tư thương thảo chính vụ. Bằng không Thiệu Đề Vĩ thật sự không biết nên

đổi mặt với Ám Dạ như thế nào, nghĩ đến những lời nói ngày hôm qua, kia Đê Vĩ liền hận không thể đem chính mình giấu đi.

Y như thế nào có thể nói những lời đáng xấu hổ vậy chứ?

Thiệu Đê Vĩ càng nghĩ càng mắc cỡ, y đột nhiên khẽ gọi tên ai đó, sau đó thì lại ngượng ngùng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong chăn. (ui đáng yêu ><)

Qua một hồi lâu sau, Thiệu Đê Vĩ còn tưởng hai má mình đã bốc lửa nóng đến cháy sạch rồi, ai biết trên cái giường to như thế này, nơi nơi lại tràn ngập toàn mùi nam tính đặc biệt của Ám Dạ.

Mà hương vị dễ ngủi có thể làm cho kẻ khác an tâm này lại khiến Thiệu Đê Vĩ cảm thấy nhộn nhạo còn cào, khiến đầu óc y bắt đầu miên man suy nghĩ, trên mặt rất nhanh hiện ra trạng thái nóng đến muốn bốc hơi.

Thiệu Đê Vĩ đột nhiên nhảy xuống giường, y quyết định ra ngoài đi một chút, bằng không y nhất định sẽ lại suy nghĩ linh tinh.

Tâm ý đã quyết, Đê Vĩ nhanh chóng mặc quần áo, vội vàng hướng cửa đi tới. Nhưng rất không may, khi Đê Vĩ đang muốn đẩy cửa ra, lại vừa vặn gặp Ám Dạ trở về.

Nhìn thấy Ám Dạ ngهنh diện mà đến, khuôn mặt Thiệu Đê Vĩ tức khắc đỏ lên.

Ám Dạ nhu tình ngóng nhìn bảo bối. Hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé non mềm của Đê Vĩ, dẫn y theo hắn đi đến cái bàn bên cạnh, rồi sau đó ôn nhu đưa Đê Vĩ ngồi vào trong lòng mình.

“Vật nhỏ, ngươi muốn đi đâu?”

“Không có, ta chỉ là muốn ra ngoài hít thở không khí.” Ánh mắt Thiệu Đê Vĩ vẫn nhìn chằm chằm vào vật áo Ám Dạ, không có dám nhìn vào mặt hắn.

“Ngươi suốt ngủ một ngày, có đói bụng không?” Ám Dạ bật cười nâng cằm Thiệu Đê Vĩ, khẽ hỏi.

Ám Dạ như vậy vừa hỏi, Thiệu Đê Vĩ mới giật mình nhận ra bụng y đã sớm kêu đói ầm lên.

Thiệu Đê Vĩ đối Ám Dạ nhẹ gật đầu, nhưng khi ánh mắt y đụng phải ánh nhìn chăm chú của Ám Dạ, Đê Vĩ không khỏi có chút mê muội cùng hắn nhìn nhau, hoàn toàn quên mất xấu hổ lúc trước.

Thiệu Đê Vĩ nhếch khẽ cái miệng nhỏ nhắn, hai tròng mắt mơ màng nhìn Ám Dạ không chớp, trông rất giống như y là đang câu dẫn Ám Dạ

Ám Dạ vung bàn tay to lên, đối đám ma thú phía ngoài hạ lệnh, không cần nhiều lời, ma thú liền biết Vương mình cần gì, lập tức lảng lạng lui ra, một chút cũng không kinh động đến Thiệu Đê Vĩ vẫn đang mê mẩn nhìn Ám Dạ.

“Vật nhỏ, xem đủ chưa?”

Thiệu Đê Vĩ thế nhưng lắc lắc đầu, nói: “Còn không có xem đủ, Dạ, ngươi có biết hay không, ngươi bộ dạng thật đúng là đẹp.”

Thiệu Đê Vĩ được một tác lại muốn tiến một thước vuốt ve khuôn mặt tuần mĩ hoàn hảo đẹp như được điêu khắc của Ám Dạ.

Ma giới Vương Ám Dạ cao ngạo tôn quý, có xuất thân từ huyết thống cao quý, từ trước đến nay cực độ chán ghét bất luận kẻ nào đụng chạm vào thân thể hắn, khả hiện tại Ám Dạ lại cảm thấy được sự đụng chạm của vật nhỏ làm hắn phi thường thoải mái, một tia ghê tởm cũng không có.

Khi Thiệu Đê Vĩ đang muốn rút tay về, ngược lại đã bị Ám Dạ chủ động bắt lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại, cưỡng chế đưa về phía mình.

Ám Dạ khinh vị một tiếng, thoải mái dùng mặt mình cọ xát vào lòng bàn tay non mềm của Đê Vĩ.

“Ngươi bộ dạng cũng thực đáng yêu.” Ám Dạ nhắm mắt lại, nói ra những lời thật lòng.

“Cáp. Dạ, ngươi là đang an ủi ta sao? Ta biết chính mình bộ dạng không được tốt lắm.”

“Ai nói bộ dạng người không được tốt lắm?” Đôi ngấn mâu nguyên bản nhắm chặt của Âm Dạ thoáng chốc mở ra lợi hại.

“Đương nhiên là chính ta nói a! Kỳ thật ta có thể tự mình hiểu lấy.” Thiệu Đề Vĩ dùng tay kia vỗ vỗ ngực Âm Dạ.

Dừng một chút, Đề Vĩ còn nói tiếp: “Ta trước đây chính bởi vì bộ dạng rất xấu, cho nên thường xuyên bị người ta khi dễ, cũng không ai chơi cùng ta. Ngược lại khi lớn lên, những nam hài trước đây thường khi dễ ta liền không khi dễ nữa, còn có thể cùng ta nói chuyện! Có thể thấy được sau khi ta lớn đã trở nên đẹp một chút.”

Ai! Này tiểu ngu ngốc! Âm Dạ ở trong lòng xúc động than thở. Bọn họ kỳ thật là gặp người bộ dạng thực đáng yêu, cho nên mới muốn khi dễ người, hấp dẫn sự chú ý của người.

Âm Dạ đột nhiên phi thường muốn xem tiểu tình nhân trong lòng hắn trước đây có bộ dạng như thế nào?

~oOo

~Sau khi gõ vài tiếng thông báo, ma thú liền đẩy cửa tiến vào.

“Vương, thứ ngài cần đã được đưa tới!”

Ma thú cung kính đem những món ăn nóng hổi và thơm phức đặt lên trên bàn, sau đó lại lập tức lui ra ngoài cửa.

“Nhanh ăn đi!” Âm Dạ buông bàn tay của Thiệu Đề Vĩ đang dán trên má mình ra.

Thiệu Đề Vĩ vừa nhìn thấy trên bàn đầy ắp thức ăn, nhất thời cảm thấy mình xem như đã ăn no, không còn đói bụng nữa.

“Dạ, ta no rồi!”

Thiệu Đề Vĩ vẻ mặt nhăn nhó khiến Âm Dạ không khỏi nhíu mày.

“Nhiều ít ăn một chút, người không phải nghĩ ra ngoài hít thở không khí sao, người không ăn thì lấy đâu ra sức? Huống chi người gầy như vậy, ta sợ.”

Âm Dạ cố ý luồn tay qua nách Đề Vĩ, đem thân thể y ôm lấy, giống như chỉ cần dùng một tay cũng có thể thoải mái nâng cơ thể gầy gò của y lên, tiếp theo Âm Dạ lắc lắc đầu, thật mạnh thở dài một hơi.

“Một chút tiến bộ cũng không có, người hôm nay nếu không đem thức ăn trên bàn đó ăn hết thì đừng hòng nghĩ ra ngoài.”

Âm Dạ bá đạo hôn lên đôi môi hồng nhạt của Thiệu Đề Vĩ một chút, tuyên bố quyết định cuối cùng.

“A. Dạ.” Lời nói của Âm Dạ khiến cho Thiệu Đề Vĩ một trận khóc thét.

Âm Dạ nhắm mắt làm ngơ.

“Ăn một phần ba là tốt rồi, được không?” Thiệu Đề Vĩ bắt đầu làm nũng, cùng Âm Dạ cò kè mặc cả.

“Không được!” Ngừ khí Âm Dạ rất kiên quyết.

“Kia một phần hai vậy, được không?”

Âm Dạ vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào Thiệu Đề Vĩ, thái độ chính là không muốn nghe Đề Vĩ thương lượng.

Cuối cùng, Thiệu Đề Vĩ quyết định sẽ dùng thủ đoạn. Cho dù y biết về sau mình nhất định sẽ đối hành động ngu xuẩn hiện tại mà cảm thấy hối hận, nhưng mà Đề Vĩ vẫn sẽ làm. Dù sao, trước mắt tránh được sự uy hiếp của mấy món ăn này mới là tối trọng yếu.

Thiệu Đề Vĩ chủ động kéo đầu Âm Dạ xuống, như chuồn chuồn lướt nước mà hôn nhẹ lên môi hắn.

Tiếp theo Đề Vĩ học theo Âm Dạ, ở bên tai hắn thổi khí, mềm giọng nũng nịu nhỏ nhẹ, nói: “Hảo thôi! Liền ăn một phần ba là tốt rồi, được không?”

“Người cho là như vậy có thể làm ta vừa lòng sao?” Ám Dạ nhướn mày.

“Kia. . . . Ta đây nên làm như thế nào?” Thiệu Đê Vĩ suy nghĩ một chút rồi trầm mặc hỏi.

Trên mặt Ám Dạ lộ ra một mặt tươi cười tà mị, tiểu gia hỏa này quả nhiên như chính mình dự đoán, cứ thế tự động nhảy vào bẫy của hắn.

“Vậy phải xem người biểu hiện như thế nào!”

“Ác!” Thiệu Đê Vĩ chỗ hiểu chỗ không kéo dài âm thanh.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Ám Dạ, đôi mắt màu bạc lộ ra ánh sáng kỳ dị, biểu hiện rõ hắn đang hứng trí dạt dào. Hắn chờ không kịp muốn xem vật nhỏ sẽ biểu hiện như thế nào.

Thiệu Đê Vĩ suy đi nghĩ lại, đột nhiên hạ quyết tâm.

Y nhanh nhẹn xoay người ngồi ở trên đùi Ám Dạ, hai tay ôm lấy cổ hắn.

“Ta hôn nhẹ người là tốt rồi, được không?” Thiệu Đê Vĩ ngại ngùng ngóng nhìn Ám Dạ.

Ám Dạ khẽ nhếch mép, cũng không tỏ ý kiến gì.

Thiệu Đê Vĩ nghĩ Ám Dạ không nói lời nào tức là đã đáp ứng, vì thế y vui sướng hôn hai má Ám Dạ một chút, sau đó thì xoay người bắt đầu giải quyết bàn ăn lớn trước mắt.

Thiệu Đê Vĩ chỉ chọn những món mình thích mà ăn, không biết hành động này đã khiến Ám Dạ ngồi phía sau y nhíu mày không đồng tình.

Ám Dạ nhìn nhìn một chút, phút chốc đã bắt lấy cái tay nhỏ bé phía trước.

Thiệu Đê Vĩ khó hiểu nhìn Ám Dạ cầm tay mình.

“Không được kiêng ăn!” Ám Dạ gấp một miếng thanh tiêu màu xanh biếc, đưa tới miệng Đê Vĩ.

“A! Không cần! Đây hảo khổ!” Đê Vĩ vừa nhìn thấy đã không chịu nổi hương vị thanh tiêu chứ đừng nói là muốn y phải nuốt thứ đó vào bụng.

“Nói bậy! Đây ăn ngon lắm, ăn đi.”

Kỳ thật Ám Dạ chính mình cũng không biết những thứ đồ ăn trước mặt này rốt cuộc là cái gì, càng không nói đến đã từng nếm qua, hắn sợ dĩ bất Đê Vĩ ăn cái thứ không biết tên gì đó, là vì nghe theo gợi ý của Lỗ Tân Tư.

Một bàn thức ăn này là do Ám Dạ tự mình “thỉnh” Lỗ Tân Tư giúp hắn đến nhân giới thu xếp chuẩn bị, bằng không ở Ma giới này sao có thể xuất hiện đồ ăn của nhân giới được?

“Mới là lạ, người chưa từng ăn qua sao biết nó ăn ngon lắm?” Thiệu Đê Vĩ khổ sở hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn oán giận nói.

Ám Dạ cảm thấy thắc mắc của Thiệu Đê Vĩ cũng không phải không có lý, cho nên hắn cũng không nhiều lời đưa miếng thanh tiêu nọ hướng vào miệng mình, tuy rằng Ám Dạ rất ít khi ăn đồ ăn của nhân giới, nhưng mà hắn cũng không cảm thấy thức ăn mình vừa đưa vào miệng có chỗ nào khó ăn, thậm chí còn có thể nói là hương vị rất đặc biệt, tiểu gia hỏa này vì sao lại nói nó khó ăn?

“Đến, ngoan! Người ăn một ngụm thử xem, thật sự rất ngon.” Ám Dạ dụ dỗ gấp một miếng thanh tiêu nữa đưa đến miệng Thiệu Đê Vĩ.

Thiệu Đê Vĩ liều chết lắc đầu phản đối, hơn nữa còn chán ghét nhăn cái mũi nhỏ lại.

Ám Dạ đem mặt Đê Vĩ chuyển hướng về phía mình, đối miệng y đem thanh tiêu nhét vào, bắt ăn bằng được.

Nhưng mà miếng thanh tiêu vừa vào miệng đã lập tức bị Đê Vĩ nhổ ra: “Ác! Không cần!”

Ám Dạ dùng biện pháp cuối cùng là đem thanh tiêu cho vào miệng mình, uy Thiệu Đê Vĩ ăn. Hắn dùng đầu lưỡi đẩy thức ăn vào trong miệng Đê Vĩ, sau đó lại tiếp tục dùng lưỡi giúp y nhấm nuốt thức ăn trong miệng. (@_@)

Một sợi chỉ bạc từ nơi hai đôi môi kết hợp chặt chẽ uốn lượn chảy xuống, thanh âm rên rỉ khê vang lên khiến người ta mơ màng!

Thật vất vả rồi cục cũng đem thanh tiêu trong miệng ăn xong, Thiệu Đê Vĩ ngượng ngừng thở hồng hộc.

“Như thế nào, có phải không tồi?” Ám Dạ mỉm cười vỗ nhẹ khuôn mặt đang hồng toàn bộ của Đê Vĩ.

Kỳ thật, hoá ra cũng không quá khó ăn a! Thiệu Đê Vĩ ở trong lòng thẹn thùng âm thầm phụ họa. Bất quá, phương pháp ép ăn vừa ngượng ngừng vừa nóng máu kia, y cũng không dám tái lĩnh giáo lần thứ hai.

“Tái ăn thêm cà này đi! Ta biết ngươi không thích ăn thịt, nghe Lỗ nói rau dưa màu tím cùng thứ gì đó vừa ăn kia ở nhân giới là những thực vật có giá trị dinh dưỡng rất cao, cho nên ngươi phải ăn nhiều một chút, có biết hay không?”

Ám Dạ này một phen nói tất cả đều xuất phát từ sự đau xót, ai bảo tiểu tình nhân của hắn gây trở ngại chứ? Hắn rất sợ nếu hắn hơi không chú ý một chút, rất có thể tiểu tình nhân của hắn thực sẽ bị gió to ở Ma giới thổi trúng vô tung vô ảnh lúc nào không hay. (=|||||)

14. Chương 14

Thiệu Đê Vĩ biết Ám Dạ muốn tốt cho y, nhưng mà..... Cà..... Trong lòng Đê Vĩ không khỏi khóc thét lên, y sợ nhất chính là thanh tiêu cùng cà, Đê Vĩ cảm thấy chúng nó phi thường khó nuốt, nói rõ một chút —— chính là vô cùng khó ăn.

Nhìn thấy vật nhỏ trong lòng sắc mặt thiên biến vạn hoá, Ám Dạ biết tổng là y lại không thích ăn thứ đó, bất quá..... Hừ! Hắn vẫn có biện pháp buộc Đê Vĩ phải đem thức ăn vào trong bụng.

“Như thế nào hả? Mau lên đi, hay là ngươi muốn ta uy ngươi?” Ám Dạ tà tà nhìn Thiệu Đê Vĩ đang nhăn mặt.

“Không cần, không cần! Ta chính mình ăn thì tốt rồi!”

Nói xong, Thiệu Đê Vĩ cắn răng một cái, gấp khối cà đưa vào miệng, nhai cũng không nhai, chỉ nghe thấy Đê Vĩ lẩm bẩm một tiếng, sau đó liền liền mạng đem cả khối cà nuốt thẳng vào bụng.

Bất quá, này phương pháp ăn hải hùng này lại khiến Đê Vĩ ho khan liên tục.

“Khụ..... Khụ.....”

Ám Dạ vội vàng đưa tay vuốt vuốt lưng Đê Vĩ, giúp y thuận khí.

Rất cục, Thiệu Đê Vĩ cũng đành chỉ ho khan, nhưng mà bởi vì thở gấp quá độ nên y ngay lập tức trở nên mặt đỏ tai hồng.

“Không có việc gì chứ? Tiểu tử kia!”

“Không có việc gì..... mới là lạ, không cần bảo ta ăn thứ khó nuốt như vậy là được!” Thiệu Đê Vĩ hờn dỗi nói, hơn nữa còn đối Ám Dạ nhấp nháy đôi mắt to.

Bình thường tuyệt chiêu này rất nhanh có thể giành được sự đồng ý của Ám Dạ, nhưng hiện tại lúc này lại không thể đơn giản như vậy.

Đối với Thiệu Đê Vĩ thân thể không có mấy cân thịt, Ám Dạ vẫn thực để ý. Cho nên nói cái gì hắn cũng không thể thoả hiệp với bộ dạng đáng thương hề hề của Đê Vĩ được, Ám Dạ thế nào cũng phải dưỡng cho bảo bối mập mập lên mới thôi.

Ám Dạ không nói không rằng, ánh mắt thâm trầm nhưng chấp nhất lộ ra ý tứ không để cho đối phương cự tuyệt.

“Được rồi! Ta ăn là được!” Thiệu Đê Vĩ nhận mệnh, thất vọng buông xuống đôi mắt khẩn cầu của mình.

“Như vậy mới ngoan!” Ám Dạ hôn hôn đỉnh đầu Đê Vĩ.

Thiệu Đê Vĩ bỗng nhiên nâng đầu lên, thiếu chút nữa đã đụng phải cằm Ám Dạ, may mắn là Ám Dạ kịp thời tránh ra.

“Ta đáp ứng người ngoan ngoãn ăn, nhưng ta càng nghĩ càng thấy không công bằng, vì cái gì chỉ có mỗi ta phải ăn, còn người thì không?”

“Có ý tứ gì?”

“Ý của ta là người cũng phải ăn. Chỉ có mình ta ăn rất là không công bằng.”

Ai! Trên đời này có kẻ dám cò kè mặc cả với hân!

” Ngụ ý của người là hy vọng ta giống vừa rồi một ngụm một ngụm uy người ăn sao?”

Nghe vậy, mặt Thiệu Đê Vĩ đột nhiên hồng lên.

Ám Dạ thưởng thức gương mặt lần thứ hai ứng đỏ như đã đoán trước được của vật nhỏ, tiểu gia hỏa này không biết mỗi lần y mặt đỏ lên chính là đang hấp dẫn hân muốn y sao? Khó hạ nóng rực lại rực rạch, mà vật nhỏ này lại một chút tự giác cũng không có!

Ám Dạ dưới đáy lòng thở dài, cố gắng khắc chế dục hoả đang bốc lên trong người.

“Ta không phải có ý tứ này! Ý của ta là, ta ăn một ngụm, người cũng phải ăn một ngụm, như vậy ta mới ăn!” Thiệu Đê Vĩ thủ đoạn không cao minh lắm đối Ám Dạ ra giá.

Ám Dạ vừa nghe lời nói trẻ con của tiểu tình nhân xong, cũng chỉ có thể nhân nhượng nhún vai.

“Có thể!”

Được Ám Dạ nhận lời, Đê Vĩ lòng tràn đầy vui mừng nhanh chóng đem tất cả những món y không thích ăn gấp cho Ám Dạ, còn lại đều là những mỹ thực y thích ăn.

Thiệu Đê Vĩ dưới đáy lòng trộm cười thầm, y hồn nhiên không biết toàn bộ biểu lộ đặc ý trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đều bị Ám Dạ nhìn thấu hết.

“Từ từ!” Ám Dạ nắm lấy bàn tay đang cầm đũa của Thiệu Đê Vĩ.

“A?”

“Đến lượt ta gấp cho người ăn.”

“A! Không cần.”

“Ta kiên trì!”

Ô..... Ô..... Kỳ thật người có thể không cần phải kiên trì như vậy! Thiệu Đê Vĩ ở trong lòng nước mắt rùng rùng.

Có thể thấy, nguyên một bữa ăn này đã ngốn mất của bọn họ không ít thời gian!

Về phần “biểu hiện” mà Thiệu Đê Vĩ đã đáp ứng với Ám Dạ trước đó, đương nhiên chỉ có mình Ám Dạ được biết thôi a!

Thiệu Đê Vĩ cuối cùng cũng được như ý nguyện ra ngoài cung dạo chơi, bất quá cũng phải vài ngày sau mới đi được.

Ai bảo “biểu hiện” của Đê Vĩ quá tốt, khiến cho y được Ám Dạ yêu thương thật nhiều, cho tới bây giờ mới có sức mà xuống giường.

Đê Vĩ một mình đứng chần chừ trước “sương mù chi sâm”, u sầu suy nghĩ xem rốt cuộc có nên vào hay không.

Tuy rằng Âm Dạ đã cho phép y được chạy loanh quanh một chút, nhưng mà Đê Vĩ lại không để ý đến mình càng chạy càng xa, rồi đi luôn đến vùng “sương mù chi sâm”.

Âm Dạ đã ngàn dặn vạn dặn Đê Vĩ rằng y không được đến những nơi nguy hiểm, đương nhiên cũng chính là nơi này, lời nói của Âm Dạ luôn vang bên tai, điều này làm cho Thiệu Đê Vĩ rơi vào thế khó xử, nhưng mà y lại rất muốn được chơi cùng Lý Tư Thác a.....

Đang lúc Đê Vĩ đang do dự hết sức thì, một cơn lốc đột nhiên đánh úp về phía y, ánh mắt màu vàng cùng cơ thể cự long đỏ lửa nhanh chóng xuất hiện trước mặt Đê Vĩ....

Cự long vừa đến trước mặt Thiệu Đê Vĩ, lập tức há to miệng, trông giống như là muốn một ngụm nuốt chửng y vào trong bụng, nhưng thực chất, nó chính là vươn đầu lưỡi ra vui mừng liếm khuôn mặt hồng nhuận của Đê Vĩ, bộ dạng hết như được gặp lại bằng hữu, cự long thân thiện dùng đầu mình cọ cọ vào người Đê Vĩ.

“Hảo! Ngoan!” Thiệu Đê Vĩ cũng thật cao hứng ôm đầu Kha Táp Lý Tư Thác vỗ vỗ.

“Thật sự là đã lâu không thấy! Nhĩ hảo không tốt a?”

Như để trả lời câu hỏi của Thiệu Đê Vĩ, từ lỗ mũi Kha Táp Lý Tư Thác phun ra hai đạo lưỡng khí.

“Vậy người có nhớ ta không?” Thiệu Đê Vĩ ngây ngô hỏi nó.

Kha Táp Lý Tư Thác không trả lời, chỉ liềm mạng liềm lấp hai má vì hưng phấn mà ửng đỏ của Thiệu Đê Vĩ.

“Nga! Ý của người là nói rất nhớ ta a! Ta cũng rất nhớ người! Người xem hôm nay ta tới tìm người, còn mang theo đồ vật cho người ăn này!” Thiệu Đê Vĩ lấy ra một túi thức ăn chín.

Gói to đó không phải cái gì khác, tất cả đều là những thứ Thiệu Đê Vĩ ghét ăn.

Kha Táp Lý Tư Thác vừa thấy, đầu liền quay đi, không thèm liếc mắt đến cái gói to đó một cái.

“A! Người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm! Đồ ăn này tuy rằng không ngon..... A..... Không phải! Ách..... Dạ nói đây đều là những thực vật ngon lại có nhiều dinh dưỡng, cho nên ta mới mang đến cho người ăn a!”

Kha Táp Lý Tư Thác vẫn không thèm liếc mắt nhìn Đê Vĩ, như kiểu không tin lời nói của y.

Thiệu Đê Vĩ phát ra âm thanh cười gượng xấu hổ: “Hắc..... Ta tuy rằng không thích ăn, nhưng mà Dạ đã nói đây đều là đồ ăn ngon lại dinh dưỡng! Hơn nữa ta cam đoan người nhất định chưa từng ăn qua mấy thứ này, đây là những món chỉ ở nhân giới mới có a!”

Thiệu Đê Vĩ tỉ mỉ giải thích, lúc này mới làm cho Kha Táp Lý Tư Thác hé mắt nhìn y.

“Đến! Ngoan, đầu thấp một chút, ta uy người ăn! Ăn xong cái này còn có điểm tâm nữa!” Thiệu Đê Vĩ từ trong túi mình lấy ra một thỏi chocolate.

Chocolate là thứ Đê Vĩ yêu nhất! Không, phải nói tất cả đồ ngọt cơ hồ đều là thứ y yêu nhất mới đúng.

“Thứ tốt muốn cùng bạn tốt chia xẻ, người xem đây là chocolate a! Tuy rằng nó thoạt nhìn đen đen vậy, nhưng mà ăn thực sự tốt lắm.”

Kha Táp Lý Tư Thác dùng đầu của nó dụi dụi vào cái tay đang cầm chocolate của Thiệu Đê Vĩ, thúc giục y uy nó ăn!

“A! Người nghĩ muốn ăn cái này trước sao?”

Cự long phát ra tiếng hô, ý muốn trả lời Đê Vĩ.

Thiệu Đê Vĩ do dự suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng.

“Được rồi! Cho người ăn!” Thiệu Đê Vĩ gian nan trả lời giống như tráng sĩ đoạn cổ tay, bất quá, y vẫn có một yêu cầu nho nhỏ: “Nhưng mà chỉ cho người ăn một khối nhỏ thôi! Sau đó, người cần phải giúp ta đem thanh tiêu cùng cà ăn hết, bằng không nếu Dạ thấy ta bỏ thừa, hẳn nhất định sẽ trừng phạt ta!”

Nói đến trừng phạt, Thiệu Đê Vĩ không khỏi thoáng đỏ mặt.

Mà Kha Tập Lý Tư Thác ăn một khối xong, lại muốn ngừng mà không được đem cái bọc chocolate Thiệu Đê Vĩ cầm trong tay, nhét cả vào trong miệng nó.....

“A! Người như thế nào có thể như vậy..... Ta không phải nói chỉ có thể ăn một khối sao?” Thiệu Đê Vĩ đối với con cự long đỏ đang rung đùi đắc ý bất mãn kháng nghị.

“Được rồi! Nếu đã ăn như vậy, người hẳn cũng muốn đem mấy thứ này ăn sạch sẽ đi.” Thiệu Đê Vĩ nâng cánh tay lên, quơ quơ cái gói to trước mặt Kha Tập Lý Tư Thác.

Kha Tập Lý Tư Thác như là thỏa mãn vì đã nhìn rõ âm mưu của Thiệu Đê Vĩ, lập tức đặt thân thể cao lớn của mình nằm úp sấp sổng xoài trên cỏ, thoải mái nhắm lại đôi mắt màu vàng, ngáp dài một cái.

Thật sự là một chút mặt mũi cũng không lưu cho Thiệu Đê Vĩ!

“A! Không thể, không thể! Nhĩ hảo đề tiện! Đồ ngon của ta người đều đem ăn hết, đồ khó ăn thì lưu cho ta, ta mặc kệ, người ít nhất phải giúp ta ăn một nửa đi!” Thiệu Đê Vĩ lay lay thân thể to lớn của Kha Tập Lý Tư Thác mà ăn vạ.

Chính là mặc kệ Thiệu Đê Vĩ như thế nào kháng nghị, Kha Tập Lý Tư Thác vẫn như cũ nằm im không quan tâm.

Ấm Dạ từ đầu đến cuối đều ở phía sau Thiệu Đê Vĩ yên lặng quan sát, bởi vậy mà hết thấy hành động của vật nhỏ đều rơi vào trong mắt hắn.

Ấm Dạ cười cười nhìn chăm chú vào vật nhỏ tính tình đơn giản kia.

Này vật nhỏ nghĩ như vậy là có thể “Phi tang chứng cứ” sao? Thật sự là đứa ngốc, để xem lúc y trở về sẽ bị hắn xử phạt thế nào!

Thiệu Đê Vĩ có thể là vì mệt mỏi, liền ngồi xuống dựa vào Kha Tập Lý Tư Thác thở hổn hển, có lẽ bởi vì sáng nay đi bộ rất nhiều nên mới thế. Đê Vĩ nhắm mắt lại, chỉ khoảng nửa khắc sau đã nghe thấy âm thanh khe khẽ đáng yêu của y vang lên. (em ấy ngáy ngủ =))

Kha Tập Lý Tư Thác mở ra đôi mắt vàng đang nhắm chặt của mình, nó như là biết được tiểu bằng hữu vì mệt mỏi mà ngủ quên mất, liền sẵn sóc dùng cánh mình cẩn thận bao trùm lên cơ thể Thiệu Đê Vĩ.

Nó vốn định nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nhưng khi Ấm Dạ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nó, Kha Tập Lý Tư Thác liền sợ tới mức quên cả chuyện chợp mắt.

“Đem cánh của người bỏ ra.” Ấm Dạ không nhanh không chậm ra lệnh cho Kha Tập Lý Tư Thác.

Ấm Dạ liếc mắt một cái cũng không nhìn qua Kha Tập Lý Tư Thác, đôi ngân mâu của hắn thủy chung chưa từng rời đi gương mặt vật nhỏ đang say ngủ kia.

Kha Tập Lý Tư Thác tuyệt nhiên không dám có chút chậm trễ, nhanh chóng nâng cánh lên.

Được ôm vào trong ***g ngực ấm áp, lại ngửi thấy mùi hương dễ chịu quen thuộc, khuôn mặt Thiệu Đê Vĩ nhanh chóng hiện lên một nụ cười ngọt ngào, trong lúc mơ màng y lại càng thêm rúc sâu vào trong ngực Ấm Dạ, ngộ ngộ tìm vị trí thoải mái.

Chỉ chốc lát sau, Thiệu Đê Vĩ hạnh phúc hừ nhẹ một tiếng, rồi lại lần thứ hai rơi vào giấc ngủ.

Ấm Dạ ngưng mắt yêu thương nhìn hành động ngốc nghếch của vật nhỏ, hắn hôn hôn lên cái miệng nhỏ đang vênh lên của Đê Vĩ, sau đó lập tức nhẹ nhàng mà chậm chạp, từng bước từng bước quay về Tật Hồn Cung.

15. Chương 15

Khi Ám Dạ đem Thiệu Đê Vĩ phóng nằm trên giường, bởi vì mất đi vị trí ngủ dễ chịu ảm áp mà Đê Vĩ bỗng nhiên bình tĩnh.

“Tĩnh rồi sao?”

Bên tai truyền đến thanh âm, xuyên phá vào ý thức vẫn còn mơ màng hỗn độn của Đê Vĩ.

Đê Vĩ chớp chớp đôi mắt to còn phủ đầy sương mù, khó hiểu nhìn cảnh vật bốn bề chung quanh..... Y nhớ mình rõ ràng đang ở bên Kha Tập Lý Tư Thác nghỉ ngơi, vì cái gì giờ lại ở trong phòng của Tật Hồn Cung?

Vừa rồi ở bên tai y còn có một thanh âm hết sức quen thuộc nữa.....

Đê Vĩ khó hiểu quay đầu, vừa nhìn thấy Ám Dạ đang ngồi bên cạnh, y thoáng chốc sợ tới mức kêu toáng lên:

“A..... Dạ..... Người.....”

“Ta như thế nào a? Vật nhỏ! Bộ dạng ta khó coi đến vậy sao?” Ám Dạ vỗ về Thiệu Đê Vĩ hỏi.

Thiệu Đê Vĩ mãnh liệt lắc lắc đầu, tỏ vẻ “không phải như thế”.

“Kia vì cái gì nhìn thấy ta lại kêu to như vậy?”

“Ta..... Ta” Thiệu Đê Vĩ không dám nói y là bởi vì nhớ tới cái túi thức ăn dinh dưỡng bỏ thừa kia.

“Hôm nay chơi có vui không?” Ám Dạ cũng không tái làm Đê Vĩ khó xử.

“Ân! Rất vui.....” Thiệu Đê Vĩ vì nhớ tới Kha Tập Lý Tư Thác mà khuôn mặt nhỏ trong phút chốc sáng ngời lên, nhưng nháy mắt lại ảm đạm xụi xuống.

Đê Vĩ khiếp sợ lên nhìn Ám Dạ, bởi vì nếu có thể đem y mang về Tật Hồn Cung như vậy, kia chứng tỏ Ám Dạ đã biết đến địa điểm hôm nay Đê Vĩ đến chơi.

“Làm sao vậy?”

“Dạ, người không tức giận sao?” Thiệu Đê Vĩ bất an hỏi.

“Ta vì cái gì phải sinh khí?” Ám Dạ nhìn thấy hành động hết mực cẩn thận của Đê Vĩ, không khỏi mỉm cười.

“Bởi vì..... Bởi vì ta không có nghe lời người nói, ta chạy đến “sương mù chi sâm” tìm Kha Tập Lý Tư Thác chơi.” Thiệu Đê Vĩ quyết định liều mạng đem toàn bộ nói ra.

Nhưng mà Ám Dạ chính là chỉ nhìn nhìn y, một câu trách cứ cũng không có, việc này ngược lại còn khiến Thiệu Đê Vĩ thấp thỏm lo âu hơn, như đứng trên đồng lửa, ngồi lên đồng than.

“Người đừng sinh khí a! Ta lần sau nhất định nghe lời người.....” Thiệu Đê Vĩ gấp đến độ phát khóc.

Ám Dạ khẽ thở dài, hắt dùng những ngón tay thon dài của mình ôn nhu thay Thiệu Đê Vĩ lau đi những giọt nước đọng trên khoé mắt y.

“Tiểu ngu ngốc, ta không có sinh khí, đừng khóc! Ngoan, chỉ cần không ảnh hưởng đến an nguy của người, người muốn đi đâu làm sao ta không đồng ý. Bất quá, người nhất định phải chú ý đến an toàn chính mình, muốn đi đến đâu nhất định phải báo trước cho ta biết, hiểu không?”

“Ân! Ta biết. Dạ, người tốt nhất!” Thiệu Đê Vĩ vui mừng ở trên mặt Ám Dạ in lại một nụ hôn thật kêu.

Ám Dạ xoa xoa bên má vừa được vật nhỏ âu yếm, thỏa mãn tươi cười.

“Dạ, còn có một việc ta không biết có nên nói cho người hay không a?”

“Chuyện gì? Người nói.”

“Vậy người phải đáp ứng ta không được sinh khí, cũng không có được xử phạt ta!”

Ám Dạ không trả lời mà chỉ nhún vai.

“Ta hôm nay không có ăn xong thực phẩm dinh dưỡng.”

” Thực phẩm dinh dưỡng?” Ám Dạ khó hiểu nhướn mày.

“Ai nha! Người có biết đấy thôi!” Thiệu Đề Vĩ ra vẻ vô tội trạng, “Chính là thanh tiêu cùng cà a! Ta vốn muốn cùng Kha Tật Lý Tư Thác ăn, ai biết nó chỉ lo ăn chocolate, còn toàn bộ ăn sạch của ta nữa!” Đề Vĩ càng nói càng phẫn nộ, căn bản đã quên mất mục đích chính.

“Ác! Phải không?” Ám Dạ cố ý kéo dài thanh âm từ cuối cùng.

Ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn thấu tâm can của Ám Dạ khiến Thiệu Đề Vĩ chột dạ.

“Ách..... Dạ..... Người đáp ứng là không xử phạt ta.....” Đề Vĩ hoảng loạn nuốt nước miếng.

“Ta không nhớ rõ ta đã đáp ứng người cái gì.” Ám Dạ vô lại gian tà cười.

“A! Dạ, nhĩ hảo đề tiện!” Thiệu Đề Vĩ bất mãn kháng nghị.

“Đâu có, đâu có! Bất quá, ta nhớ rõ ta đã nói, người nếu không đem đồ ăn này ăn xong, kia sau này mỗi bữa đều phải ăn chúng, nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ!” Thiệu Đề Vĩ chu cái miệng nhỏ nhắn lên, không cam lòng trả lời.”Dạ, người bây giờ không thể tha thứ được cho ta sao?”

Y hé ra khuôn mặt tội nghiệp, đôi mắt ướt át mở to tràn đầy khẩn cầu.

Bộ dáng đáng thương này của Đề Vĩ, đã thành công trong việc khơi mào dục vọng thâm trầm của Ám Dạ. (biết ngay mà .=)

Ngón tay lướt nhẹ qua má Thiệu Đề Vĩ, Ám Dạ nói nhỏ: “Vậy phải xem biểu hiện của người thế nào đã!”

Lại muốn nhìn biểu hiện của y? Không cần! Thiệu Đề Vĩ dưới đáy lòng ai oán kêu lên.

Mấy ngày hôm trước sau khi nhìn biểu hiện của y, liền hại y ba, bốn ngày không xuống giường được, nếu lại làm một lần nữa, kia không phải một tuần nữa Đề Vĩ mới có thể xuống giường sao?

“Không muốn?” Ám Dạ ở bên tai Thiệu Đề Vĩ nhỏ giọng dụ dỗ.

“Có thể không cần xử phạt, cũng không phải biểu hiện không?”

“Người nói xem?” Lời nói của Ám Dạ nghĩa là, chỉ có thể chọn một trong hai phương pháp đó, không còn cách nào khác.

Cơ thể nhỏ nhỏ của Thiệu Đề Vĩ leo lên thân hình trần trụi cường tráng của Ám Dạ, Đề Vĩ ngóc ngách khe liếm điểm nổi lên trước ngực Ám Dạ, cố gắng nghĩ muốn biểu hiện, nhưng mà ngược lại chỉ đem tới cho Ám Dạ từng trận bật cười.

Thiệu Đề Vĩ tràn đầy nghi vấn ở trước ngực Ám Dạ ngẩng mặt lên hỏi “Làm sao vậy?”

Ám Dạ cười mà không nói.

Thiệu Đề Vĩ vẫn như cũ không rõ vì sao Ám Dạ cười, thẳng đến khi y nhìn thấy trong mắt Ám Dạ có một tia giễu cợt, y thế mới biết nguyên lai là Ám Dạ đang đùa cợt chính mình.

“A! Người là cười nhạo biểu hiện của ta rất kém cỏi sao?” Thiệu Đề Vĩ có chút ầm ứ hỏi Ám Dạ.

“Người nói xem?” Ám Dạ từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn chăm chú vào tiểu tình nhân đang nằm úp sấp trên người mình.

“Người..... Người đừng quá coi thường ta!” Thiệu Đề Vĩ nổi giận trước nụ cười gian tà của Ám Dạ.

Trong ánh mắt Đề Vĩ lộ ra quyết tâm —— y nhất định sẽ khiến Ám Dạ phải đối y “nhìn với cặp mắt khác xưa”!

Bất chước kỹ xảo của Âm Dạ khi “yêu” mình, Thiệu Đê Vĩ đem tất cả bản lĩnh đã học được toàn bộ trả lại cho Âm Dạ.

Tiểu tình nhân của hắn tuy rằng ngốc, nhưng mà sự ngốc nghếch đó lại chính là bí mật khiến Âm Dạ càng thêm điên cuồng si mê y, hảo nghĩ muốn ngay lập tức thưởng thức y, nhưng Âm Dạ lại vẫn muốn xem thêm biểu hiện của Đê Vĩ.....

Âm Dạ lưỡng lự một hồi, rốt cuộc, lý tính đã chiến thắng dục vọng!

Thiệu Đê Vĩ hồn nhiên không biết Âm Dạ đang cố gắng kiềm chế, y như cũ ở trước ngực hắn phấn đấu, nhưng có lẽ đã đùa chán với khuôn ngực cường tráng của Âm Dạ, cái miệng nhỏ của Đê Vĩ đột nhiên cong lên một nụ cười bướng bỉnh.

“Dạ, ta có thể làm bất cứ thứ gì chứ?” Thiệu Đê Vĩ cẩn thận hỏi.

“Tùy người!”

Âm Dạ vừa cho phép, Thiệu Đê Vĩ như được ăn thuốc an thần thở phào một hơi.

Hi! Âm Dạ cũng thích phải không? Kia y có thể không cần khách khí!

Nhưng mà Thiệu Đê Vĩ lại không như ý muốn của Âm Dạ, không trực tiếp hôn lên dục vọng của hắn, ngược lại còn tránh đi, chỉ hôn hôn lên những khu vực miễn cảm chung quanh, âu yếm khiêu khích không ngừng.....

“Ác..... Vật nhỏ.....” Âm Dạ thấp giọng thở gấp, kháng nghị phương pháp liếm hôn như tra tấn của Đê Vĩ.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, bá đạo đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiệu Đê Vĩ nâng lên, thô bạo che lại cái miệng bướng bỉnh.

“Ân.....” Thiệu Đê Vĩ nghĩ muốn phản kháng, lại như thế nào cũng không giãy ra khỏi sự khống chế của Âm Dạ.

Cuối cùng vẫn không thể kháng cự được, Đê Vĩ đành phải để bàn tay mình làm một việc khác.

Bàn tay mềm mại non nớt lạnh lẽo chạm vào dục vọng đang cương lên, có chút ngần ngại khi cầm vào thứ nóng rực đó, cái tay nhỏ bé không ngừng xoa nắn, thứ mang lại cảm giác nóng hổi trong tay dần dần theo đó mà sưng to.....

Bất thành linh khoái ý khiến Âm Dạ buông đôi môi ngon lành của Thiệu Đê Vĩ ra.

“Ác..... Người này tiểu bại hoại.....”

Âm Dạ xoay người một cái, lập tức đem Thiệu Đê Vĩ đặt dưới thân mình, dục vọng dĩ nhiên đã phá tan lý tính phiền phức.....

Tư thế cơ thể quái dị khiến cho Đê Vĩ mở to mắt, y phát giác hiện tại toàn bộ nơi trọng yếu riêng tư đều lộ hết dưới ánh mắt cuồng nhiệt của Âm Dạ. Đê Vĩ nhất thời hoảng sợ rồi trở nên vô cùng ngưng ngạt.

“Chán ghét! Ta không cần như vậy!”

Thiệu Đê Vĩ liều mạng nghĩ muốn kháng cự, nhưng Âm Dạ đòi nào cho y được như ý.

“Không có gì phải thẹn thùng cả!” Âm Dạ nhìn xuống Đê Vĩ nói.

“Có yêu ta không?” Âm Dạ hỏi lại một lần.

“A..... Dạ.....” Thiệu Đê Vĩ thê lương bi ai thấp giọng gọi Âm Dạ.

Âm Dạ vẫn như cũ bất động.

“Ta yêu người!” Thiệu Đê Vĩ rốt cuộc nhận không được anh anh khóc lớn.

Thiệu Đê Vĩ nâng cánh tay lên ôm đầu Âm Dạ, khẩn cầu hôn môi hắn “Ngô..... Cầu người..... Cho ta..... Ta muốn người.....”

Nhận được đáp án vừa lòng, Âm Dạ lần thứ hai nâng lên thất lưng, nhiệt tình yêu thương bảo bối trong lòng.

16. Chương 16

Khi Thiệu Đê Vĩ lại một lần nữa đến “sương mù chi sâm” tìm Kha Táp Lý Tư Thác chơi, thuận tiện chia sẻ cho nó đồng dinh dưỡng thực phẩm của mình, đột nhiên, Đê Vĩ ở nửa đường bị một đám ma thú vây quanh, nguyên tưởng rằng là do Âm Dạ phái tới bảo hộ, thế nhưng tên hắc ma cầm đầu lại đưa tay đánh vào phía sau gáy Đê Vĩ.

Hành động bất ngờ đó khiến Thiệu Đê Vĩ nhất thời phản ứng không kịp, kết quả cứ như vậy bị đánh xỉu mang đi.

Lúc này, Âm Dạ đang ở trong đại điện xử lý chính vụ, trong lòng bỗng nhiên mãnh liệt cồn cào, vị Ma vương vĩ đại chưa bao giờ có loại ý niệm mơ hồ gì đó trong đầu, giờ phút này lại cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Làm sao vậy? Vương!” Viêm cẩn thận hỏi khi nhìn thấy vẻ mặt trong phút chốc trở nên âm lãnh của Âm Dạ.

“Không có gì! Chính là trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an.”

Trong lòng Mặc cũng đồng dạng cảm thấy một cảm giác đau đớn khó hiểu “Vương, có lẽ chúng ta hẳn là nên sớm có biện pháp đối phó với hành động của Y Phất Lý, để tránh đêm dài lắm mộng, tự nhiên đâm ngang.”

“Ta cũng tán thành ý tưởng của Mặc.” Viêm ở một bên phụ họa.

Ngay tại khi bọn họ đang thương thảo kế hoạch diệt trừ Y Phất Lý, ma thú bảo hộ Thiệu Đê Vĩ lại vội vã chạy vào trong điện.

“Vương, tiểu chủ nhân bị phản tặc bắt đi rồi!” Ma thú toàn thân da lông màu xanh biếc khẩn trương hô hoán quỳ xuống.

“Người nói cái gì?” Âm Dạ khiếp sợ rống to.

Hắn này một rống, khiến cho ma thú quỳ trên mặt đất sợ tới mức thiếu chút nữa lăn ra ngất xỉu, bất quá nó vẫn không có, tuy vậy trong lòng ma thú này lại vạn phần hy vọng mình có thể cứ thế mà ngất đi, ít nhất hôn mê so với việc đối mặt cùng cơn giận của Ma vương còn muốn hạnh phúc hơn.

“Vương, thỉnh ngài bớt giận!” Viêm thay ma thú quỳ gối cách đó không xa, cảm thấy ma thú cả người đang run lẩy bẩy thật hết sức đáng thương.

Tiểu tử kia đối Vương quan trọng như thế nào mọi người đều biết, nhưng mà bọn họ lại liên tục để y mất tích, thậm chí giờ còn để y bị phản tặc bắt đi, này cũng khó trách sao Vương lại nổi giận như thế.

Mặc bình tĩnh nói: “Vương, thỉnh bình tĩnh! Hiện tại tối trọng yếu là phải bình tĩnh nghĩ ra đối sách. Ta nghĩ Y Phất Lý sẽ không nhanh vậy gây bất lợi cho A Vĩ, bất quá để chắc chắn..., chúng ta phải bắt ngờ công kích phản tặc, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho A Vĩ!”

Không hổ là Gia Cát Lượng của Ma giới, Mặc này một phen nói đã có thể làm lòng nóng như lửa đốt của Âm Dạ trấn định không ít.

Ai! Một khi gặp phải chuyện liên quan đến vật nhỏ, lý trí sáng suốt kiêu ngạo của Âm Dạ cũng theo đó mà biến mất vô tung.

Đúng! Hắn không thể mất đi phán đoán cùng quyết đoán, bằng không hẳn có thể sẽ mất đi bảo bối hắn yêu nhất. Âm Dạ hít một hơi thật sâu, tự trấn an tâm tư bản thân.

Âm Dạ đã hoàn toàn khôi phục lý tính, đôi mắt màu bạc ánh lên quang mang lợi hại, hắn thề, nếu vật nhỏ có bị tổn thương dù chỉ một sợi lông tơ, hắn quyết sẽ khiến Y Phất Lý lấy mạng đền lại!

Thiệu Đề Vĩ từ trong cơn hỗn độn thức tỉnh, y thoáng di động cổ, chính là lại không có nhúc nhích được, cái miệng nhỏ tức khắc dật ra tiếng rên rĩ thống khổ.

“Ngô! Đau quá!”

Đề Vĩ đưa tay xoa xoa sau gáy cùng đỉnh đầu của mình, bởi vì đây là hai nơi đem đến đau đớn cho y.

“Rốt cục tỉnh!”

Âm thanh xa lạ chợt vang lên đã thu hút sự chú ý của Thiệu Đề Vĩ, y ngơ ngác quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó.

Này vừa thấy, mới phát giác bản thân đang ở trong một đại điện xa lạ, hơn nữa còn là một đại điện phi thường u ám.

Đề Vĩ nhìn đến ma vật một thân màu đồng cùng đôi cánh đen thui sau lưng, kẻ đang ngồi ở ngai vàng trên đại điện, Y Phát Lý.

“Uy! Con người kia, ta hỏi ngươi, ngươi có quan hệ gì với Âm Dạ?” Y Phát Lý ngữ khí ngạo mạn hỏi.

“Ách.....” Nên như thế nào xưng hô đây? “Ân..... Vị tiên sinh này, có thể ngươi nghĩ sai rồi, ta hiện tại không còn là con người nữa, mà là ma vật a!” Thiệu Đề Vĩ hảo tâm nhắc nhở vị tiên sinh diện mạo kỳ quái trước mặt.

“Ta quản ngươi là con người hay ma vật chắc, trả lời câu hỏi của ta.” Y Phát Lý dần dần mất tính nhẫn nại.

“Vị tiên sinh này, đừng nổi nóng như vậy! Còn chưa có thỉnh giáo qua tên họ ngài mà?” (_ _ _ !)

Lời nói vô tư của Thiệu Đề Vĩ trong nháy mắt khiến Y Phát Lý tức điên lên, y rốt cuộc có biết hay không chính mình bị bắt, đã là tù binh lại còn hưng trí bưng bưng hỏi tên địch nhân, thật sự là một sự thất bại cho gã.

“Y Phát Lý!” Gã bắt đầu dĩ trả lời vấn đề của Thiệu Đề Vĩ.

“Ác! Nguyên lai là Y tiên sinh a! Thật sự là cửu ngưỡng đại danh.”

Lời nói của Thiệu Đề Vĩ thiếu chút nữa đã khiến Y Phát Lý ngã ra khỏi ghế ngồi, tiểu tử này thật sự là người tối trọng yếu của Ma giới để vương mà gã hận thấu xương sao?

Căn cứ vào tin tình báo, quả thật đúng vậy! Nhưng mà gã vẫn không nhận được phải hoài nghi.

“Cái kia..... Bộ dạng của Y tiên sinh thật đúng là đặc biệt a!”

“Ngươi sợ sao?” Y Phát Lý gợi lên một mặt cười lạnh.

Thiệu Đề Vĩ lắc lắc đầu, không thể “trông mặt mà bắt hình dong được”. Đề Vĩ chân thành nhìn thẳng vào Y Phát Lý.

“Y tiên sinh, ta có thể sờ sờ cánh của ngươi được không? Ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua cánh đen thui như vậy, thật sự là hảo đặc biệt, rất được a!”

Lời nói của Thiệu Đề Vĩ làm cho Y Phát Lý hết sức kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên có người cùng gã nói chuyện mà không hề sợ hãi, cũng là người đầu tiên không biết đôi cánh của gã là tượng trưng cho tà ác, thậm chí còn nói chúng rất được.....

Cáp! Namhài này khiến cho gã hứng thú.

Thiệu Đề Vĩ thấy Y Phát Lý không đáp lời, liền tự tiện bước lên bậc cầu thang, hướng về phía gã.....

Nhưng mà, thủ hạ của Y Phát Lý thấy Đề Vĩ hành động vô lễ như vậy thì nhanh chóng che ở trước mắt y quát to:

“Lớn mật! Đại nhân là người ngươi nghĩ chạm thì có thể chạm sao!”

Tên ma vật chắn ở trước mặt Thiệu Đê Vĩ, vì nóng lòng nghĩ muốn lập công với Y Phất Lý, cho nên liền đưa tay đẩy Thiệu Đê Vĩ ngã nhào xuống bậc cầu thang. Không ngờ, hành động lỗ mãng đó lại mang đến cho nó hoạ sát thân.

“Ai cho phép ngươi như vậy đối y?” Y Phất Lý đối với tên ma vật kia rống to, lập tức nâng tay vung lên, từ tay gã bắn ra một đạo quang mang màu tím ——

Quang mang bắn về phía tên ma vật kia, trong phút chốc đã làm cho nó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thiệu Đê Vĩ còn không kịp hiểu đã phát sinh ra chuyện gì, cả người đã được Y Phất Lý từ trên mặt đất nâng dậy.

“Tạ ơn..... Tạ ơn.....” Thiệu Đê Vĩ quá mức kinh ngạc, cho nên chỉ có thể lắp bắp được vài từ.

Nhìn thấy nam hài miễn cưỡng chỉ có thể coi là đáng yêu trước mắt, Y Phất Lý thậm chí hoài nghi trí tuệ của y, có phải hay không còn dừng lại ở giai đoạn trẻ nhỏ, bằng không như thế nào một chút cảnh giác cũng không có?

“A! Cánh của ngươi thật sự thật khá!”

Ngay tại khi Y Phất Lý đang nhũu mày trầm tư hết sức, Thiệu Đê Vĩ đã vươn bàn tay nhỏ bé lén lút sờ lên đôi cánh của gã. Vô hạn tò mò nhưng cũng cẩn thận vuốt ve, cái miệng nhỏ nhắn còn vì lòng hiếu kỳ được thoả mãn mà vui sướng cong lên.

Nụ cười ngây thơ của Thiệu Đê Vĩ, chỉ khoảng nửa khắc đã khiến Y Phất Lý mê muội.

“Bộ dạng ngươi lúc cười rất được!”

Lời nói gã thốt ra, khiến cho Thiệu Đê Vĩ cười đến vui vẻ sáng lạn.

Có lẽ, người kia cũng là bị nụ cười như ánh mặt trời này hấp dẫn đi! Y Phất Lý trong lòng thầm nghĩ.

“Cám ơn! Dạ cũng thực thích nụ cười của ta!”

“Ngươi kêu Thiệu Đê Vĩ?”

“Đúng vậy! Ngươi như thế nào biết tên của ta?” Thiệu Đê Vĩ khó hiểu nhìn gã.

Lời nói của Đê Vĩ làm Y Phất Lý thấy buồn cười, nếu trước đó không biết tên của y, không biết bộ dáng y ra sao, kia làm sao bắt y được chứ?

“Bởi vì, ta chính là biết.” Y Phất Lý trả lời bằng một câu không ai bì nổi.

“Y tiên sinh, ngươi có thể bảo ta A vĩ, bằng hữu của ta đều kêu ta như vậy.”

Bằng hữu? Đây nam hài cũng không hỏi vì sao mình lại ở chỗ này, ngược lại nhanh như vậy đã tin tưởng gã, đưa gã trở thành bằng hữu.

“Nếu là bằng hữu, vậy ngươi phải nói cho ta biết, ngươi cùng Âm Dạ rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Nói ra ngươi không thể cười a! Ta kỳ thật là ân nhân cứu mạng của hần!”

“Ác! Phải không? Bất quá ta nghe nói không phải như vậy, hần hình như là tình nhân của ngươi?”

“Ngươi.....” Thiệu Đê Vĩ ngay lập tức có vẻ mặt ngưng ngù.

Nhìn bộ dáng ngưng ngù khó mở miệng của Thiệu Đê Vĩ, Y Phất Lý không khó để hiểu ra mình đã nói đúng, bất quá, vì sao khi gã chứng minh được nam hài trước mắt chính là tình nhân của kẻ mà gã vô cùng căm hận, gã lại thấy tâm thật đau đớn..... liệu có thể nào..... Gã đã thích nam hài trước mắt này?

Không, không có khả năng! Gã không tin! Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, gã không có khả năng đối nam hài này có cảm giác, Y Phất Lý ở trong lòng không thôi hò hét.

Nếu gã thật sự động tâm, gã nhất định sẽ không tha mà quyết tâm cùng Âm Dạ tranh giành, gã sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như này.

Chính là, có được nam hài này cùng đánh thắng Âm Dạ là hai chuyện khác nhau, gã có thể đồng thời có cả hai không? Y Phất Lý ở trong lòng xảo trá cười.

“A Vĩ, ngươi không hỏi vì cái gì ngươi lại ở nơi này sao?” Gã dụ Thiệu Đề Vĩ rơi vào bẫy của mình.

“Vì cái gì?” Thiệu Đề Vĩ dễ dàng sập bẫy.

“Bắt ngươi tới là vì muốn dẫn Âm Dạ đến cái chết.”

“Chịu chết? Ngươi nghĩ muốn dồn Dạ vào chỗ chết?”

“Đúng! Ta hận không thể để hắn chết vô nơi táng thân.”

Ngữ khí điên cuồng âm lãnh của Y Phất Lý khiến Thiệu Đề Vĩ cả người chấn động.

“Bất quá..... Ngươi nếu đáp ứng trở thành người của ta, ta có thể xem xét không lấy mạng hắn.”

“Trở thành người của ngươi? Có ý tứ gì?”

“Không cần ta phải nhiều lời đi! Thân thể của ngươi không phải đã sớm được Âm Dạ yêu thương qua vô số lần rồi sao?”

“Không được! Cơ thể ta là của Dạ!” Hiểu ra ý đồ của Y Phất Lý, Thiệu Đề Vĩ ngay lập tức cự tuyệt.

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Nói cho ngươi, chưa từng có cái gì ta muốn mà không được, ngươi cũng không ngoại lệ! Chỉ cần ngoan ngoãn đi theo ta, ta nhất định hảo hảo đối đãi ngươi.”

“Không cần, ta là của Dạ.” Thiệu Đề Vĩ xoay người nghĩ chạy.

Nhưng Đề Vĩ còn chưa kịp di động cước bộ, liền đã bị Y Phất Lý túm vào trong lòng gã.

“Buông! Buông!” Thiệu Đề Vĩ không ngừng giãy giụa, lại vẫn như cũ không thể thoát ra vòng tay của Y Phất Lý.

“Hiện tại ngươi đều ở trong tay ta rồi, ngươi nói, ta sẽ cho phép ngươi cự tuyệt ta sao?” Y Phất Lý cợt nhả cười to.

“Không cần! Van cầu ngươi, buông tha ta được không?” Thiệu Đề Vĩ rưng rưng cầu xin.

“Mơ tưởng! Nếu kẻ kia biết ta thương người hắn yêu nhất, không biết hắn sẽ có cái phản ứng gì?”

Nói xong, Y Phất Lý đem Thiệu Đề Vĩ đặt trên cái bàn dài gần đó, sau đó nhanh chóng hôn lên đôi môi Đề Vĩ.

Nụ hôn thô bạo khiến môi Thiệu Đề Vĩ chảy ra tơ máu, nước mắt nhục nhã không ngừng từ khoé mắt chảy dài xuống.

Thiệu Đề Vĩ ở dưới thân Y Phất Lý liên tục quẫy đạp, còn dùng tay đánh vào lưng gã, nhưng bởi vì thể trạng cách nhau rất xa, sự chống cự của Thiệu Đề Vĩ mà nói bất quá chỉ là châu chấu đá xe, hoàn toàn vô ích.

Bất quá, Thiệu Đề Vĩ vẫn không buông tay cơ hội phản kháng, ngay khi môi của Y Phất Lý thoảng rời khỏi môi của Đề Vĩ, y liền lập tức há mồm dùng sức cắn vào môi gã, khiến Y Phất Lý bật máu.

Y Phất Lý gặp máu, không khỏi điên cuồng mà quăng cho Thiệu Đề Vĩ một cái tát.

Lực đạo quá lớn khiến Đề Vĩ thoảng chốc trở nên choáng váng, ý thức trống rỗng, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện năm dấu tay đỏ sẫm, máu từ miệng Đề Vĩ uồn lượn chảy dài xuống một bên gáy.

Mơ hồ trong lúc đó, Đề Vĩ cảm giác thấy Y Phất Lý đang xé vạt áo trước của mình, bên tai truyền đến âm thanh nút thắt trên y phục bị giật tung văng trên bàn, da thịt trắng nõn hiển nhiên bại lộ trước mắt Y Phất Lý.

“Ngô..... Không cần.....” Một chương công kích kia đã khiến khí lực y hoàn toàn biến mất, lúc này Thiệu Đề Vĩ chỉ có thể vô lực nỉ non phản kháng.

“Đều là người sai! Chỉ cần người không phản kháng, ta sẽ không đánh người, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta nhất định so với kẻ kia còn bảo vệ người hơn, cho nên đây đều là lỗi của người, ai bảo người phản kháng ta!” Y Phất Lý ở bên tai Thiệu Đê Vĩ rống lên.

Bộ dáng của gã lúc này khiến cho ngay cả thủ hạ phía sau đều sợ tới mức chạy trốn ra khỏi đại điện, sợ rằng chỉ cần không cẩn thận một cái, chúng có thể sẽ giống với tên đồng bọn ban nãy, trở thành âm hồn dưới chưởng lực của vị chủ nhân tính cách quỷ dị này.

Y Phất Lý cúi đầu hôn lên da thịt non mịn của Thiệu Đê Vĩ, đôi môi di chuyển đến đâu liền lưu lại ấn ký màu đỏ ướt át đến đó.

Đã bị chu du hồng nhật hấp dẫn, Y Phất Lý không chút lưu tình cắn vào điểm nổi lên trước ngực Thiệu Đê Vĩ. Động tác thô lỗ của gã khiến Đê Vĩ thống khổ nghĩ muốn đẩy cái đầu đang cử động trước ngực mình ra, đáng tiếc chính là, y ngay cả một chút khí lực đều không có, càng không nói đến việc động thủ phản kháng.

“Không cần..... Không cần..... Cầu người.....”

Tiếng cầu xin đau khổ của Thiệu Đê Vĩ một chút tác dụng cũng không có, Y Phất Lý vẫn làm ngơ, cố tình làm bậy đùa bốn thân thể y.....

17. Chương 17

Khi Âm Dạ dựa vào ma khí của Thiệu Đê Vĩ mà tìm được chỗ giam giữ y, nhất thời thấy được một cảnh khiến máu của hắn tức khắc đông lại.

Âm Dạ tức giận bùng nổ, bởi vì tiểu tình nhân của hắn đang bị tên phản tặc Y Phất Lý kia đặt trên bàn giải trờ, mà trên người vật nhỏ lúc này cũng chỉ còn vài mảnh vải không đủ che đậy thân thể, thân hình thon dài đáng yêu của y hoàn toàn bại lộ trước mặt kẻ kia, tuy ý gã bữa bãi vuốt ve.

“Y Phất Lý, mau buông Đê Vĩ ra!” Âm Dạ rống to ra lệnh.

Thiệu Đê Vĩ mộng lung nghe được âm thanh vốn nghĩ sẽ không còn được nghe lại nữa, y mơ hồ mở to mắt, nhìn đến thân ảnh quen thuộc đang đứng đó, nước mắt vì thế chảy càng mãnh liệt.

“Dạ.....”

Thiệu Đê Vĩ ghen ngào khê gọi.

“Người nói thả sao? Dựa vào cái gì ta phải nghe lời người? Ta sẽ không buông y ra đâu! Y hiện tại chính là người của ta.” Y Phất Lý cười lạnh nhìn Âm Dạ.

Âm Dạ đau lòng nhìn khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của Thiệu Đê Vĩ, hắn ước gì lúc này mình có thể gắt gao kéo vật nhỏ vào trong lòng bảo hộ, nhưng mà việc cấp bách trước mắt là phải đem Y Phất Lý đánh bại đã.

“Buông y ra! Nói điều kiện của người đi!” Âm Dạ lạnh lùng hướng Y Phất Lý nói.

“Điều kiện? Cáp! Kỳ thật điều kiện của ta rất đơn giản, chính là người có thể đáp ứng không thôi.”

Y Phất Lý đem Thiệu Đê Vĩ đang nằm ngửa trên bàn kéo vào lòng, còn cố ý để cho Đê Vĩ gần như trần trụi đối mặt với Âm Dạ, bàn tay thô lỗ lại nắm chặt cầm y cố định.

“Ngô..... Không cần.....” Thiệu Đê Vĩ khóc chống cự lại tay gã.

Âm Dạ ở trong mắt hiện rõ sự phẫn nộ, đôi ngân mâu bắn ra sát ý lạnh buốt.

“Y Phất Lý, người nếu còn dám động vào y, ta sẽ lấy mạng người!”

“Oa! Thật là khủng khiếp! Ta thật sợ! Người nghĩ rằng ta không dám sao?” Y Phất Lý há mồm cắn vào một bên cổ Thiệu Đề Vĩ.

Hai hàm răng dùng sức nghiền chặt khiến cho Đề Vĩ đau đớn thở dốc, bên gáy cũng chảy ra ồ ồ máu tươi.

Tiếng kêu đau của Thiệu Đề Vĩ làm Ám Dạ đau thắt ruột gan.

“Như thế nào? Đối biểu hiện của ta vừa lòng sao?” Y Phất Lý vừa liếm máu tươi của Thiệu Đề Vĩ, vừa hỏi Ám Dạ.

“Người.....”

Ám Dạ đang muốn phát tác thì, Mặc đứng ở phía sau hần, đúng lúc ngăn lại Ma vương đang nổi giận.

“Vương, thỉnh ngài bớt giận! Hiện tại an toàn của A Vĩ là quan trọng nhất.”

“Nói ra điều kiện mau!”

Khí phách vương giả của Ám Dạ hiển lộ rõ ràng.

“Ta nhất quyết phải cùng người phân cao thấp, ta đã không còn là ta trước kia. Ta không cần cái vương vị chó má kia, ta muốn đánh bại người, ta muốn tất cả mọi người trong Ma giới đều biết ta so với người còn mạnh hơn, ta muốn người vĩnh viễn sống trong sự sỉ nhục này..... Cáp, ha ha.....” Y Phất Lý cuồng tiếu đáp.

“Có thể! Ta đáp ứng!”

“Vương.....” Mặc cùng Viêm không đồng ý cùng lên tiếng khuyên can.

Ám Dạ nâng tay ngăn lại những gì bọn họ muốn nói.

“Lòng ta đã quyết, không cần nhiều lời!”

“Hảo! Hay lắm! Không hổ là Vương của Ma giới!”

“Bất quá nếu ta thắng?”

“Cáp! Người nếu thắng, ta liền đem y trả lại cho người, mà ta từ nay về sau sẽ biến mất khỏi Ma giới.” Y Phất Lý tràn đầy tự tin cười mỉa nói.

“Đây chính là người nói, không được hối hận!”

Sau vài lần giao thủ kịch liệt cùng Ám Dạ, Y Phất Lý đã bị dồn vào thế hạ phong.

Quá độ tự tin cùng tự mãn là điểm yếu trí mệnh của gã, lúc đầu bộ dáng tự tin thần khí dào dạt không ai bì nổi, hiện tại đã không còn tồn tại nữa, chỉ còn vẻ mặt kích động lo lắng không thôi.

Ban đầu là bình tĩnh tiếp đòn công kích từ Ám Dạ, lúc này sớm đã ốc không mang nổi mình ốc, Y Phất Lý hận chính mình không thể có ba đầu sau tay, có thể dùng để đối phó với những đòn tấn công mãnh liệt của Ám Dạ.

Càng ngày càng mệt mỏi, hơn nữa đầu đồ đầy mồ hôi, Y Phất Lý thở hồng hộc như trâu, chiêu thức đã ra hết, gã đã dùng mọi pháp môn mình đã khổ luyện trong bao năm ẩn núp, nhưng mà gã vẫn như cũ không phải là đối thủ của Ám Dạ.

Trái lại với Y Phất Lý, Ám Dạ chưa từng phải xuất quá toàn lực, thần nhiên ứng phó, thực lực có dư, càng chiến càng thêm dũng mãnh.

Rốt cục, qua lại thêm mấy chiêu nữa, dưới chưởng lực “Thiên địa bạo liệt” của Ám Dạ, Y Phất Lý đã lần thứ hai thất bại thảm hại. Mặc kệ gã tự tin rằng chính mình tài giỏi thế nào, gã đúng là vẫn không thể đánh bại Ám Dạ!

Y Phất Lý quỳ sụp xuống mặt đất, gã không thể tiếp nhận được đả kích rằng mình đã lại lần nữa thảm bại trước Ám Dạ, gã như nổi cơn điên mà mãnh liệt lắc đầu.

“Không có khả năng..... Không có khả năng..... Ta sẽ không thua.....” Y Phất Lý miệng không ngừng lặp lại mấy từ đó.

Ám Dạ lạnh lùng liếc nhìn Y Phất Lý đang phát điên một cái, hần thở dài. Đối với Mặc cùng Viêm đang ở phía sau nói:

“Hết thấy dựa theo kế hoạch mà làm, đem tất cả loạn đảng mang về xử lý.”

“Vâng, Vương!”

Viêm cùng Mặc xoay người chỉ huy binh lính vây bắt loạn đảng dư nghiệt.

Ám Dạ lòng nóng như lửa đốt, theo ma khí của Thiệu Đề Vĩ mà tìm được y đang ngồi khóc ở một góc của đại điện tối tăm.

Hắn đau lòng đem Thiệu Đề Vĩ đang nức nở ôm chặt vào trong lòng, tâm tình lúc này quả thực không lời nào có thể diễn tả nổi.

Khi Ám Dạ vỗ về Thiệu Đề Vĩ, hần kích động đến hốc mắt đều đỏ.

“Không có việc gì! Ngoan, đừng khóc!” Ám Dạ an ủi Đề Vĩ.

Đối với sự an ủi của Ám Dạ, Thiệu Đề Vĩ lại càng gào khóc thảm thiết, cứ như muốn đem tất cả uỷ khuất theo nước mắt phát tiết ra.

“Ác! Vật nhỏ, người đừng khóc.” Ám Dạ hôn lên những giọt nước mắt trong vắt trên mặt Thiệu Đề Vĩ, chính là nước mắt mãi vẫn không ngừng chảy xuống, điều này khiến hắn đau lòng không thôi.

Mà Thiệu Đề Vĩ chính là nhanh cảm lấy vạt áo Ám Dạ, khuôn mặt nhỏ tái nhợt tràn đầy nước mắt vội vùi vào trong ngực Ám Dạ.

“Người cũng biết nước mắt của người làm ta cảm thấy vô cùng đau lòng mà!” Ám Dạ càng thêm siết chặt thân hình nho nhỏ đang run lên vào lòng.

“Đừng khóc, được chứ? Không có việc gì nữa, hết thấy đều đã qua rồi.”

Thiệu Đề Vĩ không muốn làm Ám Dạ phiền lòng, bởi vậy cố gắng nhịn nước mắt đang lăn lăn rơi xuống..

“Đến, cười một cái cho ta xem, được không?” Ám Dạ yêu thương nâng cằm Đề Vĩ lên, ôn nhu dụ dỗ.

Thiệu Đề Vĩ hút hấp cái mũi hồng hồng, rút cuộc nín khóc mỉm cười.

Bất quá, khi tầm mắt Thiệu Đề Vĩ lướt qua phía sau Ám Dạ, vẻ mặt tươi cười cùng máu y trong nháy mắt đông lại ——

Bởi vì trong tay kẻ đang phát điên Y Phất Lý có một khối hoả cầu đỏ như máu, mà gã chính là đang vận sức nhắm ngay phía sau lưng Ám Dạ chuẩn bị xuất chiêu.

“Không!” Thiệu Đề Vĩ thê lương hô to, một tay gạt người Ám Dạ sang một bên, thân hình nhỏ nhắn kiên cường đứng mũi chịu sào lãnh chịu đòn tấn công của Y Phất Lý.

Khi Ám Dạ hoàn hồn xoay người lại đã thấy ——

“Không!” Thiệu Đề Vĩ cơ thể đầm máu khiến Ám Dạ thoáng chốc mất đi lý trí, hần điên cuồng hét lên một tiếng, lập tức tung một chưởng đem Y Phất Lý đánh tan thành tro bụi.

Tiếng rống giận dữ của Ám Dạ làm cho Mặc cùng Viêm đang ở bên ngoài chỉ huy hoảng sợ, bởi vì bọn họ chưa bao giờ từng nghe qua âm thanh phần nộ bi thương như thế từ Vương.

Khi bọn hắn chạy tiến vào đại điện, đã thấy Ám Dạ hoàn toàn mất bình tĩnh, cùng Thiệu Đề Vĩ cả người đầy máu, sắc mặt nhợt nhạt đang nằm bất động trong lòng Vương.

“Người này tiểu ngu ngốc, mở mắt ra nhìn ta, người có nghe hay không? Ta không cho phép người chết, người có nghe hay không?”

Ám Dạ cuồng loạn đưa ma khí của mình vào cơ thể Thiệu Đề Vĩ, nhưng mà Thiệu Đề Vĩ một chút cũng không có nhận.

“Vật nhỏ, ta nói không cho phép, ngươi có nghe hay không?” Âm Dạ bị thương mãnh liệt lay động thân thể lạnh như băng của Thiệu Đề Vĩ.

“Vương! Ngài không cần như vậy. Hãy để cho A Vĩ an tâm ra đi!” Mặc ghen ngào nói, cố gắng kéo đôi tay đang không ngừng lay người Đề Vĩ của Âm Dạ.

“Tránh ra!” Âm Dạ một phen đẩy Mặc ra, hấn lớn tiếng nói: “Ai nói Đề Vĩ đã chết? Ta không cho y chết, ai cũng đừng nghĩ mang y đi khỏi ta!”

Ngay tại thời điểm Mặc cùng Viêm không biết nên làm thế nào cho phải, Kha Tật Lý Tư Thác đột nhiên bay vào trong đại điện, trong lúc mọi người còn chưa rõ mục đích của nó là gì, Kha Tật Lý Tư Thác đã nhanh chóng đem Thiệu Đề Vĩ trong lòng Âm Dạ cấp đi.

“Kha Tật Lý Tư Thác!” Âm Dạ rít gào tên cự long, “Đưa Đề Vĩ trả lại cho ta!” Hấn lập tức đuổi theo sát ở phía sau.

“Vương!”

Mặc cùng Viêm cũng phóng theo phía sau Ma vương.

18. Chương 18

“A! Dạ, người ta không cần ăn nữa.” Thiệu Đề Vĩ dựa lưng vào gối nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, đối với Âm Dạ đang tận tình đút cháo cho mình oán giận nói.

“Ngoan! Ăn hết bát này là xong!”

Âm Dạ không để ý đến kháng nghị của Thiệu Đề Vĩ, lại đưa một muống cháo đến cái miệng nhỏ trước mặt.

“Không cần!” Thiệu Đề Vĩ cũng không phải cố ý phát cáu, chính là y thật sự ăn không vô.

Hiện tại đây đã là bát cháo thịt thứ mười một trong ngày hôm nay, mà bây giờ vẫn còn chưa đến giữa trưa đâu!

Đề Vĩ biết Âm Dạ đau lòng cho thân thể mới khỏi bệnh nặng của y, bất quá cũng đau lòng lâu quá đi, từ lúc y khôi phục ý thức tới nay đã hơn một tháng, đừng nói là xuống giường đi đi lại lại, Đề Vĩ ngay cả đất còn chưa được chạm tới! Y đều đã muốn quên mất cảm xúc khi đi trên mặt đất mất rồi.

Đề Vĩ cảm thấy nếu mình còn không xuống giường hoạt động gân cốt một chút, thì xương cốt toàn thân y nhất định sẽ rỉ sắt.

Cho nên, hôm nay vô luận như thế nào, Thiệu Đề Vĩ nhất quyết phải làm cho Âm Dạ chấp thuận để y xuống giường.

“Ngoan, còn lại mấy miếng nữa, ăn nốt đi!” Âm Dạ ôn nhu dỗ dành Thiệu Đề Vĩ. “Ăn xong cái này, ta cho... cho... cho... ngươi ăn chocolate.”

“Thật sự?” Thiệu Đề Vĩ kinh hỉ hỏi.

“Ta đã lừa gạt ngươi bao giờ chưa?” Âm Dạ mỉm cười hôn nhẹ lên chóp mũi Đề Vĩ.

Thiệu Đề Vĩ nguyên bản nghĩ muốn há mồm ăn xong nhanh bát cháo, nhưng ngay thời điểm thìa cháo sắp đưa lên miệng, y phút chốc nhớ tới cái quyết định vừa rồi của mình.

“Muốn ta ăn xong, có thể! Bất quá, ngươi phải đáp ứng ta một yêu cầu.”

“Hảo, ngươi ăn trước rồi nói sau.”

Âm Dạ đương nhiên biết trong lòng tiểu tình nhân của hấn đang toan tính cái gì, bất quá hấn cũng không phải là dễ bị lừa, nghĩ muốn cùng hấn giở trò sao, vật nhỏ nên đợt thêm vạn năm nữa đi!

“Người nói rồi đó! Người không thể..... Ngô..... Đổi ý.....”

Thiệu Đê Vĩ trong miệng đầy cháo, thành ra lời nói không được rõ ràng.

“Hảo..... Khi ăn không được nói, bằng không sẽ.....”

Ám Dạ còn chưa dứt lời, Thiệu Đê Vĩ đã bị sặc mà ho một tiếng. “Khụ.....”

“Người xem người.....”

Ám Dạ nhăn trán thở dài, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Thiệu Đê Vĩ.

Bất quá bởi vì quá độ thiếu dưỡng khí, cho nên dù đã đình chỉ ho khan, Đê Vĩ vẫn mở to mồm thở hổn hển hấp khí.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Ám Dạ đau lòng nhìn vật nhỏ ho đến đỏ cả mặt.

“Hừ! Đều là người không tốt!” Thiệu Đê Vĩ dùng ngữ khí tiểu hài tử đối Ám Dạ oán giận nói.

“Đúng, đều là ta không tốt.”

Khi Ám Dạ nghĩ muốn tái uy Thiệu Đê Vĩ ăn cháo thêm thì, y lại lắc lắc cái đầu từ chối.

“Ta chính mình ăn!” Thiệu Đê Vĩ tiếp nhận bát cháo trong tay Ám Dạ, chính mình từng ngụm từng ngụm ăn, hai ba phút đã đem cháo trong bát ăn xong.

Đê Vĩ gơ bát qua cho Ám Dạ kiểm tra, sau đó thì bắt đầu làm nũng với hân.

“Người xem, ta ăn xong rồi! Ta đây có thể đưa ra yêu cầu của mình không?”

“Có thể!” Ám Dạ nhú mi trả lời.

“Ta nghĩ xuống giường đi một chút.”

“Không được!” Ám Dạ không chút nghĩ ngợi ngay lập tức cự tuyệt yêu cầu của Đê Vĩ.

“A..... Người lật lọng!” Thiệu Đê Vĩ uất ức hét lớn.

“Không phải ta lật lọng, mà là thân thể của người còn chưa có hảo.....”

Thiệu Đê Vĩ bất mãn cắt ngang lời nói của Ám Dạ, “Cơ thể ta hoàn toàn hồi phục rồi! Hơn nữa ta đã nằm ở trên giường hơn một tháng, nếu không hoạt động, xương cốt của ta sẽ mọc khô hết.”

Ám Dạ che lại lỗ tai mình, bởi vì âm thanh tức giận của Thiệu Đê Vĩ làm cái lỗ tai linh mẫn của hân chịu không nổi. Bất quá Ám Dạ vẫn quyết kiên trì.

“Ta nói không được chính là không được!”

“A! Người quả thực là không thể nói lý! Ta mặc kệ, ta chính là muốn.” Thiệu Đê Vĩ bốc đồng nhấc chân lên, chuẩn bị xuống giường.

Bất quá, chân Đê Vĩ còn chưa kịp chạm đất, cả người đã bị Ám Dạ túm quay về giường.

Cứ thể thân hình cường tráng khổng lồ của Ám Dạ hoàn toàn áp lên trên người Thiệu Đê Vĩ.

“Người như thế nào lại không nghe lời? Ta thiếu chút nữa liền mất đi người, người có biết ta đã sợ mất người cỡ nào không? Nếu lúc ấy không có hồn châu của Kha Táp Lý Tư Thác, ta liền thật sự mất người.....” Ám Dạ càng nói càng kích động.

“Dạ, không có việc gì, ta không sao, người xem ta không phải vẫn hảo hảo ở trong này sao? Người cũng không có mất ta a!” Thiệu Đê Vĩ ở bên tai Ám Dạ mềm giọng nỉ non.

Đê Vĩ ôm cổ Ám Dạ, chủ động hôn lên đôi môi lạnh như băng của hân, vừa hôn vừa ở bên tai hân thấp giọng lẩm bẩm.

“Dạ, ta yêu người, yêu người..... Thật sự rất yêu.”

Thiệu Đê Vĩ vốn nghĩ muốn xoa dịu tâm tình phần uất của Âm Dạ, chính là y lại không biết nên làm thế nào, vì thế y chỉ có thể nghĩ đến chuyện làm bản thân mất đồ tim đập.

Đê Vĩ nghĩ chuyện này hẳn có thể làm cho tâm tình Âm Dạ chuyển biến tốt đẹp.

“Dạ, ta thật sự bình phục! Cho ta ra ngoài đi lại đi! Hơn nữa người tối hôm qua cùng sáng nay không phải đã tự mình kiểm chứng rồi sao?”

Thiệu Đê Vĩ ngượng ngùng nhìn vào mắt Âm Dạ.

Lời nói vừa rồi quả nhiên khiến vẻ mặt đang kích động của Âm Dạ lộ ra mặt tươi cười, trên gương mặt anh tuấn hiện lên một biểu tình gian tà không nói nên lời.

“Vật nhỏ, người đây là đang hấp dẫn ta sao?”

“A!” Lời nói của Âm Dạ khiến Thiệu Đê Vĩ nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Không..... Không phải thế..... Người thật đáng ghét!” Thiệu Đê Vĩ thật vất vả lấy dũng khí nói lời an ủi như vậy, cuối cùng lại bị Âm Dạ đem hiểu lầm, hại y xấu hổ đến luống cuống tay chân.

Âm Dạ cũng biết tiểu tình nhân đơn thuần của mình không có khả năng hiểu được hấp dẫn hẳn là như thế nào, bất quá, là do tiểu tình nhân ngốc nghếch này không biết, chứ nhất cử nhất động của y đối với Âm Dạ mà nói, đều không khác gì mời gọi, mê hoặc.

Từ lúc tính mạng vật nhỏ bị đe dọa cho đến lúc y bình phục, Âm Dạ không có lúc nào ngừng muốn cảm thụ nhiệt độ cơ thể Đê Vĩ, cảm nhận sự tồn tại của y, cho nên hẳn luôn không khắc chế được yêu cầu dục vọng của bản thân, ngay cả khi vật nhỏ mang thương tích trong người.....

Nghĩ vậy, Âm Dạ liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Thiệu Đê Vĩ, cuồn cuộn cắn hút.

“A..... Dạ..... Không cần....., hôm nay buổi sáng mới.....” Thiệu Đê Vĩ thừa dịp đôi môi được buông ra một chút mà đưa ra kháng nghị.

Nhưng Âm Dạ vẫn cuồn cuộn liệt tàn phá, một lát sau, Thiệu Đê Vĩ cũng kìm lòng không đậu mà đáp lại sự âu yếm cùng nụ hôn nồng nhiệt của Âm Dạ.

Chẳng bao lâu sau, hai người đã trầm luân vào ái dục, hoàn toàn không thể kiềm chế.....

Sau khi hoan ái, Thiệu Đê Vĩ vô lực ghé vào trong ngực Âm Dạ, yên lặng lắng nghe tiếng tim đập hỗn loạn bên trong ***g ngực hẳn.

Từ trong ngực truyền đến từng tiếng tim đập ầm ập, găt gao vây lấy y, cảm giác an tâm yên tĩnh này khiến tâm Đê Vĩ tràn đầy vui sướng, y cảm thấy chính mình thật hạnh phúc.

Trong cuộc đời, người ta có thể tìm thấy vô số hạnh phúc, nhưng mà Đê Vĩ chỉ cần nơi này có một người luôn vì y mà mở rộng vòng tay ôm ấp ầm ập là đã mãn nguyện rồi.

Bất quá, Đê Vĩ so với nhân loại may mắn hơn nhiều, bởi vì y có thời gian đời đời kiếp kiếp, có thể cùng người mình yêu nhất sớm chiều ở chung, hưởng thụ loại nhu tình mật ý chỉ dành riêng cho mình.

“Ta yêu người!”

Âm Dạ thành linh nói vậy khiến Thiệu Đê Vĩ chấn động, nhưng rồi lập tức, y lại thản nhiên tươi cười.

Từ khi Đê Vĩ bị thương suýt mất mạng đến nay đã hơn một tháng, Âm Dạ luôn không ngừng đối y nói lời yêu thương, Đê Vĩ không biết mình đã nghe qua mấy ngàn mấy vạn lần rồi. Bất quá, mỗi lần được nghe Âm Dạ thổ lộ có bao nhiêu thương y, không muốn mất y như thế nào, Đê Vĩ lại cảm thấy hạnh phúc mãn nguyện không gì bằng.

Đối với lời yêu thương của Âm Dạ, Đê Vĩ có thể nghe hoài không chán. Mỗi lần nghe đều khó né kích động mà thêm yêu thương hẳn, mỗi lần nghe lòng đều tràn đầy xúc động mãnh liệt.....

“Ân! Ta cũng yêu người!”

“Nếu yêu ta, đừng làm cho ta nếm phải nỗi đau khắc cốt ghi tâm lần nữa, đừng làm ta phải rơi vào nỗi sợ hãi thiếu chút nữa đã mất người, ta rất yêu người.....”

Ám Dạ chân thành bày tỏ khiến cho Thiệu Đề Vĩ không khỏi lệ nóng lưng trông.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” Thiệu Đề Vĩ nghẹn ngào thấp giọng nói. “Ta biết ta như vậy sẽ làm người thương tâm, nhưng mà ta cũng yêu người a! Bảo ta trơ mắt nhìn người ở trước mặt ta bị thương, ta sao làm được? Ta không thể, ta tình nguyện chính mình bị thương, cũng không muốn nhìn thấy người vì ta chịu một tia thương tổn nào.”

Tấm chân tình của Thiệu Đề Vĩ làm cho Ám Dạ kích động, ở trên mặt y đặt vô vàn nụ hôn yêu thương.....

“Đứa ngốc, người không biết ở tại Ma giới này không kẻ nào có năng lực khiến ta bị thương sao?”

“Hiện tại đã biết!” Thiệu Đề Vĩ vừa khẽ cười vừa nhăn mũi.

Dưới sự uy hiếp cùng nài nỉ dai dẳng, Thiệu Đề Vĩ rốt cuộc cũng có thể xuống giường đi lại.

Bất quá, vẫn có điều kiện! Đó là y phải uống hết tất cả thuốc bổ điều dưỡng thân thể mà Ám Dạ chuẩn bị.

Mà Ám Dạ vì sao biết các loại thuốc bổ như vậy? Nói đến đây, Thiệu Đề Vĩ liền sinh khí.

Đề Vĩ cảm thấy Lỗ Tân Tư nhất định cùng y có thù oán, bằng không như thế nào lại liên tiếp hãm hại y như thế? Đầu tiên là thanh tiêu, cà, hiện tại còn là đồng thuốc bổ mà y chỉ cần nghĩ đến đã muốn phun rồi.

Cũng không phải là đồng thuốc bổ kia rất khó ăn, mà là kỹ thuật của người nấu ấy, thật sự là làm cho y không dám khen tặng, nghĩ thôi đã đau dạ dày chứ đừng nói đến ăn.

Mà càng làm Đề Vĩ lú lẫm chính là, Ám Dạ vì y đã phái Viêm đến nhân giới bắt một tên đầu bếp “mới ra lò” về nấu cơm cho y ăn, tuổi cùng Đề Vĩ tương xứng. Bất quá cái tên đầu bếp trẻ tuổi kia có thể là đồ ngốc, nghe nói hắn đã tự nguyện đến Ma giới để tôi luyện trù nghệ của mình. Chính là, Thiệu Đề Vĩ trong lòng luôn tiếc hận thay cho tên đó, bởi vì ma vật ở Ma giới phần lớn không ăn thực vật giống như ở nhân giới, nếu tên đó tiếp tục tôi luyện ở nơi này, chỉ sợ đến chết kỹ xảo cũng không tiến bộ được bao nhiêu. Ai! Bất quá cho dù hắn có thể vào đây, với tài nghệ của hắn.....

Ô! Thiệu Đề Vĩ nhớ tới liền thấy khổ sở, cơm y nấu có khi còn ngon hơn!

“Đề vĩ.....”

Đến rồi! Không nghĩ Ám Dạ nhanh như vậy đã tìm đến. Thiệu Đề Vĩ xoay người nhìn Ám Dạ đang đứng phía sau cách y không xa, khuôn mặt tuấn tú lộ đầy vẻ căng thẳng. Đề Vĩ không khỏi dâng lên một cỗ xúc động muốn bỏ chạy.

“Lại đây!”

Thảm! Dạ giống như thật sự sinh khí.

Thiệu Đề Vĩ nơm nớp lo sợ từ từ đi về phía Ám Dạ.

“Người lại không nghe lời!”

“Thực xin lỗi!” Thiệu Đề Vĩ cúi đầu ăn năn, bàn tay nhỏ bé đưa ra lôi kéo vạt áo Ám Dạ. (==))

Nhìn Đề Vĩ cúi đầu ngoan ngoãn như vậy, Ám Dạ cũng không nhẫn tâm trách y.

“Về sau không được như vậy nữa! Người có biết nếu không tìm thấy người, ta sẽ rất lo lắng không?” Ám Dạ đem Đề Vĩ nhét vào trong lòng mình, nhỏ giọng nói.

“Ân!” Thiệu Đề Vĩ ở trong lòng Ám Dạ bước bình thềm lười.

Ám Dạ hơi buông y ra, ôn nhu nâng cằm y lên.

“Vật nhỏ, ta có một tin vui dành cho người!”

“Tin vui gì?”

Thiệu Đê Vĩ có chút khó hiểu nhìn khuôn mặt tuần tú của Ám Dạ, là tin vui gì mà Dạ trông lại nghiêm túc như vậy?

Ám Dạ dắt tay Đê Vĩ chậm rãi đi.

“Dạ, chúng ta đi đâu?”

“Chờ một chút người sẽ biết. Ngoan! Đừng hỏi.”

Thiệu Đê Vĩ trợn to mắt, không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy, sau khi xác định trước mắt không phải là ảo ảnh, đôi mắt đang sáng lên của y bỗng dưng trào ra nước mắt.

Bởi vì ở trước mặt Đê Vĩ chính là hai người yêu nhất mà y đã nghĩ sẽ không bao giờ được gặp lại họ nữa!

“Ba ba, mẹ mẹ!”

Thiệu Đê Vĩ nhanh chóng lao vào vòng tay của ba mẹ mình, lệ rơi đầy mặt, kích động hôn hai người y tối tưởng niệm, yêu thương.

“Con đã cho rằng con sẽ không được gặp hai người nữa, con rất nhớ hai người.”

“Chúng ta cũng vậy, chúng ta cũng vậy.....” Ông bà Thiệu cũng gắt gao ôm chặt đứa con, nghẹn ngào nói.

“Bất quá, chúng ta thật là nằm mơ cũng không dám nghĩ còn có thể gặp lại con, hết thấy đều phải cảm tạ vị tiên sinh ở phía sau kia.” Bà Thiệu lau nước mắt cho con, cảm kích nói.

Thiệu Đê Vĩ xoay người không nói gì nhìn Ám Dạ, hai mắt mông lung đắm lệ tràn đầy thiên ngôn vạn ngữ cùng lòng biết ơn vô hạn.

Đôi ngân mâu của Ám Dạ chỉ có vô tận yêu thương, giống như nói cho Đê Vĩ biết rằng, hết thấy chuyện này đều là vì y mà thôi.

“Cũng nhờ ơn vị tiên sinh này, mà chúng ta trước khi đầu thai có thể gặp mặt con một lần.”

Lời nói của ông Thiệu đã thu hút sự chú ý của Đê Vĩ.

“Ba, người vừa rồi nói cái gì?” Đê Vĩ nghĩ chính mình đã nghe lầm.

“Tiểu Vĩ, chúng ta sắp lần thứ hai rơi vào luân hồi.” Bà Thiệu ứa lệ nhìn con. (ý là sắp sang một kiếp khác đó ;___;))

“Không, con không muốn, con không muốn phải chia lìa cùng hai người lần nữa....” Thiệu Đê Vĩ khóc lóc nói ra tiếng lòng, đôi tay gầy yếu gắt gao ôm lấy ba mẹ.

“Tiểu Vĩ, con đừng như vậy! Con như vậy sẽ làm ta và ba không yên lòng.” Bà Thiệu khổ sở nói.

Đột nhiên, một đạo quang mang màu vàng bao phủ lấy vợ chồng ông bà Thiệu.

“Tiểu Vĩ, đã đến giờ chúng ta phải đi rồi.” Vợ chồng ông Thiệu lưu luyến không rời lôi kéo tay con nói lời tạm biệt.

“Không! Đừng rời khỏi con.....” Thiệu Đê Vĩ nghẹn ngào nhìn ba mẹ, hai mắt đắm lệ tràn đầy bi thương.

Bỗng dưng, trong mắt Đê Vĩ ánh lên một tia dứt khoát kiên định.

“Lần này mặc kệ như thế nào, con sẽ không cùng ba mẹ chia lìa. Hai người phải đầu thai, con cũng.....”

“Tiểu Vĩ, người đã quên rằng vẫn còn có một người yêu người, để ý đến người sao? Người cứ như vậy mặc kệ cảm giác của hân hay sao?” Ông Thiệu dụng tâm nhắc nhở Đê Vĩ.

Đúng vậy! Y còn có Dạ! Nhưng mà Đê Vĩ không muốn rời xa ba mẹ một lần nữa, thực sự không muốn.

“Vật nhỏ, đừng như vậy. Người bộ dáng này bảo ba mẹ người như thế nào yên tâm được? Người còn có ta!” Ám Dạ thương yêu ôm lấy Thiệu Đê Vĩ đang rơi lệ không ngừng.

“Có thể xin các người đem Đê Vĩ phó thác cho ta được không? Ta cam đoan, ta sẽ đời đời kiếp kiếp bảo vệ y, yêu thương y, tuyệt đối không để Đê Vĩ phải chịu một chút thương tổn hay ủy khuất nào.” Ám Dạ chân thành nhìn chăm chú vào song thân của người hân yêu thương nhất.

“Người yêu Tiểu Vĩ không?” Bà Thiệu hỏi.

“Ta yêu y!”

Ám Dạ thâm tình, ánh mắt thản nhiên khiến vợ chồng họ Thiệu tin phục.

“Tiểu Vĩ liền giao cho người, nếu là người, chúng ta tin tưởng người nhất định có thể làm cho nó hạnh phúc.” Bà Thiệu gương mặt nhìn ông Thiệu, trong mắt nàng ánh lên niềm vui sướng hạnh phúc.

Ông Thiệu cũng đáp lại nàng bằng một nụ cười mãn nguyện.

Đúng vậy, bọn họ kiếp này đã không hề có chuyện gì để tiếc nuối, bởi vì đứa con bảo bối của họ đã tìm được hạnh phúc.

Hai người bọn họ nắm tay nhau, mỉm cười nhìn Đê Vĩ. “Tái kiến, Tiểu Vĩ. Nhớ kỹ, chúng ta vĩnh viễn yêu con!”

“Không.....”

Thiệu Đê Vĩ vốn định tiến lên đi theo bọn họ, thế nhưng giây thể nào cũng không thoát khỏi cái ôm giam cầm của Ám Dạ.

Y chỉ có thể bất lực nhìn thân ảnh ba mẹ mình dần dần trở nên trong suốt, sau đó biến mất.

“Ô..... Nhĩ hảo đáng giận, người vì cái gì không cho ta đi theo bọn họ.....” Thiệu Đê Vĩ thất thanh khóc rống, xoay người đánh vào ngực Ám Dạ.

Ám Dạ cũng không ngăn cản, tùy ý để Đê Vĩ phát tiết bất mãn.

“Vì cái gì.....”

Cuối cùng, Thiệu Đê Vĩ cũng mệt mỏi, y vô lực tựa vào trong lòng Ám Dạ, khổ sở thấp giọng hỏi.

“Vì cái gì? Bởi vì ta yêu người, bởi vì ta không thể buông người ra. Người có thể trách ta, cũng có thể oán ta, nhưng muốn ta buông người ra, muốn ta ngừng yêu người, ta làm không được!”

Ám Dạ bày tỏ khiến Thiệu Đê Vĩ rất cảm động, nước mắt theo đó cũng ngừng chảy.

“Dạ, thực xin lỗi! Ta cũng không phải cố ý muốn nói ra những lời khiến người thương tâm, chính là.....”

“Hừ!” Ám Dạ đưa tay chặn lại cái miệng nhỏ của Đê Vĩ.

“Không cần giải thích!” Hân ôn nhu hôn lên mi mắt sưng đỏ của y.

“Cám ơn người!”

Thiệu Đê Vĩ rút cuộc lộ ra một nụ cười.

“Không cần khách khí! Ta có thể giúp người hoàn thành tất cả mọi chuyện người muốn làm, ta cũng có thể cho người mọi thứ người muốn, thậm chí là vì người, ta cái gì cũng không cần! Nhưng duy nhất một điều ta không muốn mất đi —— chính là người, người biết không?”

“Ta biết. Ta cũng không muốn mất đi người, lại càng không muốn rời xa người, cho nên tha thứ ta vừa rồi đã nói những lời không suy nghĩ như vậy, được không?” Thiệu Đê Vĩ hôn môi Ám Dạ làm nũng.

“Không cho phép trong đầu lại có ý niệm rời khỏi ta!”

“Hảo.”

“Vĩnh viễn ở bên cạnh ta!”

“Hảo.”

“Vĩnh viễn chỉ yêu mình ta!”

“Hảo.”

Thiệu Đê Vĩ mỗi một lần đáp ứng, liền hôn môi Âm Dạ một cái biểu hiện sự tán dương của mình.

Hai người trao đổi một lần lại một lần thệ ước, sau đó bọn họ nhìn nhau cười.

“Ta yêu người!”

Âm Dạ thâm tình ngóng nhìn Thiệu Đê Vĩ.

“Ta cũng yêu người!”

Nguyện ta như tinh, quân như nguyệt, hàng đêm lưu quang cùng sáng tỏ!

Hai người yên lặng nhìn nhau, hết thấy không nói nên lời.

Bởi vì bọn họ biết, đời đời kiếp kiếp, bọn họ vĩnh viễn là duy nhất của nhau!

Toàn bộ văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-vuong-dich-ban-minh-nam-hoan>